

LŪKAS EVANĢĒLIJS

DŽONS M. FAVLERS (JOHN M. FOWLER)

**BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2015. GADA 2. CETURKSNIEM**

Lūkas evaņģēlijs

“Un viņš cēlās un gāja pie sava tēva. Viņam vēl tālu esot, tēvs viņu ieraudzīja un iežēlojās par viņu, un, pieskrējis klāt, krita viņam ap kaklu un skūpstīja.” (Lūk. 15:20)

Mēs zinām šo pantu. Tas ir viens no vislabāk zināmajiem un iemīļotākajiem stāstiem gan garīgajā, gan laicīgajā literatūrā. Pietiekami pārsteidzoši ir tas, ka mēs to nekad nebūtu uzzinājuši, ja vienkāršs ārsts misionārs nebūtu iekļāvis šo vērtīgo dārgakmeni vēstulē, ko viņš rakstīja savam izglītotajam draugam Teofilam.

Ārsta vārds ir Lūka. Viņš bija pagānu izcelsmes kristietis, un vēstuli sauc par Lūkas evaņģēliju. Lūka sarakstījis arī Apustuļu darbu grāmatu. Kā Pāvila ceļabiedrs Lūka bija dedzīgs vērotājs un dalībnieks lielajā kristīgajā kustībā, kas izplatījās Romas impērijā. Šī ciešā sadraudzība ar Pāvilu palīdzēja Lūkam ne tikai aptvert dziļo nozīmi, kāda bija kristīgajai draudzei, kas bija spējusi pastāvēt pret Cēzara prasību, lai tiktu atzīta kā dievišķa, bet arī iegūt dziļākas zināšanas no uzticamiem avotiem par Cilvēku, kas aiz tās stāv: par Jēzu Kristu. Svētā Gara iedvesmots, Lūka sarakstīja divu sējumus, ko varētu saukt “Kristīgās draudzes rašanās un vēsture”.

Pirmais sējums ir evaņģēlijs, kas adresēts Teofilam un rakstīts pirms Apustuļu darbiem (Ap.d. 1:1). Daudzi konservatīvie zinātnieki datē Lūkas evaņģēliju ap 61.–63. g. mūsu ērā.

Teofilis bija grieķu izcelsmes kristietis, un, adresējot vēstuli viņam, Lūka bija īpaši piedomājis pie tā, kā pasniegt evaņģēliju grieķu un pagānu ticīgajiem, neignorējot Jēzus jūdaisko izcelsmi. Matejs rakstīja galvenokārt jūdiem, tāpēc viņš izceļ Jēzu kā Mesiju. Marks rakstīja romiešiem, un mēs redzam Jēzu, staigājam pa zemes virsu ar labo vēsti par valstību. Jānis bija dziļdomātājs, un viņa evaņģēlijā parādās Jēzus kā Vārds, Radītājs, Dieva Dēls. Bet Lūka raksta, domājot par pagāniem. Viņš atklāj tiem Jēzu, Cilvēka Dēlu, kā pasaules Glābēju un cilvēces Draugu. Glābšanas universālais raksturs ir viņa evaņģēlija pamattēma. Viņš Jēzus radurakstus

izseko līdz pat Ādamam un saista Viņu ar Dievu, bet Mateja raduraksti sniedzas tikai līdz Ābrahāmam, jūdu sentēvam (Lūk. 3:23-38, salīdzini ar Mat. 1:1-17).

Lūkas evaņģēlijs Jaunajā Derībā ir visplašākais. Daži brīnumi atrodami tikai šajā grāmatā, piemēram, Naines atraitnes dēla (Lūk. 7:11-17) un Malha dziedināšana (Lūk. 22:50, 51). (Citus brīnumus var lasīt Lūk. 5:4-11, 13:11-17, 14:1-6, 17:11-19). Arī daudzas līdzības raksta tikai Lūka, tai skaitā dažas slavenas: par žēlsirdīgo samarieti (Lūk. 10:30-37), par bagāto muļķi (Lūk. 12:16-21), par pazudušo dēlu (Lūk. 15:11-32), par bagāto vīru un Lācaru (Lūk. 16:19-31) un par farizeju un muitnieku (Lūk. 18:10-14). Arī stāsts par Zahaju (Lūk. 19:1-10) ir Lūkas unikālais devums.

Svētā Gara vadībā Lūka apgalvo, ka ir izpētījis vēstures materiālus, intervējis aculieciniekus (Lūk. 1:2) un tad "visu no paša sākuma ļoti rūpīgi izpētījis, arī es atzinu par vajadzīgu tev, cienijamo Teofil, secīgi to izklāstīt, lai tu pārlicinātos" par Jēzu un Viņa labo vēsti. (3., 4. p. NKJV)

Izcilais teologs Džeims Dēnijijs (James Denney) uz jautājumu, vai viņš varētu ieteikt kādu labu Jēzus biogrāfiju, atbildēja: "Vai esat pamēģinājuši Lūkas rakstīto?"

Labā doma. Pamēģināsim to šajā ceturksnī visi kopā kā vispasaules draudze!

Džons M. Favlers 53 gadus ir kalpojis draudzē kā mācītājs, teologijas un filosofijas skolotājs, izdevējs un izglītības vadītājs. Viņš ir autors daudziem rakstiem un grāmatām, kā arī sarakstījis divus sabatskolas materiālus: "Kosmiskais konflikts starp Kristu un sātanu" (2002) un "Vēstule efeziešiem: attiecību evaņģēlijs" (2005).

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

1. TĒMA 28. MARTS – 3. APRĪLIS

JĒZUS PIEDZIMŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 1:2, 3; 2. Tim. 3:16, Lūk. 1:5-22, 5. Moz. 18:15, Lūk. 2:9-12, 25-32.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Dievam nekas nav neiespējams.” (Lūk. 1:37)

Lūkas evaņģēlijs sākotnēji ir rakstīts pagāniem. Lūka pats bija pagāns (tas ietverts Kol. 4:10-14 kontekstā) un arī Teofilis, kam evaņģēlijs adresēts.

Pāpildus ārsta profesijai Lūka bija arī vērīgs vēsturnieks. Evaņģēlija ievadā Lūka ieliek Jēzu reālā vēsturē, tas ir, viņš ieliek stāstu sava laika vēsturiskajā kontekstā: Hērods bija Jūdejas ķēniņš (Lūk. 1:5), Augusts valdīja pār Romas impēriju (Lūk. 2:1) un priesterim vārdā Zaharija bija kārta kalpot Jeruzalemes templī (Lūk. 1:5, 9). 3. nodaļā Lūka min sešus laikmetam raksturīgus faktus, kas saistīti ar Jāni Kristītāju, Jēzus priekšteci.

Tādējādi Lūka stāstu par Jēzu raksta vēstures kontekstā – starp reāliem cilvēkiem, reālos laikos – lai viņa stāsts nekādā gadījumā nesaistītos ar mitoloģiju. Lasītājam ir jābūt pārsteigtam un izbrīnītam par faktu, ka Jēzus ir reāls un ka caur Viņu Dievs vēsturē ir licis ienākt Glābējam, “kas ir Kristus, Kungs” (Lūk. 2:11).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. aprīlī!

“Secīgi to izklāstīt”

(Lūk. 1:1-3, Ap.d. 1:1-3)

Ap.d. 1:1 teikts, ka, pirms tika sarakstīti Apustuļu darbi, tās autors uzrakstījis “pirmo grāmatu”. Abas grāmatas ir adresētas Teofilam, no kā mēs varam secināt, ka abas grāmatas ir rakstījis viens autors. Grāmatas varētu nosaukt par “Kristīgās draudzes rašanās un vēstures” 1. un 2. daļu. Pirmā daļa ir stāsts par Jēzus dzīvi un darbiem (Lūkas evaņģēlijs) un otrā daļa (Apustuļu darbi) ir ziņojums par Jēzus vēsts izplatīšanos un agrīnās draudzes attīstību.

Kā tika rakstīts evaņģēlijs? Izlasi Lūk. 1:2, 3 un 2. Tim. 3:16! _____

Lūka zināja daudzus, kas bija rakstījuši par notikumiem, kuri satricināja Jeruzalemes pilsētu un citas vietas. Tie bija notikumi, kas saistīti ar Jēzu Kristu. Viņa literāro darbu avots bija arī daudzi “aculiecinieki un vārda kalpi” (Lūk. 1:2) – tā ir skaidra norāde uz mācekļiem un citiem Jēzus laikabiedriem. Lūka pats bija ticis ar šiem lieciniekiem un sludinātājiem (tādiem kā Pāvils un citi apustuļi) un, iespējams, arī iepazinies ar Marka un Mateja evaņģēlijiem. Lūka acīmredzot nebija ar Jēzu saistīto notikumu aculiecinieks, bet viņš bija cilvēks, kas bija uzticams un īsts kristietis.

Matejs rakstīja jūdiem, attēlojot Jēzu kā lielo Skolotāju, pravietojumu piepildījumu un jūdu ķēniņu. Viņš bieži atsaucās uz Vecās Derības pravietojumiem, kas ir piepildījušies Kristū. Marks rakstīja romiešu lasītājam par Jēzu – cilvēku, kas rīkojas. Lūka, ārsts un pagāns, rakstīja grieķiem un pagāniem par universālo Jēzu – pasaules Glābēju. Lūka min, ka viņa rakstītā nolūks ir divkāršs: lai “secīgi .. izklāstītu” (Lūk. 1:3) un lai nodrošinātu ticamību jaunā laikmeta izcilajām mācībām. Pārlicība par patiesību, kāda tā ir Jēzū, ir viens no viņa evaņģēlija mērķiem.

Lūka, Svētā Gara iedvesmots Rakstu autors, savos darbos izmantojis citu autoru materiālu. Ļoti interesanti. Acīmredzot šī citu avotu izmantošana neiznīcina viņa rakstītā inspirāciju vai autoritāti. Kādas mācības no tā mēs, septītās dienas adventisti, varam gūt par to, kā inspirācija darbojas inspirētajos rakstniekos – vienalga, vai tā ir saistīta ar Bībeles kanonu vai nav?

“Viņu sauks Jānis”

Gandrīz 400 gadus pēc Maleahijas Israēla vēsturē bija dievišķās klusēšanas periods. Ar paziņojumiem par Jāņa Kristītāja un Jēzus piedzimšanu dievišķā klusēšana tika pārtraukta.

Jāņa un Jēzus dzimšanas stāstiem ir paralēles. Abi ir brīnums: Jāņa gadījumā Elizabete jau bija gadus, kad bērnu vairs nevarēja būt. Jēzus gadījumā bērnam bija jāpiedzimst jaunavai. Abus dzimšanas apsolījumus paziņoja eņģelis Gabriēls. Abi paziņojumi tika uzņemti ar apbrīnu, prieku un pakļāvību Dieva gribai. Abiem bērniņiem bija jāaug un jāklūst stipriem Garā (Lūk. 1:80, 2:40).

Bet abu brīnumbērniņu misija un kalpošana bija atšķirīga un īpaša. Jānim bija jāsaģatavo ceļš Jēzum (Lūk. 1:13-17). Jēzus bija “Dieva Dēls” (35. p.) un mesiānisko pravietojumu piepildījums (31.-33.p.).

Izlasi Lūk. 1:5-22! Lai gan Zaharija ir raksturots kā “nevainojams”, viņa neticība eņģeļa paziņojumam saņēma nosodījumu. Kā tas palīdz mums saprast, ko nozīmē jēdziens “nevainojams” attiecībā uz kristietiem? _____

“Zaharijas dēla piedzimšanai, tāpat kā Ābrahāma un Marijas bērna dzimšanai vajadzēja būt par mācību lielai garīgai patiesībai – patiesībai, ka mēs esam pārāk kūtri, lai mācītos, un pārāk gatavi aizmirst. Paši no sevis mēs nespējam darīt neko labu. Bet tas, ko mēs nevaram izdarīt, tiks paveikts Dieva spēkā katrā ticošā un pakļāvīgā dvēselē. Apsolījuma bērns tika dots ticībā. Ticībā rodas garīgā dzīve, un mēs kļūstam spējīgi darīt taisnības darbus.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 98. lpp.)

Brīnumam ar Jāni bija noteikts mērķis Dieva rīcībā pret Savu tautu. Pēc 400 gadu ilga pravietojumu iztrūkuma Israēla vēsturē Jānis tajā ienāk ar īpašu vēsti un izšķirošu spēku. Jāņa misija un vēsts bija “darīt ļaudis gatavus Kungam” (Lūk. 1:17). Viņam bija jābūt Mesijas priekšgājējam, kas saģatavo ceļu Jēzus misijai. _____

“Tu dosi Viņam vārdu Jēzus”

Jēzus Kristus dzimšana nebija parasts notikums. Tas bija iezīmēts Dieva mūžīgajā kalendārā, un “kad laiks bija piepildījies, Dievs sūtīja savu Dēlu, kas piedzima no sievietes” (Gal. 4:4, NKJV). Šis ir piepildījums pirmajam apsolījumam, ko Dievs izteica pēc grēka ienākšanas Ēdenē (1. Moz. 3:15).

Izlasī minētos pantus! Kā Jēzus dzimšana brīnišķīgā veidā piepildīja katru no šiem pravietojumiem? Ko tas mums stāsta, kāpēc mums ir jāmācās uzticēties visiem Dieva apsolījumiem? 5. Moz. 18:15; Ap.d. 3:22-24; Jes. 7:14; Mat. 1:21-23; Mihas 5:2; Lūk.2:4-7. _____

Sešus mēnešus pēc tam, kad Gabriēls paziņoja Zaharijam par gaidāmo Jāņa piedzimšanu, viņš paziņoja Marijai no Nācaretes par vēl lielāku brīnumu: jaunava taps grūta un dzemdēs Dēlu, un dos Viņam vārdu Jēzus (Lūk. 1:31).

Tas, ka Jēzus piedzima jaunavai, ir pret visiem dabas likumiem, un to nevar izskaidrot ar dabu vai naturālistisko filosofiju. Pat Marijai bija jautājums: “Kā tas var būt? Jo es vīra nezinu.” (34. p.) Eņģelis pārliecināja viņu, ka tas būs Svētā Gara darbs (35. p.) un “Dievam nekas nav neiespējams”. (37. p.) Marijas tūlītējā uzticīgā pakļaušanās ir ievēribas cienīga: “Lai notiek ar mani pēc tava vārda.” (38. p.) Katram cilvēcīgam jautājumam, lai arī cik dabisks un loģisks tas būtu, ir jāpašķir ceļš dievišķai atbildei. Vai tā būtu radišana vai krusts, iemiesošānās vai augšāmcelšanās, mannas vai Svētā Gara izliešanās – dievišķā iniciatīva prasa cilvēka piekrišanu un pakļaušanos.

Lai gan Marija jau pati atbildēja uz savu jautājumu, padodoties un pakļaujoties Dieva virsvaldībai un mūžīgajam nolūkam, Gabriēls sniedza viņai vēl kādu svarīgu atbildi: “Svētais Gars nāks pār tevi, un Visuaugstā spēks tevi pārklās, tādēļ arī, kas dzims, būs svēts un tiks saukts – Dieva Dēls.” (35. p.)

Dažās laicīgajās kultūrās ir iesakņojies uzskats, ka visam galu galā ir naturālistisks un zinātnisks izskaidrojums. Kāpēc šāds uzskats par lielo un vareno realitāti ir pārāk šaurs un pat virspusējs? _____

Betlēmes silīte

Lūka sāk stāstu par Betlēmes silīti ar piezīmi no vēstures. Jāzepts un Marija atstāja savas mājas Nācaretē un devās uz savu senču pilsētu Betlēmi pēc Romas imperatora Cēzara Augusta pavēles, kad Sīrijas pārvaldnieks bija Kirēnijs. Šādas vēsturiskas detaļas ļauj Bībeles pētniekiem ieraudzīt Lūkas pakļaušanos Svētajam Garam, atklājot iemiesošanās detaļas vēstures kontekstā.

Pārdomā Jēzus nabadzību, kā tā atklāta Lūk. 2:7! Salīdzini autiņus, silīti un vietas trūkumu ar Pāvila aprakstu par Jēzus visžēlīgumu Fil. 2:5-8! Kādu ceļu Jēzus gāja mūsu dēļ?

Stāstā par trūcīgajiem apstākļiem, kādos Debesu Kungs nāca miesā, tālāk aprakstīti pirmie silītes viesi – gani. Prieka vēsts netika paziņota ne bagātiem vai spēcīgiem, ne rakstu mācītājiem vai priesteriem, ne valdniekiem un varenajiem, kas valdīja pār zemi, bet pazemīgiem un nicinātiem ganiem. Ievēro, cik vienkārša, bet iespaidīga ir vēsts: Jums ir piedzimis Glābējs. Dāvida pilsētā. Viņš ir Kristus, Kungs, Svaidītais. Jūs viņu atradīsiet autiņos tītu (autora pārfrāzējums). Debesu visdārgākā dāvana tika dota tik vienkāršā iepakojumā, kā tas bieži notiek. Bet dāvana nes "Dievam godu", "mieru virs zemes" un "labvēlību pret cilvēkiem" (14.p. NKJV).

Lūkas ziņojums par eņģeli (Lūk. 2:9-12) izgaismo trīs svarīgus kristiešu teoloģijas faktus. Pirmkārt, evaņģēlija vēsts ir "visiem ļaudīm". Jēzū gan jūds, gan pagāns kļūst par vienotiem Dieva ļaudīm. Otrkārt, Jēzus ir Glābējs. Nav neviena cita. Treškārt, Jēzus ir Kristus, Kungs. Šīs trīs tēmas, kas tik skaidri ir atklātas Lūkas evaņģēlija sākumā, vēlāk kļuva par apustuļu, īpaši Pāvila, sludināšanas pamatu.

Padomā, kam mēs kā kristieši ticam: visas radības Radītājs (Jāņa 1:1-3) ne tikai ienāca šajā kritušajā pasaulē kā cilvēks, bet dzīvoja grūtību pilnu dzīvi un beigās nomira pie krusta. Ja mēs patiešām tam ticam, kāpēc katru mūsu dzīves aspektu vajadzētu izdzīvot, pakļaujoties šai brīnišķīgajai patiesībai? Kas tavā dzīvē atspoguļo ticību stāstam par Jēzu un kas neatspoguļo?

Glābēja liecinieki

Lai gan Lūka pamatā rakstīja pagāniem, viņš apzinājās, cik svarīgs ir jūdu mantojums – Vecā Derība. Viņš sasaista Jaunās Derības stāstu ar Veco Derību un atklāj ainu, kurā Marija un Jāzebs apgraiza mazo Jēzu astotajā dienā, aizvedot Viņu uz Jeruzalemes templi saskaņā ar jūdu likumu (Lūk. 2:22-24).

Izlasi Lūk. 2:25-32! Ievēro trīs glābšanas teoloģijas punktus, ko priekšplānā noliek Simeons: glābšana ir Jēzū; glābšanu ir sagādājis Dievs; glābšana ir domāta visiem cilvēkiem – gan pagāniem, gan arī Israēlam. Kā šīs patiesības saistās ar pirmā eņģeļa vēsti Atkl. 14:6, 7? _____

Simeona pravietojums atklāj arī divas nozīmīgas iezīmes Jēzus kalpošanā.

Pirmkārt, "Viņš ir likts, lai daudzi Israēlā kristu un daudzi celtos" (Lūk. 2:34). Jā, Kristus ir atnesis gaismu un glābšanu visiem, bet saņēmjām tas kaut ko maksā. Nav neitrālas zonas: Kristu vai nu pieņem, vai atmet, un cilvēka glābšana ir atkarīga no viņa atbildes. Kristus prasa izvēlēties: dzīvot Viņā vai nedzīvot. Tie, kas mājō Viņā, celsies un būs daļa no Viņa valstības. Tie, kas atmet Viņu vai paliek vienaldzīgi pret Viņu, kritīs un ies bojā bez cerības. Ticība Kristum nav diskutējams jautājums.

Otrkārt, Simeons Marijai saka: "Tev pašai cauri dvēselei zobens dursies." (Lūk. 2:35) Šeit neapšaubāmi ir norāde uz krustu, kam Marija būs lieciniece. Marijai un visām paaudzēm, kas viņai seko, vajadzētu atcerēties, ka bez krusta nav glābšanas. Krusts ir visa glābšanas plāna centrs.

Glābšana ir dāvana. Mēs neko nevaram darīt, lai to nopelnītu. Tomēr tiem, kas to pieņem, tā tik un tā var būt ļoti dārga. Ko tev maksā sekošana Kristum, un kāpēc šī cena, lai arī kāda tā būtu, vienlga ir zema? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Lūka (viņa vārdā nosauktā evaņģēlija sarakstītājs) bija ārsts misionārs; Rakstos viņu sauc par “mīlo ārstu” (Kol. 4:14). Apustulis Pāvils bija dzirdējis par Lūkas ārsta prasmi un sameklēja viņu kā tādu, kam Kungs uzticējis sevišķu pienākumu. Tā veidojās sadarbība, un kādu laiku Lūka pavadīja Pāvilu ceļojumos no vienas vietas uz citu. Pēc kāda laika Pāvils atstāja Lūku Filipos, Maķedonijā. Šeit Lūka turpināja darboties vairākus gadus gan kā ārsts, gan arī kā Evaņģēlija sludinātājs. Ārsta amatā viņš kalpoja slimajiem un tad lūdza, lai Dieva dziedinošais spēks skartu ciešanu nomāktos. Tā tika pavērts ceļš evaņģēlija vēstij. Savā panākumiem bagātajā ārsta praksē Lūkam radās daudzas izdevības sludināt Kristu pagāniem. Dievišķais plāns paredz, lai mēs strādātu tā, kā to darīja mācekļi. Fiziskā dziedināšana ir cieši saistīta ar Evaņģēlija uzdevumu. Evaņģēlija darbā nekad nedrīkst šķirt sludināšanu no dziedināšanas.” (E. Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 140., 141. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja Lūka, rakstot evaņģēliju, ņēma vērā iepriekš publicētos materiālus, tad kā mums jāsaprot Rakstu inspirācija (2. Tim. 3:16)? Kā darbojas inspirācija? Sk. E. Vaita “Izmeklētas vēstis” nodaļu “Pravietisko rakstnieku inspirācija” 1. sēj., 15.–23. lpp.

2. Jaunavas bērns ir Dieva darbs, ko iezīmē Viņa noslēpums, majestāte un misija. Tas patiešām ir ārpus cilvēka saprašanas. Bet jautājums ir: nu un tad? Arī daudzas laicīgas lietas ir ārpus cilvēku saprašanas. Ja Dievs ir un ja Viņam ir spēks radīt un uzturēt Universu, kāpēc kaut kam tādām kā bērna piedzimšana jaunavai vajadzētu būt pāri pār Viņa spējām? Tikai tie, kuru pasaules uzskats ir ierobežots ar dabas likumiem (vismaz ar tiem, ko mēs šobrīd saprotam), varētu noraidīt domu par jaunavas grūtniecību. Turpretī tiem, kuru pasaules uzskats iekļauj pārdabisko, nevajadzētu būt iemeslam to atmest. Galu galā, izlasi, ko eņģelis teica Marijai pēc tam, kad bija pateicis viņai neticamo ziņu: “Jo Dievam nekas nav neiespējams.” (Lūk. 1:37)

3. Kāds amerikāņu televīzijas žurnālists esot teicis, ja viņam būtu iespēja, visvairāk viņš gribētu intervēt Jēzu. Viņš Viņam uzdotu tikai vienu jautājumu: “Vai tu patiešām piedzimi jaunavai?” Kāpēc šis jautājums un atbilde uz to ir tik svarīga?

KRISTĪBAS UN KĀRDINĀŠANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 3:1-14; Rom. 6:1-6; Lūk. 3:21, 22; Lūk. 4:5-8; Jes. 14:13; Lūk. 4:9-13.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Svētais Gars kā balodis nolaidās uz viņu, un balss no debesīm atskanēja: “Tu esi mans mīļotais Dēls, uz ko man labs prāts.”” (Lūk. 3:22)

Rā mēs redzējam pagājušajā nedēļā, Lūka ir nodrošinājis sarakstu ar izcilām vēsturiskām personībām, lai mums parādītu, ka Jēzus un Jāņa ziņojums ir tik reāls un tik vēsturisks, kā šie spēcīgie cilvēki.

Bet ir vēl kāds svarīgs iemesls pieminēt šos varenos un ietekmīgos cilvēkus: lai pretstatītu viņus pazemīgajam tuksneša vīram Jānim Kristītājam, Dieva izredzētajam vēstnesim, kam bija jāsaģatavo ceļš visnozīmīgākajam notikumam visā cilvēces vēsturē: Jēzus – pasaules Glābēja – nākšanai. Cik interesanti, ka Dievs neizvēlējās kādu no pasaules “izcilajiem” cilvēkiem, lai pavēstītu par Mesiju, bet gan vienu no “necilākajiem”.

Zinātnieki saliek visas šīs vēstures personības kopā, un mēs iegūstam 27.–28. gadu mūsu ērā, kad sākās Jāņa Kristītāja un Jēzus kalpošana. Romas impērijas slavenību valdīšanas laikā Jēzus tika kristīts un saņēma Debesu apliecinājumu, ka Viņš ir Dieva “mīļotais dēls” (Lūk. 3:22). Lūka šo faktu līdzdala pašā sākumā, pat pirms viņš lasītājam “secīgi izklāsta” Jēzus Kristus misiju un kalpošanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. aprīlī!

Sagatavojiet Kungam ceļu

Lūkas 3. nodaļā Jānis ir attēlots glābšanas vēsturē savā neatkārtojamajā un izšķirošajā lomā. Lai arī ko teiktu par Jāņa sludināšanu, viens ir skaidrs – viņš nemīkstināja savus vārdus, lai izpatiktu pūlim.

Izlasi Lūk. 3:1-14! Jāņa vārdi ir svarīgu patiesību pilni ne tikai tiem, kas viņu klausījās, bet mums visiem. Kādas domas tu vari paņemt sev no Jāņa teiktā?

Nožēla nav tikai teorētisks uzskats. Tas ir dzīves veids. Vārds cēlies no grieķu vārda "metanoia", kas nozīmē domu maiņa, kas ved uz jaunu dzīvi.

"Kristīt" nozīmē pilnībā iegremdēt ūdenī. Iegremdēšanai ir dziļa nozīme. Pat pirms Jāņa laikiem jūdi bija pievērsušies kristībām iegremdējot. To darīja tad, kad pagāni izvēlējās pievienoties jūdu ticībai.

Uzaicinot jūdus kristīties, Jānis Kristītājs iedibināja jaunu principu: kristībās cilvēks publiski atsakās no saviem vecajiem grēcīgajiem ceļiem un sagatavo sevi Mesijas nākšanai. Jānis Kristītājs tādā veidā ievadīja simbolisku grēka atstāšanas aktu un nodošanos jaunam dzīvesveidam Mesijas valstībā, kas drīz nāks. Jānis bieži piebilda, ka viņš krista tikai ar ūdeni, bet Tas, kas nāks pēc viņa, "jūs kristīs Svētajā Garā un ugunī" (Lūk. 3:16). Šeit ir izteikta kristību būtība: kā ūdenī iegremdēšanas akts tās ir tikai ārējs simbols iekšējai izmaiņai, ko apzīmogo Svētā Gara kristība.

Izlasi Rom. 6:1-6! Kādu garīgu mācību Pāvils smeļas no kristību procesa? Ievēro, kā viņš salīdzina pagremdēšanu un izkāpšanu no ūdens ar miršanu grēkam un dzīvošanu taisnībā. Kā tu esi piedzīvojis, cik reāla ir šī jaunā dzīve Kristū?

“Šis ir mans mīļotais Dēls”

Lūk. 2:41-50 mēs varam lasīt slavenu stāstu par Jāzepu un Mariju, kas pazaudēja Jēzu Jeruzalemē. Īpaši pārsteidzoša ir Jēzus atbilde Marijai, saņemot rājienu no viņas (48.p.). Jēzus atbilde ir apstiprinājums tam, ka Viņš apzinās Savu dievišķumu. “Kādēļ jūs mani meklējāt? Vai jūs nezināt, ka man jādarbojas sava Tēva lietās?” (49.p.) Kā teikts nākamajā pantā, Jāzeps un Marija nesaprata, ko Jēzus viņiem bija pateicis. Ja godīgi, kā gan viņi to saprastu? Galu galā, pat mācekļi, pavadījuši vairākus gadus kopā ar Jēzu, joprojām skaidri neapzinājās, kas Viņš bija un kāda bija Viņa misija.

Piemēram, pēc Savas augšāmcelšanās Jēzus sarunājās ar diviem mācekļiem uz Emavas ceļa. Viens no viņiem, runājot par Jēzu, teica, ka Jēzus “bija pravietis, varens darbos un vārdos Dieva un visu ļaužu priekšā” (Lūk. 24:19). Jēzus, protams, bija daudz vairāk nekā tikai Pravietis. Pat tad viņi vēl joprojām neaptvēra, kas Viņš ir un kāpēc Viņš ir atnācis.

Izlasi Mat. 3:13-17, Jāņa 1:29-34 un Lūk. 3:21, 22! Kāda nozīme ir Jēzus kristībām? _____

Kristībās Debesis apliecināja, ka Jēzus ir Dieva Dēls. Jēzus negāja kristīties tāpēc, ka Viņam bija vajadzīgs šis nožēlas publiskas apliecināšanas process, bet gan lai būtu par paraugu citiem (Mat. 3:14, 15). Saistībā ar Jēzus kristībām jāņem vērā trīs svarīgi faktori: (1) Jāņa Kristītāja paziņojums “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.” (Jāņa 1:29); (2) Svētā Gara svaidījums priekšā esošajai misijai; (3) Debesu paziņojums, ka Jēzus ir Dieva Dēls, uz ko Tēvam ir labs prāts.

Padomā par to: nevainīgo Dieva Dēlu, universa Radītāju, kristīja cilvēks – tas viss bija glābšanas plāna daļa. Kā šī pārsteidzošā labvēlība no Viņa puses palīdz mums būt labprātīgiem pazemoties, kad vien situācija to prasa?

Ne no maizes vien

“Bet Jēzus, Svētā Gara pilns, devās .. tuksnesī, kur četrdesmit dienas velns viņu kārdināja.” (Lūk. 4:1, 2) Dzimis Dieva norādītai misijai, iesvētīts savam uzdevumam kristībā, apveltīts ar Svēto Garu, Jēzus Kristus devās uz tuksnesi, lai pārdomātu gaidāmo uzdevumu.

Kārdināšana tuksnesī bija nozīmīga kauja lielajā cīņā starp Kristu un sātānu, kas bija plosījusies kopš Lucifera sacelšanās Debesīs. Tuksnesī, kad Glābējs bija novājināts pēc 40 gavēšanas dienām un kad turpmākais ceļš izskatījās drūms un nogurdinošs, sātāns personīgi devās uzbrukumā Jēzum. “Sātāns saprata, ka viņam ir vai nu jāuzvar, vai jātiek uzvarētam. No cīņas iznākuma bija atkarīgs pārāk daudz, lai to uzticētu saviem sabiedrotājiem eņģeļiem. Uzbrukumi jāvada viņam pašam personīgi. Pret Dieva Dēlu tika sakopotī visi atkritēju spēki. Kristus kļuva par mērķi visiem elles ieročiem.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 116. lpp.)

Ievēro, ko sātāns saka Kristum: “Ja tu esi Dieva Dēls, saki šim akmenim, lai tas top par maizi.” (Lūk. 4:3). Ko sātāns šeit cenšas izdarīt tādu, kas parāda, kādi bija viņa centieni Debesīs? _____

Maize šeit nav centrālais jautājums. Jā, 40 dienu gavēnis tuksnesī bija radījis Glābējā lielu izsalkumu, un sātāns izmantoja šos apstākļus kā ēsmu. Sātāns arī zināja, ka Jēzus ir Universa Radītājs. Viņam, kas bija radījis Universu no nekā, pārvērst akmeni par maizi bija nieks. Izšķirošā frāze kārdinājumā atrodama ievadā: “Ja tu esi Dieva Dēls...” Pirms 40 dienām balss no Debesīm bija apliecinājusi, ka Jēzus patiešām ir Dieva Dēls. Vai tagad Jēzum vajadzēja apšaubīt šo Debesu apliecinājumu? Dieva Vārda apšaubīšana ir pirmais solis, lai pakļautos kārdinājumam. Debesīs sātāns izaicināja Jēzus autoritāti. Arī šeit viņš dara tāpat, pat vēl viltīgākā veidā, nekā viņš bija centies to darīt Debesīs.

Kā tu vari iemācīties nepadoties sātāna mēģinājumiem panākt, lai tu sāktu apšaubīt Dieva apsolījumus? _____

Pielūdz mani!

Izlasi Lūk. 4:5-8. Kāpēc sātans gribēja, lai Jēzus viņu pielūdz? Kāds izšķirošs jautājums bija šeit likts uz spēles? _____

Pielūgsme ir tikai Dieva privilēģija. Tas ir viens faktors, kas uz mūžīgiem laikiem radīs atšķirību starp radījumiem un Radītāju. Viens no jautājumiem, kurā Lucifers sacēlās pret Dievu Debesīs, bija pielūgsme. Lucifera godkārtīgie centieni ir labi aprakstīti Jes. 14:13, 14 – uzkāpt Debesīs, augstāk par Dieva zvaigznēm uzcelt savu troni, būt kā Visaugstākajam. Tas bija mēģinājums uzurpēt varu un autoritāti, kas pieder tikai Radītājam un kas nekad nepiederēs nevienam radījumam, lai arī cik paaugstināts tas būtu.

Šajā kontekstā mēs varam labāk saprast, kas notiek šajā kārdināšanā. Kad Jēzus uzsāka Savu misiju atgūt Dieva autoritāti un īpašumu, sātans aizveda Viņu uz augstu kalnu un rādīja panorāmā visas valstis, piedāvājot Viņam vienkāršu darījumu: "Ja tu nolieksies manā priekšā un mani pielūgsi, tas viss būs tavš." (Lūk. 4:7)

Sātans centās novērst Kristus skatienu no Viņa dievišķā pārākuma un iekārdināt Viņu ar slavu un greznumu par tik nelielu samaksu kā tikai noliekšanos. Viņš šeit atkal centās iegūt autoritāti un pielūgsmi, kas viņam nebija izdevies Debesīs.

Ievēro, kā Kristus atvairīja kārdinātāju ar galēju nicinājumu. "Atkāpies no Manis, sātan!" (8. p., NKJV) Pielūgsme un kalpošana, kas izriet no tās, pieder tikai Dievam Radītājam vien. Šeit atkal Kunga Vārds nāk Viņam palīgā. Vai inspirācija ar Mozus starpniecību nesaka: "Kungs, mūsu Dievs, ir viens Kungs! Mīli Kungu, savu Dievu [...] Bīsties Kunga, sava Dieva, kalpo Viņam" (5. Moz. 6:4, 5, 13)? Pilnīga apņemšanās sekot Dievam ticībā un paklausībā ir labākā atbilde uz sātana meliem un viltībām.

Ikviens no mums var tikt kārdināts atkāpties no ticības, kaut vai tikai nedaudz. Darbs, eksāmena kārtošana universitātē, karjera prasa piekāpšanos sabata jautājumā. Kurā brīdī tas var notikt ar tevi? Kad šī cena ir apspriežama (ja vispār ir)? _____

Kristus – Uzvarētājs

Lūka un Matejs samaina otrās un trešās kārdināšanas secību. Iemesls tam nav skaidrs, bet tas mums netraucē. Izšķirošais jautājums ir Jēzus pilnīgā uzvara pār sātanu, kas pasludināta abos evaņģēlijos. Nozīmīgs fakts, kas kļūst redzams, pētot kārdināšanas, ir tas, ka Jēzus Kristus ir reāla persona – kārdināts tāpat kā mēs, tikai bez grēka (Ebr. 4:15). Uzvarot visās kārdināšanās, triumfējot pār sātanu, ar Dieva Vārdu Savā mutē un savienojoties ar Debesu spēkavotu lūgšanā, Jēzus ierodas, lai pasludinātu Dieva valstību un ievadītu Mesijas laikmetu.

Izlasi Lūk. 4:9-13 un Mat. 4:5-7. Pirmajā divās kārdināšanās Jēzus izmantoja Rakstus, lai uzvarētu sātana kārdinājumus. Tagad, trešajā, sātans dara to pašu un citē Rakstus, lai pārbaudītu, vai Jēzus patiešām nopietni attiecas pret Dieva Vārdu. Kas šeit notiek, un kā Jēzus atbild? _____

Sātans aizved Jēzu uz Jeruzālemes tempļa jumta – uz vissvētāko vietu jūdu vēsturē. Ciānas pilsēta, templis, kur Dievs mājo starp Saviem ļaudīm, kļūst par sātana uzbrukuma vietu. “Ja tu esi Dieva Dēls” – skan atkal ievadā. Ievēro, ko saka sātans: Ja Dievs patiešām ir Tavs Tēvs un ja Tava misija patiešām ir Viņa pavēle, tad meties lejā no jumta un pārbaudi to reizi par visām reizēm. Pavisam noteikti, ja tas viss ir patiesība, Dievs neļaus Tev savainoties. Pēc tam Viņš citē Rakstus: “Viņš Saviem eņģeļiem liks tevi pasargāt.” (Lūk. 4:10)

Sātans zina rakstus, bet skaidro tos nepareizi. Viņa taktika ir vadīt Jēzu tā, lai Viņš pārbaudītu Dievu. Patiešām, Dievs ir apsolījis Savu eņģeļu apsardzību, bet tikai tad, ja tiek darīta Viņa griba, kā tas bija Daniēla un Viņa biedru gadījumā. Jēzus atkal skaidri un noteikti atbild sātanam, atkal izmantojot Rakstus. Viņš paziņo, ka mums nav jāpārbauda Dievs (12. p.). Mūsu pienākums ir pakļaut sevi Dieva gribai un ļaut Viņam izdarīt pārējo.

Ievēro četras galvenās Bībeles mācības par kārdināšanām: (1) neviens nav atbrīvots no kārdināšanām; (2) kad Dievs ļauj kārdinājumiem nākt pār mums, Viņš arī dod žēlastību stāties pretī un spēku uzvarēt; (3) kārdināšanas nav katru reizi vienādas; (4) neviens netiek kārdināts pāri saviem spēkiem (1. Kor. 10:13).

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ja Jāzeps un Marija ar visu sirdi pārdomās un lūgšanās būtu kavējušies pie Dieva, viņi saprastu sava uzdevuma svētumu un neizlaistu Jēzu no acīm. Tie Pestītāju pazaudēja vienas dienas nolaidības dēļ, bet, lai Viņu atrastu, vajadzēja trīs dienu bailpilnu meklēšanu. Tā tas ir arī ar mums. Ar tukšu plāpāšanu, aprunāšanās un lūgšanu brīžu neievērošanu mēs vienā dienā varam pazaudēt Pestītāja klātbūtni, un tas var prasīt daudz dienu sāpju pilnu meklēšanu, lai Viņu atkal atrastu un atgūtu pazaudēto mieru.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 83. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kārdināšana pati par sevi nav grēks. Bībele māca, ka uzvara kārdināšanā apstiprina svētuma iespēju. Būt kārdinātam ir viena lieta, krist grēkā – tas ir kas cits. Vienlaikus, kāda ir mūsu atbildība, darot visu, ko spējam, lai izvairītos no kārdināšanas?

2. Filozofi un teologi bieži runā par “metastāstu” – tas ir liels, aptverošs stāsts vai tēma, kurā notiek citi stāsti. Citiem vārdiem sakot, metastāsts ir fons, konteksts, kurā norisinās citi notikumi un stāsti. Kā Septītās dienas adventisti mēs redzam lielo cīņu kā “metastāstu” jeb fonu tam, kas notiek ne tikai virs zemes, bet arī Debesīs. Kuri panti Bībelē parāda mums lielās cīņas realitāti, un kā tas palīdz izskaidrot, kas notiek pasaulē?

3. Kuri Bībeles panti ir visspēcīgākie solījumi par uzvaru pār kārdināšanām, kas nāk mūsu ceļā? Kāpēc tik un tā ir tik viegli krist, pat ar visiem šiem apsolījumiem?

4. Vienā no šīs nedēļas dienām bija izteikts šāds apgalvojums: “Dieva Vārda apšaubīšana ir pirmais solis, lai pakļautos kārdinājumam.” Kāpēc tas tā ir?

5. Kāda veida elkdievība var būt vēl viltīgāka par zemošanos kāda cita, nevis Kunga, priekšā?

KAS IR JĒZUS KRISTUS?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 4:16-30, 6:5; Ef. 1:3-5, Lūk. 9:18-27, 2. Pēt. 1:16-18.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad viņš jautāja: ‘Bet ko jūs sakāt – kas es esmu?’ Pēteris atbildēja: ‘Dieva Svaidītais.’” (Lūk. 9:20).

Ras ir Jēzus Kristus? Šis jautājums nav filosofisks vai socioloģisks āķis. Tas līdz sirds dziļumiem atklāj, kas ir cilvēks un, pat vēl svarīgāk, kāds būs viņa mūžīgais liktenis.

Cilvēki var apbrīnot Jēzus darbus, godāt Viņa vārdus, cildināt Viņa pacietību, aizstāvēt Viņa atteikšanos lietot spēku, uzgavilēt Viņa izlēmīgumam, slavēt Viņa nesavtību un būt kā valodu zaudējuši Viņa dzīves šausmīgajā noslēgumā. Daudzi pat var būt gatavi pieņemt Jēzu kā labu cilvēku, kas ir centies ieviest taisnību – godīgumu tur, kur bijusi netaisnība, piedāvāt dziedināšanu slimībās un ienest mieru tur, kur ir bijušas tikai bēdas un posts.

Jā, Jēzus varētu viegli iegūt labākā skolotāja, revolucionāra, izcila vadītāja un psihologa titulu, kurš iedzījinās cilvēka dvēseles dziļumos. Viņš bija viss nosauktais un vēl daudz vairāk.

Tomēr nekas no tā pat ne tuvu neatbild uz vissvarīgāko jautājumu, ko uzdeva pats Jēzus: “Ko jūs sakāt – kas es esmu?” (Lūk. 9:20)

Tas ir jautājums, kas prasa atbildi, un no šīs atbildes ir atkarīgs cilvēka liktenis.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. aprīlī!

Dažādās reakcijas uz Jēzu

Vai lasām evaņģēlijus, vai Jauno Derību, viscaur šajās grāmatās ir izteikti gandrīz neticami apgalvojumi ne tikai par to, ko Jēzus darīja, bet arī par to, kas Jēzus bija.

Klausītāji Viņa dzimtajā pilsētā sākumā bija sajūsmā, redzot Jēzu, kas, veicis daudzus brīnumus, bija atgriezies Nācaretē. Viņi "brīnījās par žēlastības vārdiem", ko Viņš izteica (Lūk. 4:22). Bet viņu reakcija uz Viņa rājienu parādīja, kāds gars patiesībā viņus iedvesmoja.

Izlasi Lūk. 7:17-22. Kāds bija Jāņa jautājums par Jēzu, un kāpēc viņš to uzdeva?

Pat Jānim Kristītājam, kas gāja Jēzum pa priekšu un nosauca Viņu par "Dieva Jēru", dvēseles dziļumos iezagās šaubas. Viņš gribēja zināt: "Vai tu esi tas, kam jānāk, vai lai citu gaidām?" (Lūk. 7:19)

Ievēro: Jēzus neatbild uz Jāņa jautājumu tieši. Tā vietā Viņš norāda uz darbiem, kas nes liecību: "Akli redz, kropli staigā, spitālīgi top šķīstīti un kurli dzird, mirušie augšāmceļas un nabagiem tiek sludināta prieka vēsts." (22. p.) Kāds varbūt gribētu pierādīt, ka Jēzum nevajadzēja atbildēt tieši uz Jāņa jautājumu; Viņa rīcība un darbi jau bija pietiekama liecība par to, kas Viņš ir.

Zināmā mērā atbilde, ko Jēzus sniedza, Jānī varēja radīt vēl lielāku apjukumu. "Galu galā, ja Jēzum ir spēks darīt visas šīs neticamās lietas, tad kāpēc es šeit vārgstu cietumā?" Kurš gan, piedzīvojot personīgas traģēdijas, nav uzdevis līdzīgu jautājumu: ja Dievam ir tāds spēks, tad kāpēc tas viss ar mani notiek? Kāpēc krusts un viss, ko tas aino un apsola, ir mūsu vienīgā atbilde?"

Dieva Dēls

“Cilvēka Dēls” un “Dieva Dēls” ir divi apzīmējumi, kas izmantoti evaņģēlijos, lai aprakstītu, kas ir Jēzus. Pirmais norāda uz Dieva iemiesošanos. Otrais norāda uz Viņa kā otrās Dievības Personas iemiesošanos. Abi tituli kopā aicina mūs apdomāt Jēzus Kristus brīnumu – Dievu, kas ir gan dievišķs, gan cilvēcisks. To ir grūti aptvert, bet tas nekādā ziņā neliek mums apšaubīt pārsteidzošo patiesību un lielo cerību, ko tā mums piedāvā.

Izlasi Lūk. 1:31, 32, 35; 2:11. Ko šie panti mums stāsta par to, kas patiesībā ir Jēzus? _____

Lūk. 1:31, 32 eņģelis saista vārdu “Jēzus” ar “Visaugstākā Dēlu”, kam “Kungs Dievs dos” Dāvida troni. Jēzus ir Dieva Dēls. Viņš ir arī Kristus, Mesija, kas atjaunos Dāvida troni nevis kā laicīgs atbrīvotājs, bet gan eshatoloģiskā ziņā – pilnībā sakaujot sātana mēģinājumu uzurpēt Dieva troni. Ganiem eņģelis paziņoja, ka bērniņš silitē ir “Pestītājs, kas ir Kristus, Kungs” (Lūk. 2:11).

Vienlaikus tituls “Dieva Dēls” ne tikai apstiprina Kristus pozīciju dievišķajā Trīsvienībā, bet arī atklāj ciešās un tuvās attiecības, kādas Jēzum, dzīvojot virs zemes, bija ar Dievu Tēvu.

Tomēr attiecības starp Tēvu un Dēlu nav tādas pašas kā mūsu attiecības ar Dievu. Mūsu attiecības ir rezultāts Kristus kā Radītāja un kā Pestītāja darbam, savukārt Viņa kā Dēla attiecības ar Tēvu ir tādas kā vienam no trim vienlīdzīgiem, mūžīgiem partneriem. Pateicoties Savai dievišķībai, Jēzus saglabāja vistuvāko iespējamo saikni ar Tēvu.

“Sacīdams ‘Mans Debesu Tēvs’, Jēzus mācekļiem atgādina, ka savā cilvēciskumā Viņš ir saistīts ar tiem, dalās viņu pārbaudījumos un jūt līdzī ciešanās, tomēr, pateicoties dievišķajai dabai, vienmēr paliek vienots ar Mūžīgā troni.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 442. lpp.)

Ko mums nozīmē tas, ka Jēzus bija Dievs vispilnīgākajā nozīmē? Lai gan šī patiesība izsaka daudz, viens no brīnišķīgākajiem faktiem ir tas, ka Jēzus, būdams Dievs, pazemojās, lai ne tikai uzņemtos uz Sevi mūsu cilvēciskumu, bet lai piedāvātu šajā cilvēciskumā Sevi kā upuri mūsu dēļ. Mēs šeit runājam par Dievu! Kādu brīnišķīgu cerību šī patiesība mums atklāj, stāstot par to, kāds patiesībā ir Dievs? _____

Cilvēka Dēls

Lai gan Jēzus pilnībā apzinājās, ka Viņš ir gan Cilvēka Dēls, gan Dieva Dēls (Lūk. 22:67-70), mūsu Pestītājam patika saukt sevi par "Cilvēka Dēlu". Šis apzīmējums vēl atrodams tikai Dan. 7:13, Stefana runā (Ap. d. 7:56) un Atkl. 1:13 un 14:14. Jēdziens parādās vairāk nekā 80 reizes evaņģēlijos, Lūkas evaņģēlijā – 25 reizes. Lūka parāda dziļu interesi par Jēzus cilvēciskumu – kā universālu cilvēku, ko Dievs bija sūtījis, lai pasludinātu labo vēsti.

"Dieva Dēla cilvēcība mums nozīmē vairāk par visu. Tā ir zelta ķēde, kas mūs saista pie Kristus un caur Kristu pie Dieva. Šim tematam jābūt mūsu izpētes objektam. Kristus bija īsts cilvēks un, kļūstot par cilvēku, atklāja savu pazemību. Tomēr viņš bija Dievs miesā." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis", 1. sēj., 244. lpp.) Apzīmējuma "Cilvēka Dēls" lietojums Lūkas evaņģēlijā sniedz mums dažādus ieskatus miesā nākušā Jēzus raksturā, misijā un liktenī.

Pirmkārt, tituls norāda, ka Viņš ir cilvēks (Lūk. 7:34) bez laicīgas dzīvesvietas un drošības (Lūk. 9:58).

Otrkārt, Lūka izmanto šo titulu, lai apstiprinātu Kristus dievišķo dabu un statusu: jo "Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu" (Lūk. 6:5). Tāpēc Viņš ir arī Radītājs, kam ir vara piedot grēkus (Lūk. 5:24).

Treškārt, lai paveiktu šo glābšanas misiju, ko dievišķā trīsvienība Viņam uzticējusi pirms pasaules pamatu likšanas (Ef. 1:3-5), Cilvēka Dēls nāca meklēt un glābt pazudušo (Lūk. 9:56, 19:10). Bet, lai glābšana varētu notikt, "Cilvēka Dēlam būs daudz jācieš, jātiek .. atmetam un nonāvētam, un trešajā dienā tam būs augšāmcelties" (Lūk. 9:22). Šī Cilvēka Dēla apzināšanās, kāds ceļš Viņam ejams un kāda cena maksājama par cilvēces glābšanu no grēka, atklāj ne tikai glābšanas plāna dievišķo izcelsmi, bet arī Kristus pakļaušanos šim plānam Savā cilvēcībā.

Ceturtkārt, ievēro, kādu pilnīgu Mesijas kā cietēja portretu Lūka aino šajos pantos: Viņš iepriekš zināja par krustu (Lūk. 18:31-33), nodevību (Lūk. 9:44), Savu nāvi kā pravietojuma piepildījumu (Lūk. 22:22), par krustā sišanu un augšāmcelšanos (Lūk. 24:7; sal. ar Lūk. 11:30) un par Savu starpnieka lomu Tēva priekšā (Lūk. 12:8).

Piektkārt, Lūka redz Cilvēka Dēlu pēdējo dienu kontekstā kā to, kas atgriežas uz zemi, lai atalgotu Savus svētos un noslēgtu lielo cīņu (Lūk. 9:26; 12:4; 17:24, 26, 30; 21:36; 22:69). Īsāk sakot, apzīmējums "Cilvēka Dēls" daudzpusīgi izsaka ne tikai to, kas Kristus bija, bet arī ko Viņš nāca darīt un ko izdarīja un vēl darīs mūsu labā glābšanas plānā.

“Dieva Svaidītais”

Izlasi Lūk. 9:18-27. Kāpēc Jēzus uzdeva mācekļiem jautājumu, uz kuru Viņš jau zināja atbildi? Kādu mācību Viņš centās tiem iemācīt ne tikai par Sevi, bet arī par to, ko nozīmē sekot Viņam? _____

“Bet ko jūs sakāt – kas Es esmu?” (Lūk. 9:20) Jautājums, ko Jēzus uzdeva pirms 2000 gadiem, vēl joprojām tiek atkārtots vēsturē. Cilvēki uz to ir atbildējuši dažādi. Izcils skolotājs. Dziļš ētikas zinātājs. Patiesības iemiesojums. Pašuzpurēšanās cietoksnis. Bez bailīgs pravietis. Sociālo reformu ieviesējs. Izcils paraugs, kādam vajadzētu būt cilvēkam. Bet neviena atbilde nelīdzinās tai, ko Jēzus uzdotais jautājums lika izteikt Pētera lūpām.

Atklājis Savu varu pār dabu (Lūk. 8:22-25), pār dēmoniem (26.–35. p.), pār slimībām (Lūk. 5:12-15, 8:43-48), Savu spēju paēdināt 5000 no gandrīz nekā (Lūk. 9:13-17), Savu varu pār pašu nāvi (Lūk. 8:51-56) – Jēzus uzdod mācekļiem divus jautājumus: ko citi domā par Viņu un ko paši mācekļi par viņu domā. Viņš nejautāja, lai uzzinātu kaut ko, ko iepriekš nebija zinājis. Drīzāk viņš jautāja, lai palīdzētu mācekļiem saprast, ka tas, kas Viņš ir, no viņiem prasīs nodošanos, kas maksās visu.

“Mūsu Jēzus paziņai nekad nevajadzētu kļūt par otršķirīgu jautājumu. Mēs varam zināt visus spriedumus, kas jebkad izteikti Jēzum, mēs varam pārzināt ikvienu mācību par Kristu, ko cilvēka prāts jebkad ir izdomājis, mēs varam būt spējīgi sniegt kompetentu kopsavilkumu visu izcilo domātāju un teologu mācībai par Jēzu – un tik un tā nebūt kristieši. Kristietība nekad nav zināšanas par Jēzu. Tā vienmēr ir Jēzus pazišana. Jēzus Kristus prasa personīgu atbildi. Viņš nejautā tikai Pēterim, bet ikvienam no mums: “Ko tu domā par Mani?” (William Barclay “The Gospel of Matthew” (Bangalore: Theological Publications in India, 2009), 2. sēj., 161. lpp.)

Mūsu atbilde uz Jēzus uzdoto jautājumu nevar būt nekas citas kā Pētera teiktais: Jēzus ir “Dieva Svaidītais” (Lūk. 9:20). “Kristus” nozīmē “svaidītais”, Mesija, kura misija nav būt par politisku atbrīvotāju, bet būt Glābējam, kas atbrīvo cilvēci no sātana un grēka varas un ievada taisnības valstību.

Nepietiek, ka tikai zinām, kas Jēzus bija. Mums pašiem ir Viņš jāpazīst. Ja tu saki, ka pazīsti Jēzu, ko tad tu zini par Viņu? Tas ir, ko tava personīgā Jēzus pazišana ir iemācījusi tev par Viņu un par to, kāds Viņš ir? _____

Apskaidrošana

Izlasi visos trīs evaņģēlijos par apskaidrošanu (Lūk. 9:27-36, Mat. 17:1-9, Marka 9:2-8). (Izlasi arī Pētera kā aculiecinieka ziņojumu 2. Pēt. 1:16-18 un ievēro, kādu patiesības atziņu apustulis guvis no sava piedzīvojuma.) Kādu papildu informāciju sniedz Lūka, un kāpēc tas ir svarīgi? _____

Lūka sāk savu ziņojumu ar detaļām, ko Matejs un Marks nemin: Jēzus aizveda Pēteri, Jāni un Jēkabu uz kalna lūgt Dievu. Jēzus paskatījās uz Jeruzālemi un izteica paredzējumu par sāpju ceļu, kas ir Viņa priekšā. Jēzus gribēja pārliecināties, ka tas, ko Viņš dara, ir tas, ko Dievs grib, lai Viņš dara. Tādos brīžos lūgšana ir vienīgais veids, kā iegūt drošību un pārliecību. Lūgšanas process acumirkli izlēja dievišķu godību pār Jēzu: "Viņa vaigs mainījās un Viņa drēbes tapa mirdzoši baltas." (Lūk. 9:29).

Apskaidrotais Jēzus sarunājās ar Mozu un Eliju par "Viņa aiziešanu, kam bija jānotiek Jeruzālemē" (31. p.). Vārdu "aiziešana" var saprast divējādi: Viņa gaidāmā nāve Jeruzālemē, lai gan šeit lietotais grieķu vārds "exodus" parasti netiek lietots, runājot par nāvi. "Aiziešana" līdz ar to var nozīmēt arī lielo "aiziešanu", ko Jēzum bija jāīsteno Jeruzālemē, vareno glābšanas aiziešanu, kas nes atbrīvošanu no grēka.

Jēzus satikšanās ar Mozu un Eliju noslēdzās ar balsi no Debesīm, kas apstiprināja: "Šis ir Mans izredzētais Dēls, klausiet Viņu!" (35. p.) Apskaidrošana svaidīja Jēzu ar godību, vēlreiz apliecināja, ka Viņš ir Dieva Dēls, un paziņoja, ka par glābšanu būs jāsamaksā ar Dēla dzīvību. Tāpēc Debesis izteica pavēli mācekļiem: klausiet Viņu. Kas nepaklausa un pilnībā neuzticās Viņam, nav Viņa mācekļi.

E. Vaita rakstīja, ka Mozus un Elija, kas bija "izredzēti pāri visiem ap Debesu troni stāvošajiem eņģeļiem, bija atnākuši runāt ar Jēzu par Viņa gaidāmajām ciešanām un mierināt mūsu Kungu ar Debesu līdzjūtības apliecinājumu. Viņu sarunu temats bija pasaules vienīgā cerība un ikviena cilvēka atpestīšana". ("Laikmetu ilgas", 425. lpp.) Tātad arī Jēzus, kas bija mierinājis tik daudzus, meklēja sev mierinājumu un atbalstu. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, ka pat visstiprākajiem no mums, arī mūsu vadītājiem un skolotājiem, reizēm vajag mierinājumu, iedrošinājumu un palīdzību no citiem? Vai ir kāds, ko tu pazīsti, kam tieši šobrīd ir nepieciešams mierinājums, atbalsts un iedrošinājums?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Izvaires no ikviena jautājuma par Kristus cilvēciskumu, kas ir pakļauts pārpratumiem. Patiesība atrodas tuvu pašpāļvības ceļam. Runājot par Kristus cilvēciskumu, ir stingri jāšargās izteikt kādu apgalvojumu, lai tavi vārdi netiktu saprasti citādi, nekā tie bija domāti, un tādējādi tu zaudētu vai padarītu neskaidru izpratni par Viņa cilvēcību kopā ar dievišķumu. Viņa dzimšana bija Dieva brīnums. [...] Nekad, nekādā veidā neatstāj uz cilvēku prātiem pat ne vismazāko iespaidu, ka Kristus bija kāda samaitātības iezīme vai nosliece uz to, vai ka Viņš kaut kādā veidā bija pakļauts samaitātībai. Viņš tika kārdināts visās lietās tāpat kā cilvēks, tomēr Viņu sauc par “svēto”. Tas ir noslēpums, kas mirstīgajiem ir atstāts neizskaidrots – ka Kristus varēja tikt kārdināts visās lietās tāpat kā mēs un tomēr būt bez grēka. Kristus iemiesošanās vienmēr ir bijusi un paliks noslēpums.” (E. Vaitas komentāri “SDA Bible Commentary”, 5. sēj. 1128., 1129. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi iepriekš citēto E. Vaitas apgalvojumu par Kristus cilvēka dabu. Mums ir jāšaskaras ar faktu, ka Jēzus kā cilvēka daba, kā arī Viņa dievišķā daba, ir lielas patiesības, ko mēs nekad pilnībā neizpratīsim – kā viņa rakstija: “Kristus iemiesošanās vienmēr ir bijusi un paliks noslēpums.” Kāpēc tad mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem, izsakot skarbus vārdus tiem, kas nesaprot šo “noslēpumu” tā, kā mēs to saprotam?

2. Padomā par to, kas notika uz Apskaidrošanas kalna. Drīz bija jānotiek pārsteidzošam notikumam glābšanas vēsturē, bet ko vispirms darīja izredzētie mācekļi, kas bija kopā ar Viņu uz kalna? Gulēja! Kādā veidā tas varētu kalpot kā salīdzinājums mums, atsevišķiem ticīgajiem, vai arī mūsu draudzei kopumā, dzīvojot tieši pirms cita liela notikuma glābšanas vēsturē: Jēzus otrās nākšanas?

3. Izlasi dažas lietas, ko Jēzus teica par Sevi. Kāpēc doma par to, ka Jēzus bija tikai izcils cilvēks, liels praviets vai liels garīgs vadītājs, gluži loģiski, kļūst atmetama? Kāpēc mums ir vai nu jāpieņem, ka Viņš ir tas, kā Viņš sevi dēvēja, vai arī ka Viņš bija vājprātīgais vai tāds, kas kas pievilj pats sevi? Kāpēc mums nav citas izvēles iespējas attiecībā uz Jēzus identitāti?

AICINĀJUMS KLŪT PAR MĀCEKLI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 5:1-11, 6:12-16, 9:1-6, Mat. 10:5-15, Lūk. 10:1-24, Lūk. 9:23-25, Mat. 16:24-28.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad viņš visiem sacīja: ‘Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, lai ņem savu krustu ik dienas un seko man.’” (Lūk. 9:23).

«**M**ācekļi” ir sekotājs jeb audzēknis. Vārds “mācekļi” Bībelē atrodams vairāk nekā 250 reizi, galvenokārt evaņģēlijos un Apustuļu darbos, bet ne tikai. Esot māceklim, aktivizējas mūsu gars, tiek izaicināts prāts, kā arī tas no mums prasa vislabākās attiecības ar Dievu un līdzcilvēkiem. Bez pilnīgas uzticības Kristum un Viņa dzīves un vēsts prasībām nav iespējams būt māceklim. Vai var būt vēl augstāks aicinājums?

“Dievs ņem cilvēkus tādus, kādi tie ir, un audzina savam darbam, ja vien tie grib Viņam nodoties. Dvēselē uzņemts, Dieva Gars atdzīvinās visas tur esošās spējas. Svētā Gara vadībā Dievam bez atlikuma svētīts prāts attīstīsies harmoniski un tiks stiprināts, lai saprastu un izpildītu Dieva prasības. Vājš, svārstīgais raksturs tiks pārvērstis stiprā un nesatricināmā. Nemitīga svētīšanās nodibinās tik tuvas attiecības starp Jēzu un Viņa mācekli, ka kristietis kļūs līdzīgs Meistaram garā un raksturā. Tuvās attiecībās ar Kristu tas iegūs skaidrākus un plašākus uzskatus. Viņa uztveres spējas būs asākas un spriedums nosvērtāks. Tos, kas ilgosies kalpot Kristum, tā pārņems Taisnības Saules dzīvinošais spēks, ka viņš spēs nest daudz augļu Dievam par godu.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 251. lpp.)

Šajā nedēļā mēs aplūkosim, kā Jēzus aicināja Savus sekotājus, un redzēsim, kādu mācību mēs varam iemācīties, kas var palīdzēt mums, turpinot Viņa iesākto darbu virs zemes.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. aprīlī.

Cilvēku zvejnieki

Sīmanis un Andrejs bija strādājuši visu nakti. Būdami rūdīti zvejnieki, viņi zināja, kā zvejot, kad sākt un beigt. Visu nakti viņi bija strādājuši veltīgi. Tajā brīdī, kad mācekļi jutās vīlušies, viņi saņēma negaidītu pavēli: "Airē uz dziļumu un izmet tīklus zvejai." (Lūk. 5:4) Sīmanis, nomocīts un bezcerības pārņemts, atbildēja: "Mācītāj, mēs visu nakti esam pūlējušies un nekā neesam noķēruši. Bet es izmetīšu tīklus tavā vārdā." (5. p.)

Kas ir šis galdnieks, lai dotu padomu zvejniekam, kā zvejot? Sīmanis varēja novērsties, bet varbūt ietekmi bija atstājusi Jēzus iepriekšējā mierinošā un sirsnīgā sludināšana. Tā nu viņš atbildēja: ".. tavā vārdā."

Līdz ar to pirmā mācība mācekļiem: paklausība Kristus vārdam. Andrejs, Jānis un Jēkabs arī drīz iemācījās, ka garā un neveiksmīgā nakts bija pavērusi ceļu uz gaišu un pārsteidzošu rītu, noķerot daudz zivju. Pēteris nekavējoties nokrita pie Viņa kājām un izsaucās: "Kungs, ej prom no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks." (8. p.). Dieva svētuma un sava grēcīguma atzišana ir vēl viens būtisks solis aicinājumā būt par mācekli. Tāpat kā Jesaja (Jes. 6:5), arī Pēteris bija spēris šo soli.

Izlasi Lūk. 5:1-11, Mat. 4:18-22 un Marka 1:16-20. Pārdomā brīnumu un zvejnieku pārsteigumu, Pētera atzišanos un Jēzus varu un autoritāti. Ko katrs no šiem pārskatiem stāsta par mācekļa ceļu? _____

"Nebīsties, no šī brīža tu būsi cilvēku zvejnieks." (Lūk. 5:10). Zvejnieku kļūšana par cilvēku zvejniekiem ir neparasta pārmaiņa: tā prasa pilnīgu sevis pakļaušanu Meistaram, savas nespējas un grēcīguma atzišanu, Kristus spēka satveršanu ticībā, lai staigātu vientuļo un nezināmo mācekļa ceļu, kā arī pastāvīgu paļaušanos uz Kristu un tikai uz Viņu. Zvejnieka dzīve ir neskaidra un bīstama, tā ir cīņa ar nežēlīgiem vilņiem, nedrošība pastāvīgu ienākumu trūkuma dēļ. Cilvēku zvejnieka dzīve ir tāda pati, bet Kungs saka: "Nebīsties." Mācekļa ceļš nav viegls, tam ir savi kāpumi un kritumi, savi prieki un izaicinājumi, bet māceklim nav jāiet vienam. Tas, kurš teica "Nebīsties!" stāv blakus uzticīgam māceklim.

Izlasi vēlreiz Pētera atzišanos, ka viņš ir grēcīgs cilvēks. Ievēro, kā šis grēcīgums radīja viņā vēlmi tikt atšķirtam no Jēzus. Ko tas mums stāsta par grēku un tā ietekmi uz mums, attālinot mūs no Dieva? _____

Divpadsmit mācekļu izredzēšana

Mācekļi neieceļ paši sevi. Tas ir rezultāts, kad cilvēks atsaucas uz Jēzus aicinājumu. Lūka min, ka Jēzus jau bija aicinājis Pēteri, Andreju, Jāni un Jēkabu (Lūk. 5:11, Mat. 4:18-22) un Mateju Leviju, muitnieku (Lūk. 5:27-32). Tagad autors noliek divpadsmit mācekļu izredzēšanu stratēģiskā vietā savā stāstā: tūlīt pēc vīra ar nokaltušo roku dziedināšanas sabbatā (Lūk. 6:6-11), kas pamudināja farizejus perināt plānus Jēzus nogalināšanai. Kungs zināja, ka bija pienācis laiks, lai nostiprinātu Savu darbu un sagatavotu darbinieku komandu, ko Viņš varētu apmācīt un sagatavot darbam pēc krusta notikumiem.

Izlasī Lūk. 6:12-16, 9:1-6! Ko šie panti stāsta par divpadsmit apustuļu aicināšanu? _____

Pūlī, kas sekoja Viņam, bija daudz mācekļu – tādi, kas sekoja Viņam kā skolēni savam skolotājam. Bet Kristus uzdevums bija kaut kas vairāk par mācīšanu. Viņam bija jāizveido atpestīto kopiena, draudze, kurai būs jānes Viņa glābjošā vēsts līdz zemes galam. Šim nolūkam Viņam ir vajadzīgs kaut kas vairāk par mācekļiem. "Viņš pasauca pie sevis mācekļus un izraudzīja no tiem divpadsmit, kurus tad Viņš nosauca par apustuļiem." (Lūk. 6:13) "Apustulis" nozīmē kādu, kas ir sūtīts ar īpašu vēsti īpašam nolūkam. Lūka sešas reizes izmanto šo vārdu evaņģēlijā un vairāk nekā 25 reizes Apustuļu darbos (Matejs un Marks to izmanto katrs tikai vienu reizi).

Divpadsmit mācekļi netika izvēlēti, pmtojoties uz viņu izglītību, ekonomisko labklājību, stāvokli sabiedrībā, morālo izcilību vai kaut ko, kas padarītu viņus izredzētības cienīgus. Viņi bija parasti vīri: zvejnieki, muitnieks, Zēlots, skeptiķis un kāds, kurš beigās izrādījās nodevējs. Viņi tika aicināti tikai vienam nolūkam: būt par Kēniņa un Viņa valstības vēstniekiem.

"Dievs pieņem cilvēkus tādus, kādi tie ir, ar visiem cilvēciskajiem rakstura elementiem, un sagatavo savam darbam, ja vien tie grib pakļauties un mācīties no Viņa. Tie tiek izraudzīti ne tāpēc, ka ir pilnīgi, bet lai, neskatoties uz viņu nepilnībām, atzīdami un izdzīvodami patiesību, Kristus žēlastībā tiktu pārveidoti Viņa līdzībā." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 294. lpp.)

Būsim godīgi: ne mēs, ne citi draudzē nav perfekti. Mēs visi esam izaugsmes procesā (pat ja liekas, ka kāds aug lēnāk, nekā mēs to vēlētos!) Kā mēs mācāmies strādāt kopā ar citiem un pieņemt viņus tādus, kādi viņi ir?

Apustuļu izsūtīšana darbā

Izlasi Lūk. 9:1-6 un Mat. 10:5-15! Kādas garīgas patiesības mēs varam mācīties no šiem pantiem par to, kā Jēzus aicināja šos vīrus? _____

Lūka apraksta mācekļu izsūtīšanu darbā kā trīs soļu procesu.

Pirmkārt, Jēzus aicināja viņus kopā (Lūk. 9:1). Vārds "aicinājums" vai "aicināšana" ir tikpat svarīgs kristīgajai misijai, cik svarīgs tas ir kristīgajam vārdu krājumam. Pirms tas var kļūt par teoloģisku terminu, tam ir jākļūst par personīgu pieredzi. Apustuļiem ir jāņem vērā Tas, kas aicina, jānāk pie Viņa un jābūt "kopā". Gan paklausība Tam, kas aicina, gan visa nodošana Viņam ir būtiska, lai piedzīvotu vienotību, kas savukārt ir būtiska, lai misija būtu veiksmīga.

Otrkārt, Jēzus "deva tiem spēku un varu" (Lūk. 9:1). Jēzus nekad nesūta Savus sūtņus ar tukšām rokām. Viņš arī negaida, lai mēs būtu Viņa pārstāvji paši savā spēkā. Mūsu izglītība, kultūra, stāvoklis, labklājība un intelīģence ir bezspēcīga Viņa misijas veikšanai. Kristus ir tas, kas padara spējīgu, sagādā nepieciešamo un dod spēku. Grieķu vārds "spēks" ir "dynamis", no kā radies "dinamo", gaismas avots, un "dinamīts" – enerģijas avots, kas var izspridzināt cauri kalnam. Spēks un vara, ko dod Jēzus, ir pietiekams, lai sakautu velnu un iznīcinātu viņa nodomus. Jēzus ir mūsu spēks. "Kad cilvēka griba sadarbojas ar Dieva gribu, tā spēj visu. Viss, kas pēc Viņa pavēles jādara, ir paveicams Viņa spēkā. Visi Viņa norādījumi reizē arī sekmē to izpildīšanu." (E. Vaita "Kristus līdzības", 333. lpp.)

Treškārt, Jēzus "nosūtīja viņus sludināt Dieva valstību un ārstēt slimos" (Lūk. 9:2). Sludināšana un dziedināšana iet roku rokā, un mācekļu misija ir rūpēties par visu cilvēku – ķermeni, prātu un dvēseli. Grēks un sātans ir sagūstījuši visu cilvēku, un viss cilvēks ir arī jādara svēts Jēzus spēkā.

Mācekļi savu dzīvi var saglabāt tikai tad, ja tā pilnībā tiek nodota Kristum. Ne zelts, ne sudrabs, ne tēvs, ne māte, ne dzīvesbiedrs, ne bērns, ne dzīvība, ne nāve, ne šodienas nejaušības, ne rītdienas kritiskie brīži nedrīkst nostāties starp mācekļiem un Kristu. Vienīgais, kas ir svarīgs, ir Kristus, Viņa valstība un liecība pazudušajai pasaulei.

"Neņemiet sev ceļā līdzī neko." (Lūk. 9:3) Kāds svarīgs princips šeit ir atklāts, kas mums ir jāsaprot un jāpiedzīvo savā dzīvē? _____

Izsūtot septiņdesmit

Izlasi Lūk. 10:1-24. Ko šis ziņojums par 70 misionāru izsūtīšanu māca mums par dvēseļu mantošanas darbu, saskaroties ar lielās cīņas realitāti? _____

Jēzum kalpošanas laikā sekoja vairāk nekā 12 mācekļu. Kad Pēteris uzrunāja ticīgos, vadot mācekļa izraudzīšanu Jūdās vietā, tā bija vismaz 120 mācekļu grupa (Ap. d. 1:15). Pāvils ziņo, ka Jēzum debesbraukšanas brīdī bija vairāk nekā 500 sekotāju (1. Kor. 15:6). Tas, ka Jēzus izsūtīja 70 mācekļus, nenozīmē, ka viņam nebija vairāk mācekļu, bet gan to, ka Viņš izvēlējās īpašu grupu ar noteiktu misiju, lai tā ietu Viņam pa priekšu pa Galilejas pilsētām un sagatavotu ceļu Viņa apmeklējumam.

Tikai Lūkas evaņģēlijs min skaitli 70, kas ir ļoti raksturīgi uz misiju noskaņotajam Lūkam. Skaitlis 70 Rakstos, kā arī jūdu vēsturē ir simbolisks. 1. Moz. 10. nodaļa nosauc 70 pasaules tautas kā Noas pēcnācējus, un Lūka bija autors ar universālu pasaules skatījumu. Mozus iecēla 70 vecajus sev par palīgiem (4. Moz. 11:16, 17, 24, 25). Sinedrijā bija 70 locekļu. Vai tam visam ir kāda saistība ar to, ka Jēzus aicināja 70, Rakstos nav minēts, un mums nevajadzētu kavēties prātošanā. Bet svarīgi ir tas, ka Jēzus – draudzes vadības Skolotājs – atstājis mums par paraugu stratēģiju, kurā atbildība un vara nav dažiem, bet tā ir sadalīta plašam mācekļu lokam.

70 mācekļi atgriezās ar prieku un gandarījumu. Viņi teica Jēzum: “Kungs, Tavā vārdā pat dēmoni mums pakļaujas.” (Lūk. 10:17) Veiksme dvēseļu mantošanā nekad nav evaņģēlista darbs. Evaņģēlists ir tikai starpnieks. Veiksme nāk no “Tava vārda”. Jēzus vārds un spēks ir katras veiksmīgas evaņģēlija misijas sirds.

Bet ievēro trīs svarīgas Jēzus reakcijas uz 70 mācekļu veiksmi misijā. Pirmkārt, veiksmīgā evaņģelizācijā Jēzus redz sātana sakāvi (18. p.). Otrkārt, jo vairāk cilvēks ir iesaistīts evaņģēlija darbā, jo lielāks spēks viņam ir apsolīts (19. p.). Treškārt, evaņģēlista priekam nevajadzētu būt par to, kas ir paveikts virs zemes, bet par to, ka viņa vai viņas vārds ir rakstīts Debesīs (20. p.). Debesis priecājas un ievēro katru cilvēku, kas ir izrauts no sātana nagiem. Katra dvēsele, kas ir mantota valstībai, ir trieciens sātana plāniem.

Izlasi vēlreiz Lūk. 10:24. Ko mēs esam redzējuši tādu, ko gribēja redzēt pravieši un ķēniņi, bet neredzēja? Ko tam vajadzētu nozīmēt mums?

Mācekļa cena

Sokrātam bija Platons. Gamaliēlam bija Sauls. Reliģiju vadītājiem vienmēr bijuši nodevušies sekotāji. Taču atšķirībā no Jēzus mācekļiem tie balstās uz cilvēcīgu filosofiju, nevis sakņojas paša Jēzus personā un paveiktajā. Tādējādi kristīgā mācekļība izriet ne tikai no Jēzus mācības, bet arī no tā, ko Viņš izdarīja, lai glābtu cilvēci. Jēzus aicina visus Savus sekotājus pilnībā nodoties Viņam, uzņemties savu krustu un sekot Viņa vadībai. Kristīgā mācekļība nevar pastāvēt, ja nav cilvēku, kas ietu Golgātas ceļu.

Izlasi Lūk. 9:23-25, Mat. 16:24-28, Marka 8:34-36. Kāda svarīga vēsts šeit ir dota ikvienam, kas sauc sevi par kristieti? _____

Kristīgs mācekļis rodas nekavējoties, tiklīdz izveidojas attiecības starp glābto un Glābēju. Ja esam glābti, mums jāseko Glābējam. Tādējādi Pāvils varēja teikt: "Tādēļ nevis es dzīvoju, bet mani dzīvo Kristus. Un mana dzīve miesā tagad ir ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir milējis un atdevis sevi par mani." (Gal. 2:20)

Kāda ir mācekļa cena, rakstīts Lūk. 9:23: "Tad viņš visiem sacīja: 'Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, lai ņem savu krustu ik dienas un seko man.'" Ievēro šos vārdus: "aizliedz", "ņem" un "seko". Stāstā par Pēteri atrodam labāko pašai aizliedzības definīciju. Pēteris teica: "Es nepazīstu Jēzu." Ja aicinājums būt par mācekli prasa, lai es aizliedzu sevi, tad man jābūt spējīgam teikt: es sevi nepazīstu, mans "es" ir miris. Tā vietā ir jādzīvo Kristum (Gal. 2:20). Otrkārt, uzņemties krustu ik dienas ir aicinājums nemitīgi piedzīvot sevis krustā sišanu. Treškārt, sekošana prasa, lai dzīve tiktu vērsta un koncentrēta tikai uz Kristu.

Jēzus paplašina mācekļības maksu pat vēl tālāk, kā tas ir atklāts Lūk. 9:57-62: nekas nevar būt svarīgāks par Jēzu. Viņš un tikai Viņš pirmajā vietā draudzībā un sadraudzībā, darbā un kalpošanā. Kristīgam māceklim miršana sev nav izvēle, tā ir nepieciešamība. "Kad Kristus aicina cilvēku, Viņš liek viņam nākt un mirt. [...] Tā ir tāda pati nāve katru reizi – nāve Jēzū Kristū, vecā cilvēka nāve pēc viņa aicinājuma. .. Tikai cilvēks, kas ir miris savai gribai, var sekot Kristum." (Dietrich Bonhoefer "The Cost of Discipleship" (New York: The Macmillan Co., 1965), 99.p.)

Ko tev maksā sekošana Kristum? Pārdomā labi savu atbildi un ar ko tā ir saistīta!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Krusta pacelšana nogriež no dvēseles savu “es” un noliek cilvēku tur, kur viņš iemācās, kā nest Kristus nastas. Mēs nevaram sekot Kristum, neuzņemoties Viņa jūgu, nepaceļot krustu un nesejojot Viņa pēdās. Ja mūsu griba nav saskaņā ar dievišķajām prasībām, mums ir jāaizliedz savas tieksmes, jāatstāj mūsu iemīļotās ilgās un jāstaigā Kristus pēdās.” (E. Vaita “Dieva dēli un meitas”, 69. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi vēlreiz jautājumu trešdienas tēmas beigās saistībā ar Lūk. 10:24. Kam mēs, dzīvojot šajās dienās un laikos, varam būt liecinieki, ko “daudzi pravieši un ķēniņi” gribētu redzēt, bet neredzēja? Kā ir, piemēram, ar pravietojumu piepildīšanos? Padomā, cik daudziem praviešiem un ķēniņiem Dan, 2., 7. un 8. nodaļas pravietojumi vēl bija nākotnē, bet tagad mums ir vēsturiski fakti! Ko tu vēl vari izdomāt?

2. Pārdomā vairāk Jēzus vārdus par visas pasaules iemantošanu, bet savas dvēseles pazaudēšanu. Ko Viņš ar to domāja? Un kā ir ar dzīvības zaudēšanu, lai to glābtu? Ko tas nozīmē? Viena lieta ir, ja neticīgais savtīgi pieķeras šīs pasaules lietām. Kāpēc gan ne – viņi domā, ka tas ir viss, kas viņiem ir. Kam vēl lai viņi pieķeras? Bet kāpēc ticīgie, kas zina, ka šī pasaule reiz beigsies un sāksies jauna, tik ļoti vēlas iegūt no šīs pasaules, cik vien daudz iespējams? Kā mēs varam pasargāt sevi no šī ļoti bīstamā garīgā slazda?

3. Izlasi Lūk. 10:17-20. Mēs varam saprast šo cilvēku sajūsmu, redzot, ka pat dēmoni viņiem pakļaujas Kristus vārdā. Izlasi, kā Jēzus viņiem atbildēja. Ko Viņš tādu pateica, ko ir svarīgi saprast ikvienam, kas ir iesaistīts misijā?

4. Vai vari nosaukt cilvēkus, kuriem izvēle sekot Kristum ir maksājusi ļoti daudz, varbūt pat vairāk nekā lielākajai daļai no mums? Pārrunājiet, ko šie cilvēki zaudēja, ko viņiem maksāja sekošana Kristum un vai es būtu gatavs darīt to pašu?

KRISTUS – SABATA KUNGS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Marka 1:21, 6:2; Lūk. 4:17-19, 31-37; 2. Kor. 5:17; Lūk. 6:1-11; 13:10-16.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad viņš tiem teica: “Sabats ir iecelts cilvēka dēļ, bet ne cilvēks sabata dēļ. Tātad Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu.”” (Marka 2:27, 28)

Lai gan Lūka rakstīja savu evaņģēliju galvenokārt pagāniem, zīmīgi, ka viņš tik bieži atsaucas uz sabatu. No 54 reizēm, kur evaņģēlijos un Apustuļu darbos ir minēts sabats, 17 ir Lūkas evaņģēlijā un 9 Apustuļu darbos. Mateja evaņģēlijā – 9, Marka – 10 un Jāņa evaņģēlijā 9 reizes. Kā atgriezies pagāns Lūka noteikti uzskatīja, ka septītās dienas sabats ir gan jūdiem, gan pagāniem. Kristus pirmā nākšana neko neizmainīja sabata ievērošanā.

Patiešām, “kalpojot virs zemes, Kristus uzsvēra, ka sabata ievērošana ir ļoti saistoša. Visā savā mācībā Viņš parādīja godbijību pret paša ieviesto dzīves kārtību. Viņa laikā Sabats bija tā sagrozīts, ka tā svētīšana drīzāk atspoguļoja savtīga un despotiska cilvēka, bet nevis Dieva raksturu. Kristus neņēma vērā viltus mācības, ar kurām tie, kas teicās Dievu pazīstam, Viņu bija parādījuši nepareizā gaismā”. (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 183. lpp.)

Šīs nedēļas tēma pievēršas Jēzum kā sabata Kungam: kā Viņš to ievēroja un kādu paraugu atstāja mums. Pirmās nedēļas dienas kā sabata ievērošanu nav iecēlis ne Kristus, ne Jaunā Derība.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. maijā!

“Pēc Sava paraduma”

Lūk. 4:16-30; sk. arī Jes. 61:1, 2

“Sabatā Viņš pēc sava paraduma iegāja sinagogā.” (Lūk. 4:16) Šis ir labs adventistu pants. Daudzi no mums to izmanto evaņģelizācijas pasākumos vai Bībeles stundās, lai uzsvērtu, ka ievērot sabatu bija Jēzus ieradums.

Sinagogai bija svarīga loma jūdu reliģiskajā dzīvē. Tās tika būvētas dievkalpojumiem un bērnu skološanai trimdas laikā, kad tempļa vairs nebija. Sinagogu varēja būvēt tur, kur bija vismaz 10 jūdu ģimenes. Uzaudzis Nācaretē, Jēzus ievēroja “paradumu” iet uz sinagogu katru sabatu. Tagad, savā pirmajā ceļojumā uz dzimto pilsētu, sabatā Viņš atrodas sinagogā.

Izlasi Marka 1:21, 6:2, Lūk. 4:16-30, 6:6-11, 13:10-16, 14:1-5! Ko šie panti mums māca par Jēzu un sabatu? Tos lasot, jautā sev, kur var atrast norādes (ja var), ka Jēzus būtu vai nu atcēlis mūsu pienākumu ievērot sabatu, vai arī norādījis uz citu dienu, ar ko to aizstāt? _____

“Pēc Sava paraduma” (Lūk. 4:16). Šo frāzi izmanto tikai Lūka 4:16, kad Jēzus apmeklēja Nācetes sinagogu, un Lūk. 22:39, tuvojoties krustam, Jēzus “kā ieradis, devās uz Olīvkalnu”. Abas reizes ieradums ir saistīts ar pielūgsmi un lūgšanu.

Kāpēc mums vajadzētu padarīt par savu ieradumu iešanu uz baznīcu sabatā, kā Jēzus devās uz sinagogu sabatā?

Pirmkārt, Dievs ir visur. Viņu var pielūgt jebkurā vietā, bet kopā sanākšana kādā noteiktā vietā dienā, kas iecelta pie radišanas un iekļauta Viņa morāles likumā, ir kaut kas īpašs.

Otrkārt, tā ir iespēja publiski apliecināt, ka Dievs ir mūsu Radītājs un Pestītājs.

Visbeidzot, tas dod iespēju sadraudzībai un savu prieku un bēdu līdzdalīšanai.

Tie, kas apsūdz mūs burta kalpībā vai tajā, ka esam verdzībā, jo ievērojam sabatu, acīmredzot nav piedzīvojuši lielo svētību, ko dod sabats. Kādos veidos tu esi piedzīvojis, cik atbrīvojoša var būt sabata ievērošana? _____

Sabats – tā vēsts un nozīme

“Rulli atritinājis..” (Lūk. 4:17) Sabats nebija paredzēts tikai iešanai uz baznīcu, lai pielūgtu, bet arī lai dzirdētu Dieva Vārdu. Dzīve bez Viņa Vārda nav tālu no grēka amatām: “Sirdī es noglabāju tavus vārdus, lai nesagrēkotu pret tevi!” (Ps. 119:11)

Izlasi Lūk. 4:17-19! Šodien, atskatoties atpakaļ uz to, ko mēs zinām par Jēzu, kas Viņš bija un ko Viņš izdarīja mūsu labā, kā mēs saprotam šo vārdu nozīmi? Kā tu esi piedzīvojis Viņa kā Mesijas realitāti, staigājot ar Kungu?

Izlasījis no Jes. 61:1, 2, Jēzus teica: “Šodien ir piepildījies šis raksts, ko jūs dzirdējāt.” (Lūk. 4:21) Jāpievērš uzmanība vārdam “šodien”. Jūdi gaidīja, ka Dieva valstība nāks kaut kad nākotnē dramatiskā, militārā veidā, atbrīvojot Jūdeju no svešzemnieku režīma un ieņemot Dāvida troni. Bet Jēzus bija teicis, ka valstība jau ir atnākusi Viņa personā un ka Viņš salauzīs grēka varu, satrieks velnu un atbrīvos apspiestos gūstekņus no viņa varas.

Padomā arī, cik cieši sabats ir saistīts ar Viņu kā Mesiju. Sabats ir miera diena, dusēšana Kristū (Ebr. 4:1-4). Sabats ir brīvības, atbrīvošanas simbols, kas mums ir Kristū (Rom. 6:6,7); sabats atklāj ne tikai Dieva radīto, bet arī jaunradīšanas apsolījumu Kristū (2. Kor. 5:17, 1. Kor. 15:51-53). Tā arī nav sakritība, ka Jēzus izvēlējās sabata dienu, lai dziedinātu, lai atbrīvotu tos, kas ir slimības apspiesti un ieslodzīti.

Sabata diena ir iknedējas atgādinājums par to, kas mums ir dots Jēzū, un tas ir iegravēts paliekošākā veidā nekā akmenī (laikā!).

Kā sabata ievērošana ir palīdzējusi tev labāk saprast glābšanu tikai ticībā, lai mēs varam dusēt tajā, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā, pretēji centieniem nopelnīt savu ceļu uz Debesīm? _____

Dziedināšana sabbatā Kapernaumā

Atmešana Nācāretē lika Jēzum doties atpakaļ uz Kapernaumu, kur Viņš bija kalpojis jau iepriekš (Mat. 4:13). Šī svarīgā pilsēta kļuva par bāzes vietu Jēzus kalpošanai Galilejā. Šajā pilsētā bija sinagoga, ko, iespējams, bija būvējis romiešu virsnieks (Lūk. 7:5), un Jēzus pēc ieraduma devās uz sinagogu sabata dienā.

Tikai šajā vienā sabbatā vien Jēzus kalpošana aptvēra plaša spektra aktivitātes – mācīšanu, dziedināšanu, sludināšanu. Nekas nav teikts, ko Jēzus sludināja, bet cilvēki bija izbrīnīti, "jo Viņa vārdi bija vareni" (Lūk. 4:32). Viņa mācība bija pretēja rabīnu mācībai. Tā nebija vienkārši mierināšana. Tā bija sludināšana ar autoritāti, balstīta Rakstos, radusies Svētā Gara spēkā, kas sauca grēku tā istajā vārdā un aicināja uz nožēlu.

Izlasī Lūk. 4:31-37! Kādas spēcīgas patiesības ir atklātas šajos pantos par (1) lielo cīņu, (2) dēmonu realitāti, (3) sabata nolūku un (4) Dieva varu pār ļauno? Ko vēl tu šeit vari atrast? _____

Lūk. 4:31-41 ir uzrakstīta pirmā no piecām dziedināšanām sabbatā, par ko ziņo Lūka (sk. Lūk. 4:38, 39; 6:6-11; 13:10-16; 14:1-6). Savā Nācāretes svētrunā Jēzus paziņoja, ka Viņa misija ir atbrīvot, dziedināt un atjaunot tos, kam ir salauztas sirdis un kas ir apspiesti. Šeit, Kapernaumā, sabbatā, kad sinagoga bija pilna ar lūdzējiem, dēmonu apsētais vīrs uzbruka Jēzum ar savu atzišanos: "Laid, kāda tev ar mums daļa, Jēzu, Nācārietī! .. Es zinu, kas tu esi – Dieva Svētais!" (Lūk. 4:34)

Dēmons, būdams viens no sātana pulka un līdz ar to pārdabiska būtne, ātri atpazīna iemiesojušos Glābēju. Šajā stāstā ir atvilktis priekšgars starp redzamo un neredzamo pasauli.

Padomā, cik atklāti šeit ir parādīta lielā cīņa. Bieži tas nav tik acīmredzami. Tomēr kā tu esi redzējis to norisināties savā dzīvē? Kāda ir tava vienīgā cerība uz uzvaru šajā cīņā? Sk. arī 1. Kor. 15:2. _____

Sabata Kungs

Lūk. 6:1-11 ir uzrakstīti divi gadījumi, kur notiek Jēzus diskusija ar farizejiem par sabatu.

Izlasi pirmo stāstu Lūk. 6:1-5! Kā Jēzus stājās pretī apvainojumam, ka Viņš un Viņa mācekļi neievēro likumu un sabatu? _____

Ejot pa lauku, mācekļi plūca vārpas, saberza tās rokās un ēda. Bet farizeji sagrozīja faktu, lai apsūdzētu mācekļus sabata baušļa pārkāpšanā. Jēzus parāda stāstu pareizā gaismā un norāda farizejiem uz Dāvidu, kas, būdams izsalcis, iegāja dievnamā un viņš un viņa kareivji ēda skatāmās maizes, kas bija atļauts tikai priesteriem. To darot, Jēzus norādīja, kā farizeji, garas burta kalpības vēstures gaitā ir krāvuši kaudzē likumu pēc likuma, tradīciju pēc tradīcijas, un ir pārvērtuši sabatu no prieka dienas, kādai tai vajadzētu būt, par nastu.

Izlasi otro stāstu Lūk. 5:5-11! Kādas mācības par sabatu šeit ir redzamas?

Lai gan šis stāsts ir visos sinoptiskajos evaņģēlijos (pirmie trīs, jo Jēzus dzīve attēlota līdzīgi – tulk. piez.), tikai Lūka piemin, ka roka, kas bija nokaltusi, bija vīrieša labā roka. Dr. Lūkas papildus detaļa palīdz mums saprast nopietno ietekmi, kādu šis fiziskais trūkums atstāja uz cilvēka spēju dzīvot normālu dzīvi. Šis gadījums izsauca divas reakcijas: pirmkārt, farizeji gaidīja, lai varētu apsūdzēt Jēzu sabata pārkāpšanā, izmantojot notikumu, kur Viņš bija izvēlējies dziedināt slimnieku. Otrkārt, Jēzus lasīja viņu sirdis un gribēja parādīt, ka Viņš ir sabata Kungs, kas radījis sabatu, un ka Viņa misija necietīs, atbrīvojot salauzto cilvēku no grēcīgās pasaules verdzības. Tādējādi Viņš nolika sabata ievērošanu dievišķajā perspektīvā: darīt labu un glābt dzīvības sabatā ir saskaņā ar likumu (Lūk. 6:9-11).

Padomā, cik aklus šos vadītājus bija padarījuši viņu pašu likumi un noteikumi, kas, kā viņi domāja, bija no Dieva. Kā mēs varam pārliecināties, ka nekritīsim tajās pašās lamatās, ļaujot tradīcijām un cilvēku mācībām padarīt mūs aklus pret dziļākām patiesībām? _____

Slimais cilvēks pret ēzeli vai vērsi

No trim sinoptiskajiem evaņģēlijiem tikai Lūka ziņo par šīm divām Jēzus dziedināšanām sabbatā (Lūk. 13:10-16, 14:1-5). Pirmā lika sinagogas priekšniekam būt sašutušam par Jēzus rīcību. Otrā aplklusināja farizejus. Abos gadījumos Jēzus ienaidnieki izmantoja nepareizo likuma interpretāciju, lai apsūdzētu Jēzu sabata pārkāpšanā.

Izlasi Lūk. 13:10-16 un 14:1-6! Kas būtisks šeit ir atklātas par to, cik viegli ir sagrozīt svarīgas Bībeles patiesības? _____

Padomā par salīkušo sievieti! Viņa bija tā dzimuma pārstāve, ko farizeji uzskatīja par zemāku. Viņa bija kropla 18 gadus, kas ir pietiekami ilgi, lai pārbaudītu pacietību un vairotu dzīves bezjēdzības sajūtu. Visbeidzot, viņa bija absolūti nespējīga sevi atbrīvot.

Pie viņas nāk dievišķā žēlastība Jēzus personā. Viņš redz viņu, aicina nākt tuvu pie Viņa, uzrunā viņu, lai dziedinātu, uzliek Savas rokas uz viņas un "viņa tūlīt iztaisnojās" (Lūk. 13:13). 18 gadus ilgās mokas pēkšņi pārvēršas neveltotā priekā, un viņa "sāka godināt Dievu" (13. p.). Katrs darbības vārds, ko Lūka izmantojis, ir veids, kā Inspirācija izsaka sievietes vērtību un cieņu un ikviena sabiedrības nicināta cilvēka cieņu, neskatoties uz viņa situāciju.

Otrajā brīnumā (Lūk. 14:1-6) Jēzus, esot ceļā uz farizeja mājām, lai ieturētu maltīti sabbatā, dziedina cilvēku, kas bija slims ar tūsku. Gaidīdams iebildumus no vadītājiem, kas viņu uzmanīgi novēroja, Jēzus uzdeva divus jautājumus: pirmkārt, par likuma nolūku ("Vai drīkst sabbatā dziedināt vai ne?" – 3. p.), otrkārt, par cilvēka vērtību ("Kurš no jums, ja tam dēls vai vērsis sabbatā iekritis akā, to tūdaļ nevilks laukā?" – 5. p.). Mums vajadzētu skaidri redzēt, ko Viņš ar to gribēja panākt. Patiesībā tas bija tāpēc, ka saskaņā ar Lūku, viņiem nebija atbildes uz Jēzus jautājumiem. Jēzus atklāja viņu liekulību, kas ir vissliktākā, jo nāca svētuma izskatā un ar taisnīgu sašutumu par to, ko viņi uzskatīja par skaļu Dieva svētā likuma pārkāpšanu.

Cik uzmanīgiem mums jābūt!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dievs ne mirkli nevar atraut savu roku, lai cilvēkiem nebūtu jāiet bojā. Arī cilvēkam šajā dienā kaut kas ir jādara. Ikdienas darbi ir jāveic, slimnieks jāapkopj, trūcīgo vajadzības jāapmierina. Grēko tas, kurš cietējam sabatā nesniedz palīdzību. Dieva svētā dusas diena ir iecelta cilvēka dēļ, un žēlsirdības darbi ir pilnīgā saskaņā ar tās mērķi. Dievs negrib, ka Viņa radījumi ciestu kaut vienu stundu ilgāk, ja to var atvieglot sabatā vai kādā citā dienā.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 207. lpp.)

“Neviena cita jūdiem uzticēta institūcija tos nespēja tādā mērā atšķirt no apkārtējām tautām kā sabats. Dievs vēlējās, lai šīs dienas ievērošana tos darītu par Viņa pielūdzējiem. Tam vajadzētu būt par zīmi, ka viņi atteikušies no kalpošanas elkiem, un tiem ir savienība ar patieso Dievu. Bet, lai varētu turēt svētu sabatu, cilvēkiem pašiem jābūt svētiem. Ticībā tiem jākļūst par Kristus taisnības dalībniekiem.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 283. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai nav pārsteidzoši, cik skaidri Bībele runā par Jēzu un sabatu? Un tomēr miljoniem baznīcu apmeklētāju visā pasaulē vēl joprojām uzstāj, ka septītās dienas sabats vairs nav saistošs vai arī ka tas ir mazsvarīgs, vai ka tā ievērošana atgādina burta kalpību. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, kāpēc nešaubīga uzticība un paklausība Dieva Vārdam ir tik svarīga? Ļaužu pūļi ir pievilti tādā pamatjautājumā kā Dieva svētais likums. Kādu svarīgu brīdinājumu Jēzus mums izsaka Marka 13:22?

2. Lūk, kā sātans ir cītīgi strādājis, lai iznīcinātu sabatu: vai nu izmantojis Israēla vadītājus, lai pārvērstu to par smagu nastu, atņemot tam daudz ko no tā, ko tam vajadzēja nozīmēt un kam būt. Vai arī viņš izmantoja un joprojām izmanto draudzes vadītājus, lai atmestu to kā novecojušu, burta kalpību vai tikai kā jūdu tradīciju. Kāpēc sabats ir kļuvis par tādu sātana uzbrukumu mērķi, un ar ko tas ir saistīts?

3. Jēzus ir “Kungs pār sabatu” (Lūk. 6:5). Kādu ietekmi uz kristiešiem un uz viņu attieksmi pret sabatu vajadzētu atstāt šim apgalvojumam?

SIEVIETES JĒZUS KALPOŠANĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 1:39-55; 2:36-38; 7:11-17, 36-50; Rom. 10:17; Lūk. 8:1-3; 18:1-8.

ATMIŅAS PANTS:

“Ticībā uz Jēzu Kristu jūs visi esat Dieva bērni. [...] Tur nav ne jūda, ne grieķa, tur nav ne verga, ne brīvā, tur nav ne vīrieša, ne sievietes – jūs visi esat viens Jēzū Kristū.” (Gal. 3:26-28).

Lūkas evaņģēliju reizēm sauc par “sieviešu evaņģēliju”, jo vairāk nekā jebkurā citā lasām, cik uzmanīgs Jēzus bija pret sieviešu vajadzībām un kā sievietes bija iesaistītas Viņa kalpošanā.

Jēzus laikā, kā tas ir arī dažās mūsdienu kultūrās, sievietes netika uzskatītas par vienlīdzīgām. Daži jūdu vīrieši tajā laikā pateicās Dievam, ka viņi nav radīti kā vergi, pagāni vai sievietes. Grieķu un romiešu sabiedrībā reizēm pret sievietēm izturējās vēl sliktāk. Romiešu kultūra attīstīja visatļautību līdz gandrīz neierobežotai izlaidībai. Vīrietim bieži bija sieva tikai tāpēc, lai radītu likumīgus bērnus, kas mantos viņa īpašumu. Savām grēcīgajām izklaidēm viņam bija blakussievas.

Apstākļos, kur pret sievieti izturējās tik slikti, Jēzus atnesa labo vēsti, ka sievietes patiešām ir Ābrahāma meitas (sk. Lūk. 13:16). Cik laimīgas dzirdēt bija tā laika sievietes, ka Jēzū viņas ir Dieva bērni un Dieva acīs viņām ir tāda pati vērtība. Šodien vēsts visu tautu sievietēm paliek tā pati: mēs visi esam viens Jēzū Kristū – gan sievietes, gan vīrieši.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. maijā.

Sievietes, kas gaidīja Jēzus nākšanu

Tikai Lūka ziņo par šo sieviešu reakciju uz kosmiskās vēstures brīnumu: ka Dieva Dēls pieņēma cilvēka miesu, lai piepildītu Tēva glābjošo misiju un piepildītu Viņa tautas cerību uz Mesiju. Lai gan šīs sievietes līdz galam nesaprata, kas notika, viņu vārdi un reakcija uz šiem pārsteidzošajiem notikumiem atklāja viņu ticību un Dieva darbu apbrīnošanu.

Izlasi Lūk. 1:39-45, sarunu starp Elizabeti un Mariju. Ko Elizabete pasaka tādu, kas atklāj, ka viņa, kaut arī ne līdz galam, tomēr saprot lielos notikumus, kam jānorisinās? _____

Pēc Elizabetes runas izteicās Marija ar saviem vārdiem (Lūk. 1:46-55). Šie vārdi, ko bieži dēvē par dziesmu, ir pilni ar fragmentiem no Vecās Derības, apliecinot, ka Marija bija nodevusies Rakstu pētniece un līdz ar to atbilstoša māte Jēzum. Marijas dziesma ir sakņota ne tikai Rakstos, bet dziļi viņas attiecībās ar Dievu. Starp viņas dvēseli un viņas Kungu, kā arī starp viņas ticību un Ābrahāma cerību, ir radusies līdzība.

Izlasi Lūk. 2:36-38. Kādas svarīgas patiesības ir iznestas gaismā stāstā par Annu templī? _____

Gaidošā cerība atrod savu piepildījumu Jēzū. Kāda veca atraite atzina brīnumu, un no tā laika viņa par savu neatliekamo misiju padarīja Glābēja pasludināšanu visiem, kas nāca uz templi. Viņa kļuva par pirmo sievieti evaņģēlisti.

Mēģini iedomāties sieviešu izbrīnu un pārsteigumu, redzot notikumu attīstību. Ko mēs varam darīt, lai savās sirdīs uzturētu dzīvu lielo patiesības brīnumu, ko mēs esam aicināti pasludināt? _____

Sievietes un Jēzus dziedinošā kalpošana

Izlasi Lūk. 7:11-17 stāstu par Nainē notikušo brīnumu. Šī sieviete, zaudējusi vīru un nonākusi trūkumā, tagad saskārās ar citu pārbaudījumu – sava vienīgā dēla nāvi. Apbedīšanas procesijā kopā ar viņu bija liels apraudātāju pulks, kas publiski izteica skumjas un līdzjūtību. Vienīgā dēla zaudējums saistījās ar neskaidru nākotni, atraightne bija nonākusi absolūtā bezcerībā un ciešanās.

Bet bēru procesija, dodoties ārā no pilsētas, satikās ar citu procesiju, kas tai pievienojās. Ārā ejošās procesijas priekšā bija mirušais zārkā. Klāt pienākušās procesijas priekšā bija dzīvība Radītāja majestātiskumā. Kad procesijas satikās, Jēzus redzēja atraightni – bez cerības un skumju pilnu. "Atraightni ieraudzījis, Kungs iežēlojās par viņu un tai sacīja: "Neraudi!" (Lūk. 7:13) Lūgums neraudāt būtu bezjēdzīgs, ja tas nebūtu nācis no Jēzus, dzīvības Kunga. Pavēle neraudāt nāca kopā ar spēku atņemt raudāšanas iemeslu: Jēzus izgāja priekšā, aizskāra zārku un lika jauneklīm celties augšā. Pieskaršanās liķim tika uzskatīta par ceremoniālu aptraipīšanos (4. Moz. 19:11-13), bet Jēzum līdzjūtība bija svarīgāka nekā ceremonijas. Cilvēku vajadzību piepildīšana bija svarīgāka nekā turēšanās pie rituāliem.

Naines ciema iedzīvotāji bija liecinieki ne tikai lielam brīnumam, bet arī saņēma brīnumainu vēsti: Jēzū nav starpības starp vīriešu un sieviešu emocionālajām sāpēm. Viņa klātbūtne stājas pretī nāves varai un satriec to.

Izlasī arī Lūk. 8:41, 42, 49-56. Jairs bija ietekmīgs cilvēks – sinagogas priekšnieks, atbildīgs par sinagogu un tajā notiekošo kalpošanu. Katru sabbatu viņš izraudzīja cilvēku, kas vadīs lūgšanas, lasīs Rakstus un sludinās. Viņš bija ne tikai izcila un ietekmīga persona, bet viņam piederēja arī vara un bagātība. Viņš mīlēja savu meitu un nevilcinājās tuvojties Jēzum sava bērna dziedināšanas labad.

Šajos stāstos Jēzus vārdu spēks bija tas, kas atgriezta mirušo dēlu mātei un mirušo meitu tēvam. Iedomājies, cik neticami šie notikumi bija tiem, kas tos redzēja, īpaši vecākiem. Ko šie ziņojumi mums stāsta par Dieva spēku? Ko tie stāsta mums par to, cik ierobežotas ir mūsu spējas saprast šo spēku (galu galā, šobrīd zinātnei nav ne mazākās nojausmas, kā tas var notikt). Vissvarīgākais jautājums tomēr ir šāds: ko mums vajadzētu darīt, lai, neskatoties uz saviem pašreizējiem apstākļiem, iemācītos uzticēties šim spēkam un tā Dieva labestībai, kas tur šo spēku savās rokās?

Pateicīgās un ticīgās sievietes

Lūk. 7:36-50 Jēzus pārvērta maltīti par garīgi lielu notikumu, kas piedāvāja cieņu grēcīgai sievietei. Farizejs Sīmanis, viens no vadošajiem pilsoņiem, uzaicināja Jēzu uz mielastu. Uzaicinātajiem sēžot, viņus pēkšņi pārtrauca "sieviete, kas bija grēciniece" (37. p.). Viņa piesteidzās pie Jēzus, sasita alabastra trauciņu ar ļoti dārgām smaržām, izlēja tās uz Viņu, noliecās pie Viņa kājām un mazgāja tās ar savām asarām.

Ko mēs varam mācīties no sievietes pateicības izpausmes un no tā, kā Jēzus pieņēma viņas ticības darbu? _____

"Kaut gan cilvēckai uztverei viņas gadījums šķita bezcerīgs, Kristus Marijā saskatīja spējas darīt labu. Viņš redzēja šīs sievietes rakstura labākās iezīmes. Pestīšanas plāns cilvēcei ir pavēris varenas iespējas, un Marijā šīm iespējām vajadzēja īstenoties. Pateicoties Kristus žēlastībai, viņa ieguva dievišķu raksturu. [...] Marija bija pirmā pie kapa pēc Viņa augšāmcelšanās. Marija pirmā paziņoja par augšāmcēlušos Pestītāju." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 568. lpp.)

Lūk. 8:43-48 galēji nožēlojams gadījums iemanto Glābēja augstāko uzmanību. Tik ilgu laiku šai sievietei bija nedziedināma slimība, kas postīja viņas miesu un dvēseli. Tomēr šajā 12 gadu ilgajā traģēdijā pēkšņi ielauzās cerības stariņš: viņa bija "izdzirdējusi par Jēzu" (Marka. 5:27).

Ko viņa bija dzirdējusi – daudz vai maz –, to mēs nezinām. Bet viņa zināja, ka Jēzus rūpējas par trūcīgajiem. Viņš apskauj sociāli atstumtos. Viņš aizskar spītālīgos. Viņš pārvērš ūdeni vīnā. Un, pāri visam, – Viņš rūpējas par izmisušiem cilvēkiem, un viņa bija viena no tiem. Bet ar dzirdēšanu vien nepietika. Dzirdēšanai ir jāvada pie ticības (Rom. 10:17). Ticībā viņa izdarīja vienkāršu darbību – aizskāra Viņa drēbju vili. Šo pieskārienu bija motivējusi ticība, tas bija mērķtiecīgs, efektīvs un vērsts uz Kristu. Tikai tāda ticība var saņemt Dzīvības Dēvēja svētību: "Tava ticība tevi ir dziedinājusi." (Lūk. 8:48).

Ir tik viegli skatīties uz cilvēkiem un viņus tiesāt, vai ne? Pat ja mēs bieži to neizsakām vārdos, savās sirdīs mēs viņus tiesājam, un arī tas nav pareizi. Kā mēs varam iemācīties pārtraukt citu cilvēku tiesāšanu pat savās domās, nezinot, kā mēs paši būtu rikojušies viņu situācijā?

Sievas, kas sekoja Jēzum

Izlasi Lūk. 10:38-42. Kādas svarīgas garīgas patiesības mēs varam paņemt sev no šī stāsta (sk. arī Lūk. 8:14)? _____

Saimniece Marta bija "nopūlējusies, daudz kalpodama," (Lūk. 10:40) un bija aizņemta, lai sarūpētu viesiem vislabāko. Bet Marija "sēdēja pie Kunga kājām un klausījās Viņa vārdos" (39. p.). Tas bija tik uzkrītoši, un Marta sāka sūdzēties Jēzum, ka viņai vienai jādara smagais darbs. Lai gan Jēzus nenorāja Martu par viņas aizņemtību ar kalpošanu, Viņš norādīja uz vajadzību pēc pareizajām prioritātēm dzīvē. Sadraudzība ar Jēzu māceklim ir vissvarīgākā; pusdienas var pagaidīt.

"Kristus darbam vajadzīgi centīgi un enerģiski darbinieki. Martām ar savu dedzību šeit paveras plašs aktīvas reliģiskās darbības lauks. Bet lai tās vispirms apsēžas kopā ar Mariju pie Jēzus kājām. Lai čaklumu, darbīgumu un enerģiju svēto Kristus žēlastība – tad dzīve kļūs par neuzvaramu spēku Dieva pusē." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 525. lpp.)

Izlasi Lūk. 8:1-3; 23:55, 56; 24:1-12. Ko šie panti māca mums par sieviešu lomu Kristus kalpošanā? _____

Jēzus kalpošanai paplašinoties, divpadsmit mācekļu pavadībā Viņš "apstaigāja pilsētas un ciemus, sludinādams" un mācīdams (Lūk. 8:1). Lūka arī atstājis spēcīgo liecību par turīgām sievietēm, kuras Jēzus bija dziedinājis un uzrunājis ar Savu sludināšanu un kuras piedalījās praktiskajā kalpošanā. Lūk, dažas no viņām, ko piemin Lūka: (1) sievietes, kas bija dziedinātas no ļauniem gariem, tajā skaitā Marija Magdalēna; (2) Joanna, Hēroda pārvaldnieka Hūzas sieva; (3) Zuzanna un (4) "daudzas citas, kas ar savu rocību gādāja par Viņu" (3. p.).

Kad mēs saprotam, ka Jēzus ir nomiris par ikvienu cilvēku, mēs varam labāk aptvert, cik vienlīdzīgi ir visi cilvēki Dieva priekšā. Cik labi mēs atspoguļojam šo patiesību savā attieksmē pret citiem? Tas ir, kā tu vari izsakņot savā attieksmē noslieci uzlūkot citus kā kaut ko nevērtīgāku par tevi? _____

Neatlaidība lūgšanās un uzpurēšanās dodot

Lūka parāda, kā Jēzus pievērsās divām atraitnēm, lai mācītu svarīgas garīgas patiesības.

Pirmajā gadījumā (Lūk. 18:1-8) Jēzus juta līdzīgu nabaga bezspēcīgajai atraitnei, kas cīnījās par taisnību pie ļauna un ietekmīga tiesneša. Viņa bija netaisnības un krāpšanas upuris un tomēr ticēja likuma varai un taisnībai. Bet tiesnesis Dieva nebijās un cilvēkus necienīja; viņš nemaz necentās palīdzēt atraitnei. Rūpes par atraitnēm ir Svēto Rakstu pavēle (2. Moz. 22:22-24, Ps. 68:5, Jes. 1:17), bet tiesnesis ignorēja likumu. Tomēr atraitnei bija viens ierocis – neatlaidība, un ar to viņa pieveica tiesnesi un panāca taisnību.

Šī līdzība māca trīs svarīgas mācības: (1) vienmēr lūdz un nekrīti mazdūšībā (Lūk. 18:1), (2) lūgšana rada izmaiņu – pat ļaunā tiesneša sirdī, un (3) neatlaidīga ticība ir uzvaroša ticība. Patiesai ticībai ir mūžīgs padoms ikvienam kristietim: nekad nepadodies, pat ja tas nozīmē gaidīt galīgo attaisnošanu līdz pat Cilvēka Dēla nākšanai (8. p.).

Otrajā gadījumā (Lūk. 21:1-4, Marka 12:41-44), tiklīdz Jēzus bija beidzis atmaskot Rakstu mācītāju un tempļa vadītāju reliģisko liekulību, Viņš norādīja uz krasu pretstatu: nabaga atraitne, kas atklāj patiesas reliģijas raksturu.

Jēzus aprakstīja dažus no reliģiskajiem vadītājiem kā tādus, kas "aprij atraitņu namus" (Lūk. 20:47) un nepilda Bībeles norādījumu rūpēties par atraitnēm un trūcīgajiem. Tāpat kā šodien, daudzi deva tikai tāpēc, lai izskatītos dievbijīgi. Vēl ļaunāk, viņi deva vienīgi to, kas viņiem palika pāri. Viņu došana patiesībā nebija personīgs upuris. Pretstatā Jēzus lūdza mācekļiem uzlūkot atraitni kā patiesas reliģijas iemiesojumu, jo viņa atdeva visu, kas viņai bija.

Pirmās grupas motīvs bija izrādīšanās. Atraitnes motīvs bija upuris un Dieva pagodināšana. Lai atzītu Dieva īpašumtiesības pār visu, kas viņai bija, un kalpotu Viņam ar visu, kas viņai bija, atraitne atdeva abus grašus. Visu redzošajam Radītājam vērtīgs ir nevis tas, ko mēs dodam, bet kāpēc mēs dodam; nevis cik daudz mēs dodam, bet gan cik liels ir mūsu upuris.

Cik daudz tu upurē sevi citu labā un Dieva darbam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Viņš, "kas atcerējās Savu māti, mokās karājoties pie krusta, kas parādījās raudošajām sievietēm un padarīja viņas par Saviem mācekļiem, lai izplatītu pirmās priecīgās ziņas par augšāmcēlušos Pestītāju, – Viņš ir sievietes vislabākais draugs šodien un ir gatavs palīdzēt viņai visās dzīves saistībās". E. Vaita "Adventistu māja", 204. lpp.)

"Tāpat kā vīriešiem, Kungam ir darbs arī sievietēm. Tās var ieņemt savu vietu šajā krīzes laikā, un Dievs tās izmantos. Ja šīs sievietes pilnībā apzināsies savu pienākumu un darbosies Svētā Gara vadībā, tad iegūs šim laikam atbilstošu gara noskaņojumu un pašsavaldīšanos. Pār upurus nesošajām sievietēm Kungs izlies sava vaiga gaismu un dos tām spēku, kas būs lielāks par vīriešiem piešķirto. Ģimenēs viņas var veikt darbu, ko vīrieši nevar izdarīt, darbu, kas aizsniedz iekšējo dzīvi. Viņas var piekļūt to cilvēku sirdīm, kuras vīrieši nespēj aizsniegt. Viņu darbs ir vajadzīgs." (E. Vaita "Evaņģelizācija", 464., 465. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Viens no visinteresantākajiem evaņģēliju aspektiem, arī Lūkas evaņģēlijā, ir saistīts ar sieviešu lomu Jēzus augšāmcelšanās laikā. Visi evaņģēliji piemin sievietes kā pirmās, kas redzēja augšāmcēlušos Kristu un pasludināja Viņa augšāmcelšanos citiem. Bībeles aizstāvji ir izmantojuši šo faktu, lai palīdzētu apstiprināt Jēzus miesīgās augšāmcelšanās realitāti, ko citi apšaubā vai noliedz. Kāpēc šeit sieviešu loma ir tik svarīga? Ja stāstus par Jēzus augšāmcelšanos būtu izdomājuši autori, kāpēc viņi rakstītu, ka sievietes, kas nebija augstā cieņā sabiedrībā, bija pirmās, kas redzēja un pasludināja Jēzu? Ja viņi centās izgudrot stāstus, lai aizsniegtu tā laika cilvēkus, kāpēc viņi izmantoja sievietes, nevis vīriešus? Pārrunājiet to.

2. Sabiedrībā, kas ne vienmēr atzina sievietes cieņu, Jēzus atzina stāvokli, kāds viņām pienākas pēc Dieva radītās kārtības kā Dieva bērniem. Sievietes, tāpat kā vīrieši, ir radītas pēc Dieva līdzības un Viņa skatījumā ir līdzvērtīgas. Vienlaikus, lai gan Dieva priekšā visi ir vienlīdzīgi, vīrieši un sievietes nav vienādi. Kā mēs varam apstiprināt vīriešu un sieviešu vienlīdzību Dieva priekšā un vienlaikus atzīt un pieņemt atšķirības?

JĒZUS, SVĒTAIS GARS UN LŪGŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 2:25-32, Jāņa 16:5-7, Lūk. 23:46, Lūk. 11:1-4, Mat. 7:21-23, Lūk. 11:9-13.

ATMIŅAS PANTS:

“Arī es jums saku: lūdziet, un jums tiks dots, meklējiet, un jūs atradīsiet, klausīniet, un jums atvērs. Ikviens, kas lūdz, saņem, un, kas meklē, atrod, un tam, kas klausina, atvērs.” (Lūk. 11:9, 10)

No trim sinoptiskajiem evaņģēlijiem Lūka vairāk nekā citi runā par Jēzus attiecībām ar Svēto Garu. Kamēr Matejs piemin Garu 12 reizi un Marks sešas, Lūka to dara 17 reizi evaņģēlijā un 57 reizi Apustuļu darbos. Sākot ar Jēzus iemiesošanos (Lūk. 1:35), līdz pat Viņa globālās misijas izveidošanai (Lūk. 24:44-49) Lūka saskata darbojošos saikni starp Jēzu un Svēto Garu. Šī saikne ir pamats, lai izprastu mūsu Glābēja kalpošanu. Līdzīgi Lūka parāda lūgšanas svarīgumu Jēzus dzīvē un misijā. Pilnīgi dievišķs, vienlīdzīgs ar Tēvu un Garu, Jēzus Savā cilvēcībā ir atstājis mums lūgšanas paraugu. Ja Jēzus redzēja lūgšanas vajadzību, cik daudz vairāk tā ir nepieciešams mums?

“Bez nepārtrauktas lūgšanas un dedzīgas modrības mums draud briesmas kļūt bezrūpīgiem un novirzīties no pareizā ceļa. Ienaidnieks nepārtraukti cenšas aizsprostot ceļu uz žēlastības krēslu, lai mēs sirsnīgā lūgšanā un ticībā neiegūtu žēlastību un spēku pretoties kārdināšanām.” (E. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 95. lpp.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. maijā!

Jēzus un Svētais Gars

Kā atgriezies pagāns un apustuļa Pāvila pavadonis misijas ceļojumos, Lūka redzēja kristietības ienākšanu vēsturē – no Jēzus iemiesošanās līdz Viņa debesbraukšanai un draudzes augšanai, kas bija kā dievišķs brīnums, ko bija izsaucis un vadīja Svētais Gars. Jēzus dzīvē mēs redzam visu dievišķo trīsvienību iesaistītu mūsu atpestīšanas darbā (Lūk. 3:21, 22). Pastāvīgi pieminot Svēto Garu, Lūka uzsver šo domu.

Ko šie panti stāsta par Svētā Gara lomu, Kristum nākot miesā? Lūk. 1:35, 41; 2:25-32.

Jēzus misija sākās ar atsevišķām atsauksmēm uz Svēto Garu. Saskaņā ar Lūku, Jānis Kristītājs paredzēja, ka, lai gan viņš kristī ar ūdeni, pēc viņa nāks Kāds, kas kristīs ar Garu (Lūk. 3:16). Pie Jēzus kristībām gan Tēvs, gan Svētais Gars apstiprināja Viņa glābjošās misijas īstumu. Dievs Tēvs no augšienes paziņoja, ka Kristus ir Viņa mīļotais Dēls, kas sūtīts, lai glābtu cilvēku, bet Svētais Gars nolaidās pār Viņu baloža izskatā (Lūk. 3:21, 22). No tā laika Jēzus bija "Svētā Gara pilns" (Lūk. 4:1) un gatavs sastapties ar pretinieku tuksnesī, kā arī sākt Savu kalpošanu (Lūk. 4:14).

Viņa Nācaretes svētrunas ievadvārdi bija no Jesajas pravietojuma par Mesiju: "Kunga Gars ir pār Mani." (18. p.) Gars bija Viņa pastāvīgais pavadonis, Viņa spēks un klātbūtne pie Viņa sekotājiem, kad Jēzus pats vairs nebija ar viņiem (Jāņa 16:5-7). Ne tikai tas, Jēzus apsolīja, ka Dievs dos Gara dāvanu tiem, kas pēc tās lūdz (Lūk. 11:13). Gars, kas savienoja Kristu ar Viņa Tēvu un glābjošo misiju, ir tas pats Gars, kas stiprināja mācekļus viņu ticības ceļojumā. Līdz ar to varam saprast Gara izšķirošo lomu kristieša dzīvē: patiešām, Svētā Gara zaimošana ir smagākais no visiem grēkiem (Lūk. 12:10).

Kādos praktiskos veidos mēs varam atvērties Svētā Gara vadībai? Tas ir, kā mēs varam būt uzmanīgi, lai mūsu lēmumi mūs nenocietinātu pret Viņa balsi?

Jēzus lūgšanu dzīve

No daudzām reizēm, kad Jēzus lūdza, dažas ir aprakstītas tikai Lūkas evaņģēlijā. Ievēro šos gadījumus, kas parāda Jēzu lūgšanā Viņa dzīves svarīgajos brīžos.

1. Jēzus lūdza Savās kristībās (Lūk. 3:21). "Viņa priekšā atvērās jauns un svarīgs posms. Tagad viņš plašākā mērā iegāja Savas dzīves konflikta zonā." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 111. lpp.) Bez lūgšanas Viņš neuzdrīkstējās sākt šo plašāka mēroga publisko kalpošanu, kas Viņu beigās aizvedīs līdz Golgātas krustam.

2. Jēzus lūdza, pirms izvēlējās 12 mācekļus (Lūk. 6:12, 13). Neviens vadītājs neizvēlas savus sekotājus bez apdoma. Bet Jēzus ne tikai izvēlējās sekotājus, Viņš meklēja tos, kas sapratīs un pilnībā pieņems Viņu un Viņa misiju. "Tas bija vissvarīgākais uzdevums, kādam cilvēki jebkad aicināti, un par to svarīgāks ir vienīgi paša Kristus darbs. Viņiem vajadzēja kļūt par Dieva darbabiedriem pasaules glābšanā." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 291. lpp.)

3. Jēzus lūdza par Saviem mācekļiem (Lūk. 9:18). Māceklim ir pilnībā jānododas Jēzum un jāsaprot Viņa būtība. Lai 12 mācekļi zinātu, kas Viņš ir, Jēzus "vientuļā vietā lūdza" un pēc tam uzdeva izšķirošu jautājumu: "Ko jūs sakāt, kas Es esmu?" (Lūk. 9:20)

4. Jēzus lūdza pirms Savas apskaidrošanas (Lūk. 9:28-36) un ieguva otru Debesu apstiprinājumu, ka Viņš ir Dieva "mīļotais Dēls". Ne pārbaudījumi, kas piedzīvoti, ne tie, kas vēl būs, nevarēja izmainīt ciešo saikni starp Tēvu un Dēlu. Lūgšanas rezultāts bija arī tas, ka mācekļi kļuva "Viņa varenības aculiecinieki" (2. Pēt. 1:16).

5. Jēzus lūdza Ģetzemanē (Lūk. 22:39-46). Šī, iespējams, ir vissvarīgākā lūgšana glābšanas vēsturē. Šeit mūsu Glābējs savieno Debesis un zemi, un, to darot, Viņš parāda trīs svarīgus principus: Dieva gribas un nolūka prioritāte, nodošanās šai prioritātei, pat ja draud asinsizliešana un nāve, spēks uzvarēt ikvienu kārdināšanu, ja izvēlamies piepildīt Dieva nolūku.

6. Jēzus lūdza, nododams Savu dzīvi Dieva rokās (Lūk. 23:46). Savos pēdējos vārdos pie krusta "Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās" Jēzus atklāj mums lūgšanas visdziļāko nolūku. Dzimstot vai mirstot, draugu vai ienaidnieku priekšā, guļoties vai ceļoties lūgšanai vajadzētu noturēt mūs pastāvīgā saiknē ar Dievu.

Ko šie piemēri stāsta, kādai vajadzētu būt tavai lūgšanu dzīvei?

Parauglūgšana. 1. daļa

Izlasi Lūk. 11:1-4! Kā šie panti palīdz mums saprast, kā darbojas lūgšana?

Uzruna "Tēvs" Kristum ir iemīļots veids, kā nosaukt Dievu, un tā četros evaņģēlijos lietota vismaz 170 reizes. Nosaucot Dievu par savu Tēvu, mēs atzīstam, ka Dievs ir Persona, kas spēj būt vistuvākajās attiecībās ar cilvēkiem. Dievs ir tikpat personīgs, reāls, mīlošs un gādīgs kā cilvēku tēvs. Bet Viņš ir Tēvs Debesīs. Viņš ir citāds nekā mūsu šīs zemes tēvs, jo Viņš ir visvarens, viszinošs, visuresošs un pilnīgi svēts.

Frāze "Tēvs Debesīs" mums uz mūžīgiem laikiem atgādina, ka Dievs ir svēts un personīgs un ka kristietība nav ne filosofiska ideja, ne panteistisks priekšstats par dievu, kas ir visur.

"Svētīts lai top Tavs vārds" (Lūk. 11:2). Šis ir vēl viens atgādinājums par Dieva svētumu. Tiem, kas apgalvo, ka seko Kungam, ir jāsvētī Viņa vārds ar savu valodu un darbiem. Teikt, ka seko Viņam un tomēr grēkot pret Viņu, nozīmē aptraipīt šo vārdu. Jēzus vārdi Mat. 7:21-23 var palīdzēt mums labāk saprast, ko nozīmē svētīt Dieva vārdu.

"Lai nāk Tava valstība" (Lūk. 11:2). Evaņģēlijos Dieva valstība pieminēta vairāk nekā 100 reižu: gandrīz 40 Lūkas, 50 Mateja, 16 Marka un 3 Jāņa evaņģēlijā. Tas ir tas, ko Jēzus nāca atklāt un nostiprināt gan tagadējā žēlastības valstības realitātē, gan nākotnes godības valstības apsolījumā. Neieejot pirmajā valstībā, nav ieejas otrajā, un Glābēja vēlēšanās ir, lai Viņa mācekļi, gaidot otro, piedzīvotu pirmo valstību.

"Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes" (Lūk. 11:2, NKJV). Dieva gribu atzīst un tai paklausa Debesīs. Jēzus paņēma šo faktu un pārvērs to cerībā, ka tā būs arī virs zemes. "Virš zemes" nav vispārinājums, bet specifika. Lai Dieva prāts tiek darīts virs zemes, bet lai tas sākas ar katru no mums personīgi.

Vai tu pazīsti Kungu, vai tikai zini par Viņu? Kā tava lūgšanu dzīve var tevi pietuvināt Viņam? _____

Parauglūgšana. 2. daļa

“Mūsu dienišķo maizi dod mums ik dienas” (Lūk. 11:3). Lūgums sākas ar vārdu “dod”. Vienalga, vai tas izskan no miljona vai pastāvīgā trūkumā esoša bāreņa mutes, lūgšana izsaka atkarību un patiesības atzišanu. Mēs visi esam atkarīgi no Dieva, un lūgums “dod” liek mums atzīt, ka Dievs ir visu dāvanu avots. Viņš ir Radītājs. Viņā mēs dzīvojam, kustamies un esam. “Viņš mūs radījis un ne mēs pašiem!” (Ps. 100:3)

Dievs ir Tēvs, kas dod mums visu, ko mums vajag. Šī apsolījuma gaismā, kādu pārliecību tu vari atrast Lūk. 11:9-13? _____

“Piedod mums mūsu grēkus” (Lūk. 11:4). Lūgums piedot, “jo arī mēs piedodam” (Lūk. 11:4), uzsver faktu, ka, ja mēs patiesi pieņemam Dieva piedošanu savās sirdīs, mēs būsim pilnībā gatavi un labprātīgi piedot arī citiem. Loģiski seko tas, ka, ja mēs nepiedodam citiem, tad mēs neesam patiesi pieņēmuši Dieva piedošanu (Mat. 6:14). “Dieva piedošana nav tiesas akts, ar kuru Kungs atbrīvo mūs no tiesas sprieduma. Viņš ne tikai piedod mums grēkus, bet arī atbrīvo no tiem. Tikai pestījošā mīlestība pārveido sirdi.” (E. Vaita “Kristus kalna svētruna”, 114. lpp.) Tāpēc kā Kristus mācekļiem mums ir prieks dzīvot paplašinātā dievišķās žēlastības lokā – no vienas puses, saņemt Dieva labvēlību, kā arī izplatīt Viņa mīlestību un piedošanu citiem, kas varbūt mūs ir aizvainojuši.

“Neieved mūs kārdināšanā, bet atbrīvo mūs” (Lūk. 11:4, NKJV). Jāuzsver divi fakti. Pirmkārt, kārdināšana nav grēks. Grieķu vārds “kārdināšana” ir “peirasmos”. Grieķu lietvārds, kas beidzas ar “-asmos” parasti nosauc procesu, nevis rezultātu. Raksti kārdināšanu neuzskata par galaproduktu. Tā ir metode, process, ko izmanto, lai sasniegtu konkrētu iznākumu. Lai gan kārdināšana nav grēks, pakļaušanās tai – ir. Otrkārt, Dievs nav kārdināšanu autors (Jēk. 1:13). Dievs var ļaut kārdināšanām nākt, bet Viņš nekad nekārdina tādā ziņā, lai ievilinātu kādu grēkā. Lūgšana tāpēc ir atzišana, ka Dievs ir vislielākā spēka avots, lai stātos pretī ļaunajam.

Pārskati Lūk. 11:1-4! Pārdomājiet visus jautājumus, ko šie panti ietver. Kādos veidos tu vari piedzīvot, ka lūgšanā katrs no šiem jautājumiem tiek bagātināts un padziļināts? _____

Vēl par lūgšanu

Tulīt pēc parauglūgšanas došanas mācekļiem Jēzus mācīja viņiem par vajadzību pēc neatlaidīgas lūgšanas, stāstot līdzību par pusnakts draugu. Tuvojoties Viņa kalpošanas noslēgumam, Viņš atgādināja Saviem sekotājiem par nožēlas un pazemības vajadzību lūgšanā (Lūk. 18:9-14). Abas šīs līdzības parāda, ka lūgšana nav tikai reliģiska rutīna, bet neatlaidīga staigāšana, sarunāšanās un dzīvošana ar Tēvu.

Izlasi Lūk. 11:5-8! Jēzus stāstīja šo līdzību, lai iedrošinātu būt neatlaidīgiem lūgšanā. Lūgšanai nevajadzētu kļūt par rutīnu. Tai vajadzētu būt attiecību pamatam – pilnīgai, neatlaidīgai un nepārtrauktai pašjūbai uz Dievu. Lūgšana ir dvēseles elpa: bez tās mēs esam garīgi miruši. Jēzus stāsta līdzību par tuvāko, kas atsakās rīkoties kā tuvākais. Drauga neatlaidīgie lūgumi pēc maizes neatliekamā situācijā pusnaktī ir veltīgi. Tomēr, visbeidzot, pat tāds kaimiņš neiztur un atbild uz neatlaidīgajiem klauvējiem pusnaktī. Cik daudz vairāk Dievs būs gatavs atbildēt uz neatlaidīgu lūgšanu? Šāda neatlaidība ir vajadzīga nevis tāpēc, lai izmainītu Dieva prātu, bet lai stiprinātu mūsu uzticību.

Izlasi Lūk. 18:9-14! Kāda būtiska mācība par lūgšanu šeit ir izteikta?_____

Farizejs sagaidīja, ka Dievs viņu pieņems, pamatojoties uz to, ko viņš bija darījis, uz viņa taisnības darbiem. Muitnieks nodeva sevi Dieva žēlastībai un lūdza pēc pieņemšanas, pamatojoties uz Dieva žēlastību. Dieva pieņemšana nenotiek, pamatojoties uz to, kas mēs esam, bet tikai Viņa žēlastībā. Šo žēlastību var saņemt tikai tie, kas nožēlo, ir pazemīgi un ar salauztu garu.

“Lēnprātība un pazemība ir noteikumi, kas jāievēro sekmju un uzvaras iegūšanai. Goda vainags gaida tos, kas zemojas krusta pakājē.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 590. lpp.)

Cilvēki, kas nav pazinuši Kungu, sliecas salīdzināt sevi ar tiem, kas, kā viņi domā, ir sliktāki par viņiem, lai tikai sevi pārliecinātu, ka viņi nav tik slikti. Kāpēc tā ir garīga krāpšana? Ko tas izsaka, ka citi ir sliktāki par mums?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dvēsele, kas ik dienas vēršas pie Dieva lūgšanā pēc palīdzības, stiprinājuma un spēka, sekos cēliem principiem, iegūs skaidru izpratni par patiesību un pienākumiem, parādīs augstus centienus rīcībā un jutīs pastāvīgas slāpes pēc taisnības. Pateicoties nepārtrauktai savienībai ar Dievu, satiksmē ar citiem mēs liecināsim par gaismu, patiesību un mieru, kas mājo mūsu pašu sirdīs. Spēks, ko saņemam lūgšanās, savienots ar neatlaidīgām pūlēm iemācīties pārdomāt un rūpēties par citiem, sagatavos mūs ikdienas pienākumiem un saglabās sirdīs mieru jebkuros apstākļos.” (E. Vaita “Kristus kalna svētruna”, 85. lpp.)

“Saucot Dievu par mūsu Tēvu, mēs atzīstam visus viņa bērnus par saviem brāļiem. Mēs esam lielās cilvēku dzimtas daļa, vienas ģimenes locekļi. Savās lūgšanās mums tāpat kā sevi jāietver arī mūsu kaimiņi. Neviens nevar patiesi lūgt, lūdzot svētības vienīgi sev.” (Turpat, 105. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lūka Jēzu un Svēto Garu sasaista ne tikai evaņģēlijā. Mēs nevaram lasīt Apustuļu darbus, Lūkas otro kristīgās vēstures sējumu, nepamanot neatvairāmo Svētā Gara dinamiku kristīgās draudzes dzīvē, tās misijā un kalpotājos. Patiešām, tikai Lūka ziņo par Jēzus norādījumu mācekļiem palikt Jeruzālemē, kamēr “tapsiet ietērpti spēkā no augšienes” (Lūk. 24:49), pirms viņi varēja iet līdz pat zemes galiem ar krustā sistā un augšāmceltā Glābēja vēsti. Lūka sāk Apustuļu darbus ar Jēzus vārdiem, kuros Viņš atkārtoti Svētā Gara apsolījumu (Ap. d. 1:7, 8). Apsolījums tika piepildīts Vasarsvētkos (Ap.d. 2. nod.). Ko tas viss stāsta mums par Svētā Gara centrālo lomu draudzes dzīvē?

2. Kādos veidos lūgšana pati par sevi atklāj mūsu atkarību no Dieva un vajadzību pēc Viņa? Izlasi Lūk. 18:9! Par kādu dziļu garīgu problēmu Jēzus runā līdzībā, kas seko pēc tam?

JĒZUS MISIJA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 15:4-7, 11-32; Lūk. 16:19-31; 18:35-43; 19:1-10.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Cilvēka Dēls ir nācis, lai meklētu un glābtu pazudušo.” (Lūk. 19:10).

Ja mums būtu rakstiski jāformulē Jēzus misija, tad vislabākais, ko mēs varētu darīt, būtu atkārtot Viņa paša vārdus: “Meklēt un glābt pazudušo.”

Kas bija pazudis? Tā bija pati cilvēce, kas bija atsvešinājusies no Dieva, pakļauta nāvei un pilna baiļu, vilšanās un izmisuma. Ja nekas netiktu darīts mūsu labā, mēs visi būtu pazuduši.

Tomēr, pateicoties Jēzum, mums visiem ir iemesls cerībai.

“Apgrēkojoties cilvēks atsvešinājās no Dieva, zeme tika atšķirta no Debessīm. Pār šo bezdibeni nebija iespējama nekāda sadraudzība. Bet caur Kristu zeme un Debessis ir atkal savienotas. Ar savu nopelnu Glābējs ir uzcēlis tiltu pār grēka radīto bezdibeni. .. Kristus kritušo cilvēku tā vājumā un bezpalīdzībā savieno ar bezgalīgā Spēka Avotu.” (E. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 20. lpp.)

No 1. Mozus grāmatas līdz pat Atklāsmes grāmatai Bībele ir stāsts par Dievu, kas meklē pazudušo cilvēci. Lūka ilustrē šo patiesību, izmantojot trīs svarīgas līdžības: pazudusī avs (Lūk. 15:4-7), pazudušais grasis (8.-10.p.) un pazudušais dēls (11.-32.p.).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. maijā.

Pazudusī avs un pazudušais grasis

Izlasi Lūk. 15:4-7. Kas šeit ir teikts par Dieva mīlestību uz mums? Kāpēc ir tik svarīgi saprast, ka gans bija tas, kas gāja meklēt pazudušo avi? _____

Pasaulē, kas var likties bezrūpīga un vienalīdzīga pret mums, šī līdzība atklāj pārsteidzošu patiesību: Dievs mīl mūs tik ļoti, ka Viņš pats nāks mums pakaļ, lai vestu mūs pie Sevis. Mēs bieži runājam par cilvēkiem, kas meklē Dievu. Patiesībā Dievs meklē mūs.

“Dvēsele, kas nodevusies Kristum, Viņa acīs ir dārgāka par visu pasauli. Pestītājs būtu cietis Golgātas mokas, lai savai valstībai varētu izglābt tikai vienu dvēseli. Viņš ne mūžam neatstās to, par kuru miris. Ja tikai Jēzus sekotāji neizvēlēties Viņu atstāt, Viņš tos stingri turēs Savās rokās.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 483. lpp.)

Izlasi Lūk. 15:8, 9. Šī līdzība ir atrodama tikai Lūkas evaņģēlijā. Pazudušajam grasiņam var būt viena no divām nozīmēm. Pirmā – Jūdeja Jēzus laikā bija pilna trūcīgu ļaužu, un daudzās mājās viens grasis (drahma) varēja būt vairāk nekā vienas dienas alga, ar ko tikko pietika, lai ģimenei nebūtu jācieš bads. Otrā – kā zīmi tam, ka ir precējušās, sievietes nēsāja galvas rotu, kas bija taisīta no desmit grašiem – tā bija milzīga summa, ko trūcīga ģimene bija krājusi ilgu laiku.

Abos gadījumos zaudējums bija nopietns. Tāpēc sieviete, salauzta un dziļās bēdās, iedez lampu (iespējams, ka mājā nebija logu vai arī bija tikai mazs lodziņš), paņēma slotu un apgriezī mājās visu otrādi, kamēr monēta tiek atrasta. Viņas dvēsele ir pilna prieka, kas izlejas arī pār visiem viņas draugiem.

“Grasis, kaut arī tas guļ putekļos un gruzos, ir un paliek sudraba gabals. Īpašnieks to meklē, jo tam ir vērtība. Tieši tāpat katra dvēsele, lai arī grēka dēļ tā būtu degradējusies, Dieva skatījumā ir dārga. Kā monētai ir valdnieka attēls un uzraksts, tā arī cilvēkam pēc radīšanas sākotnēji bija Dieva līdzība un uzraksts. Kaut arī grēka ietekme to visu ir sabojājusi un padarījusi nespodru, katrā dvēselē vēl ir saglabājušās šī ieraksta pēdas. Dievs šādu dvēseli vēlas atgūt un atjaunot tajā savas taisnības un svētuma tēlu.” (E. Vaita “Kristus līdzības”, 194. lpp.)

Mūsdienu zinātne un filosofija apgalvo, ka mēs neesam nekas vairāk kā tikai nejauši radījumi bezjēdzīgā universālā, kas vispār nerūpējas par mums vai mūsu likteni. Kāds pilnīgi atšķirīgs pasaules uzskats ir atklāts šajās divās līdzībās?

Līdzība par pazudušo dēlu. 1. daļa

Visskaistākais stāsts par mīlestības piedodošo raksturu, kāds jebkad ir stāstīts, ir līdzība par pazudušo dēlu (Lūk. 15:11-32). To stāsta tikai Lūka, un to varētu saukt arī par "līdzību par mīlošo tēvu un diviem pazudušiem dēliem". Viens dēls izvēlējās doties svešumā, kur nevalda mājas likumi, atstājot tēva mīlestību. Otrs dēls izvēlējās palikt mājās, bet līdz galam neizprata tēva mīlestību un brāja nozīmi. Līdzību var pētīt septiņās daļās, no kurām četras runā par izšķērdīgo dēlu, divas par tēvu un viena par vecāko brāli.

1. "Dod man" (Lūk. 15:12). Jaunākā dēla lēmums pieprasīt no tēva savu īpašuma daļu nebija nepārdomāta, impulsīva iegriba. Grēks bieži ir rezultāts ilgu laiku perinātām, nepareizi sakārtotām prioritātēm. Jaunākais dēls no draugiem droši vien bija dzirdējis par svešzemju krāšņumu un burvību. Dzīve mājās bija pārāk stingra. Lai arī tajā valdīja mīlestība, tai bija stingras robežas. Svešatne solīja dzīvi bez jebkādiem ierobežojumiem. Tēvs bija pārāk sargājošs, viņa mīlestība – pārāk ietveroša. Dēls gribēja brīvību, un neierobežotas brīvības meklēšana bija sacelšanās sēkla.

2. "Kāpēc es?" (Lūk. 15:13-16) Dēls paņēma visu savu daļu un devās uz "tālu zemi" – tālu prom no tēva mājām. Mīlestības gādīgā acs, likuma aizsargājošais žogs, žēlastības mūžīgie apskāvienu ir sveši tālajā zemē. Tā ir tāla vieta, kur dzīvot "izlaidīgi" (Lūk. 15:13). Grieķu vārds "izlaidīgs" ("asotos") Jaunajā Derībā trīs reizes minēts kā lietvārds: runājot par dzērumu (Ef. 5:18), nepaklausību (Tit. 1:6) un uzdzīvi, kas ietver nodošanos "izlaidībai, kārībām, pārmērīgai vīna dzeršanai, dzīrošanai, žūpošanai un nepiedienīgai elku pielūgšanai" (1. Pēt. 4:3, 4). Šādas bezdievīgas dzīves izpriece atņēma viņam veselību un bagātību, un drīz viņš palika bez naudas, bez draugiem un pārtikas. Viņa greznā dzīve noveda viņu padibenēs. Būdams pastāvīgā badā, viņš atrada cūkgana darbu, un tas jūdam bija skarbs sitiens.

3. "Pieņem mani" (Lūk. 15:17-19). Bet arī izšķērdīgais dēls beidzot saņēmās atgriezties. Tā dēls "attapies" atcerējās vietu, ko sauc par mājām, personu, ko viņš pazīst kā tēvu, un attiecību saiti, ko sauc par mīlestību. Viņš devās atpakaļ uz mājām, sagatavojis runu, lai lūgtu tēvu: "Pieņem mani!" Tas ir, pieņem mani, par ko vien tu vēlies, tikai ļauj man atrasties tava modrā skatiena lokā, tavas mīlestības gādībā. Mājās nekas nav labāks par Tēva sirdi.

Pasaule var likties ļoti valdzinoša. Kādās specifiskās pasaules lietās tu sajūti īpašu kārdinājumu, par kurām tev gribas domāt: "Ak, tas jau nemaz nav tik slikti!", lai gan dziļi sirdī tu zini, ka ir gan slikti?_____

Līdzība par pazudušo dēlu. 2. daļa

4. Atgriešanās mājās (Lūk. 15:17-20) bija nožēlas ceļojums. Tas sākās tad, kad viņš "attapās". Ieraugot, kur viņš atrodas salīdzinājumā ar tēva mājām, viņš cēlās un gāja pie sava tēva. Izšķērdīgais dēls atgriezās mājās ar runu, kurai bija četras daļas un kas parāda nožēlas patieso nozīmi. Vispirms ir tēva atzišana – "mans tēvs" (18. p.). Izšķērdīgajam dēlam tagad ir jāpaļaujas un jāuzticas tēva mīlestībai un piedošanai, tieši tāpat kā mums ir jāmācās uzticēties mūsu Debesu Tēva mīlestībai un piedošanai. Pēc tam ir grēka izsūdzēšana – tas, ko izšķērdīgais dēls darīja, nav spriestspējas kļūda, bet grēks pret Dievu un viņa tēvu (18. p.). Trešais ir nožēla – "es vairs neesmu cienīgs" (19. p.). Sava bezvērtīguma apziņa, pretēji Dieva neizmērojamai bagātībai, ir svarīga, lai varētu notikt patiesa nožēla. Ceturtais ir lūgums – "pieņem mani" (19. p.). Pakļaušanās Dieva gribai ir nožēlas galamērķis. Dēls ir atgriezies mājās.

5. Gaidošais tēvs (Lūk. 15:20, 21). Gaidīšana un nomoda stundas, skumjas un cerība sākās ar to brīdi, kad izšķērdīgais dēls pārkāpa mājas sliekšni. Gaidīšanas laiks bija beidzies, kad tēvs ieraudzīja viņu, "vēl tālu esot", un tad "ieželojās par viņu, un, pieskrējis klāt, krita viņam ap kaklu un skūpstīja" (20. p.). Nevienš cits tēls tā neatspoguļo Dieva raksturu kā gaidošais tēvs.

6. Priecīgā ģimene (Lūk. 15:22-25). Tēvs apkampa dēlu, ietērpa viņu jaunās drēbēs, uzvilka viņam pirkstā gredzenu, kurpes kājās un sarīkoja mielastu. Ģimenē bija svētki. Ja atstāt mājas nozīmēja nāvi, tad atgriešanās bija kā augšāmcelšanās, par ko bija vērts priecāties. Dēls bija patiešām izšķērdīgs, bet tik un tā viņš bija dēls, un par katru nožēlojošu dēlu Debesis ir prieks (7. p.).

7. Vecākais dēls (Lūk. 15:25-32). Jaunākais dēls pazuda, dodoties prom no mājām uz tālu zemi; vecākais dēls bija pazudis tāpēc, ka, lai gan viņa ķermenis bija mājās, savā sirdī viņš atradās tālā zemē. Tāda sirds ir dusmīga (28. p.), apsūdzosa un paštaisna (29. p.), kā arī atsakās atzīt brāli. Tā atzīst tikai "tavu dēlu", izšķērdētāju bez rakstura (30. p.). Vecākā dēla attieksme pret tēvu ir tāda pati kā farizejiem, kas apsūdzēja Jēzu: "Šis pieņem grēciniekus un kopā ar viņiem ēd." (2. p.) Tēva pēdējie vārdi vecākajam dēlam atspoguļo Debesu attieksmi pret visiem nožēlojošajiem grēciniekiem: "Bet ir jāliksmojas un jāpriecājas, jo šis tavš brālis bija miris un ir atkal dzīvs, bija pazudis un atkal ir atradies." (32. p.)

Iedomājies sevi vecākā brāļa situācijā. Lai arī cik nepareiza būtu viņa domāšana, kāpēc tas ir tik "saprotams", ka viņš tā jutās? Kā šis stāsts atklāj veidus, kā evaņģēlijs iet tālāk par to, kas ir tik "saprotams"? _____

Zaudētās iespējas

Lai gan Jēzus nāca meklēt un glābt tos, kas bija pazuduši savos grēkos, Viņš nekad nespiež nevienu pieņemt Viņa piedāvāto glābšanu. Glābšana ir bez maksas un pieejama visiem, bet katram ir jāpieņem brīvi pieejamais ticībā, kuras rezultāts ir dzīvošana saskaņā ar Dieva gribu. Vienīgais laiks, kad mēs varam iegūt tādu pieredzi, ir zemes dzīves laiks. Citas iespējas nepastāv.

Izlasī Lūk. 16:19-31. Kāda ir šīs līdzības galvenā vēsts? _____

Šī līdzība ir uzrakstīta tikai Lūkas evaņģēlijā, un tā māca divas lielas patiesības par glābšanu: "šodienas" svarīgums glābšanas procesā un citu iespēju neesamība glābšanai pēc nāves.

Šodien ir glābšanas diena. Līdzība nemāca, ka bagātībai pēc būtības piemīt kaut kas ļauns vai arī ka būt nabagam ir kaut kas labs. Tā māca, ka iespēju būt glābtam un dzīvot glābtam uz šīs zemes nedrīkst palaist garām neizmantotu. Mums nav otras iespējas, vienalga, vai esam bagāti vai nabagi, izglītoti vai neizglītoti. Visi tiek glābti un tiesāti pēc savas atlieksmes pret Jēzu šodien, tagad. "Redzi, tagad ir Dieva labvēlības laiks, redzi, tagad ir glābšanas diena." (2. Kor. 6:2).

Līdzība māca arī, ka mūžīgajam atalgojumam nav nekāda sakara ar materiāliem īpašumiem. Bagātais vīrs bija tērpies "purpurā un smalka lina drānās un lepni dzīvoja ik dienas" (Lūk. 16:19), bet aizmirsā svarīgāko dzīvē – Dievu. Tur, kur Dievu neatzīst, netiek ievēroti līdzcilvēki. Bagātā vīra grēks nebija viņa bagātība, bet gan nespēja atzīt, ka Dieva ģimene ir plašāka, nekā viņš bija gatavs to pieņemt.

Nepastāv otras iespējas izglābties pēc nāves. Tātad otra neizbēgamā patiesība, ko Jēzus šeit māca, ir tā, ka pēc nāves vairs nebūs iespēju izglābties. "Tāpat kā cilvēkiem ir nolikts mirt tikai vienreiz, un pēc tam tiesa." (Ebr. 9:27) Vēl šī līdzība rāda cilvēkiem, ka mums ir doti pietiekami pierādījumi tagad, šajā dzīvē, lai izdarītu apzinātu izvēli par vai pret Dievu. Jebkura teoloģija, kas māca par "otro iespēju" pēc nāves, ir liela krāpšana.

Mums patīk runāt par to, cik ļoti Dievs mūs mīl, un par visu, ko Viņš ir darījis un dara, lai mūs glābtu. Tomēr ko šai līdzībai vajadzētu mums mācīt par briesmām, kas draud, pieņemot Dieva mīlestību un glābšanas piedāvājumu kā pašsaprotamu dāvinājumu? _____

Biju akls, bet nu redzu

Jēzus misijas formulējums, ka Viņš ir nācis meklēt un glābt pazudušo, ir apstiprinājums holistiskai kalpošanai. Viņš nāca, lai padarītu vīriešus un sievietes pilnīgus, lai pārveidotu viņus fiziski, garīgi un sociāli. Lūka uzrakstījis divus gadījumus, kas ilustrē, kā Jēzus atjaunoja divu salauztu cilvēku labklājību. Viens bija fiziski akls, otrs – garīgi. Abi bija atstumtie – viens bija ubags, otrs muitnieks. Bet abi vīri bija Kristus glābjošās misijas kandidāti; neviens neatradās ārpus Viņa sirds vai sniedzamības.

Izlasi Lūk. 18:35-43. Ko tas māca par pilnīgu atkarību no Dieva? Kurš no mums reizēm nav iesaucies: "Apžēlojies par mani!"? _____

Marks raksta par vīru vārdā Bartimeju (Marka 10:46). Viņš bija ubags ārpus Jērikas. Viņš bija fiziski slims, sociāli atstumts un nabadzības skarts, bet pēkšņi notika neticamais: "Jēzus, Nācietis iet garām." (Lūk. 18:37) Ticības savijņojumā ubags izsaucās: "Jēzu, Dāvida dēls, apžēlojies par mani!" (39. p.) Ticība neprasa ne acis, ne ausis, ne kājas, ne rokas, bet tikai sirdi, kas savienojas ar pasaules Radītāju.

Izlasi Lūk. 19:1-10. Kas bija "aklais" vīrs šajā stāstā? _____

Tikai Lūka stāsta par Zakhaju – Jēzus pēdējo sastapšanos ar kādu atstumto. Šī tikšanās ar Zakhaju brīnišķīgi piepildīja Kristus misiju meklēt un glābt pazudušo. Zakhajs, pēc pilsētas farizeju domām, bija Jērikas galvenais nodokļu iekasētājs, galvenais grēcinieks. Bet Glābējs meklēja un izglāba galveno grēcinieku. Kādas dīvainas vietas un metodes Jēzus izmantoja, lai paveiktu Savu misiju! Sikomores koks, ziņkārīgs vīrs, kas grib ieraudzīt, kas ir Jēzus, un mīlošs Kungs, kas pavēl vīram kāpt lejā, jo Viņš grib doties uz pusdienām pie viņa. Bet vēl svarīgāk ir tas, ka Jēzum ir jāpaveic atbrīvošanas darbs: "Šodien šim namam pestīšana ir notikusi." (Lūk. 19:9) Tomēr tas nenotika, pirms Zakhajs nebija sakārtojis lietas pareizi (8. p.).

Ir viegli redzēt citu cilvēku kļūdas un nepilnības, vai ne? Bet mēs tik bieži varam būt akli paši pret savām kļūdām. Kādas savas dzīves jomas tev vajadzētu pārskatīt, ko nožēlot un iegūt uzvaru pār to, ko tu jau ilgu laiku esi atlicis? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ar pazudušo avi Kristus aino ne tikai atsevišķu grēcinieku, bet arī pasauli, kas ir atkritusi un ko ir sagrāvis grēks.” (E. Vaita “Kristus līdzības”, 190. lpp.)

Par vienas dvēseles vērtību: “Kurš gan var noteikt dvēseles vērtību? Ja vēlies to uzzināt, tad aizej uz Ģetzemani un pavēro Kristu šajās sāpju stundās, kad Viņa sviedri pilēja kā lielas asins lāses. Paskaties uz Pestītāju, kas paaugstināts pie krusta. [...] Krusta pakājē, atceroties, ka Kristus savu dzīvību būtu atdevis arī par vienu grēcinieku, tu apjautīsi vienas dvēseles vērtību.” (Turpat, 196. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Citas reliģijas attēlo cilvēku, kas meklē Dievu, bet kristietība attēlo Dievu, kas meklē: Ādam, kur tu esi? (1. Moz. 3:9) Kain, kur ir tavs brālis? (1. Moz. 4:9) Elija, ko tu šeit dari? (1. Ķēn. 19:9) Zakhaj, kāp steigšus zemē! (Lūk. 19:5) Kāda ir tava personīgā pieredze ar Dievu, kas tevi meklē?

2. Izlasi vēlreiz jautājumu otrdienas tēmas beigās. Kādu liktenīgu kļūdu pieļāva vecākais dēls? Kādi garīgi trūkumi atklājās viņa attieksmē? Kāpēc ir vieglāk parādīt tādu pašu attieksmi, nekā mēs iedomājamies? Sk. arī Mat. 20:1-16.

3. Stāstā par bagāto vīru un Lācaru Jēzus teica, ka, pat ja kāds uzceltos no mirušajiem, atrastos tādi, kas neticētu. Kādos veidos šī līdzība paredzēja, kāda būs dažu cilvēku reakcija uz Jēzus augšāmcelšanos, neskatoties uz spēcīgajiem pierādījumiem?

4. Viens no iespaidīgākajiem Jēzus glābjošās kalpošanas aspektiem ir vienlīdzība, ar kādu Viņš izturējās pret cilvēkiem, tādiem kā aklais ubags un Zakhajs vai Nikodēms un samariete. Krusts vairāk nekā jebkas cits parāda visu cilvēku vienlīdzību Dieva priekšā. Kā šai svarīgajai patiesībai vajadzētu ietekmēt mūsu izturēšanos pret citiem, pat pret tiem, pret kuriem politikas, kultūras, etniskās piederības vai kāda cita iemesla dēļ mums agrāk ir bijušas sliktas jūtas? Kāpēc slikta attieksme ir tik pretēja Jēzum?

5. Salīdzini stāstu par pazudušo dēlu un stāstu par bagāto vīru un Lācaru. Kā šie abi stāsti līdzsvaro viens otru?

JĒZUS – SKOLOTĀJU SKOLOTĀJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 8:22-25, 4:31-37, 6:20-49, 8:19-21, 10:25-37, 5. Moz. 6:5.

ATMIŅAS PANTS:

“Tie bija izbrīnījušies par viņa mācību, jo viņa vārdi bija vareni.” (Lūk. 4:32)

«**R**ad Kristus nāca uz zemi, cilvēce likās ātri tuvojamies savam viszemākajam stāvoklim. Paši sabiedrības pamati bija sašķobīti. Dzīve bija kļuvusi neīsta un mākslota. [...] Noguruši no teikām un meliem, mēģinādami nedomāt, cilvēki pievērsās neticībai un materiālismam. Izmezdami no saviem aprēķiniem mūžību, viņi dzīvoja tagadnei.

Beiguši atzīt dievišķīgo, viņi beidza cienīt arī cilvēcīgo. Pasaulē zuda taisnīgums, godprātība, skaidrība un līdzjūtība. Nežēlīga mantrausība un visu apslāpētāja godkāriba radīja vispārēju neuzticību. Kā sapni vai kā teiku aizmeta projām pienākuma jēdzienu, domu par to, ka stiprais ir parādā vājajam, ideju par cilvēcīgo cieņu un cilvēcīgām tiesībām. Vienkāršos ļaudis uzskatīja kā nastu nesējus lopiņus, kā darba rīkus, vai arī kā pakāpienus savai godkāribai. Pēc bagātībām, varas, ērtībām un baudkāres dzinās kā pēc augstākajiem labumiem. Laikmetu raksturoja fiziska deģenerācija, prāta aptumsums un garīga nāve.” (E. Vaita “Audzināšana”, 74., 75. lpp.)

Zinot šo vēsturisko kontekstu, mēs varam labāk saprast, kāpēc Jēzus mācība bija tieši tāda.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. maijā!

Jēzus autoritāte

Kā ārsts un zinātnieks Lūka saprata autoritātes lomu. Viņš zināja filozofijas autoritāti grieķu izglītībā un zinātnē. Viņš zināja romiešu likuma autoritāti civilos jautājumos un valdības darbībā. Būdams Pāvila ceļabiedrs, viņš zināja par garīdznieku autoritāti, ko apustulis ieviesa jaundibinātajās draudzēs. Tādējādi Lūka saprata, ka autoritāte ir pamats cilvēka pozīcijām, institūcijas lomai, valsts pārvaldei un skolotāja attiecībām ar saviem sekotājiem. Tā kā viņam bija bijusi saskarsme ar visu veidu autoritātēm visos varas līmeņos, Lūka līdzdalīja saviem lasītājiem, ka Jēzus un Viņa autoritāte ir kaut kas nesalīdzināms. Dzimis galdnieka ģimenē, 30 gadus dzīvojis nelielā Galilejas pilsētiņā Nācuretē, pēc pasaules standartiem ne ar ko īpašu neizcēlies, Jēzus ar Savu mācību un kalpošanu stājās pretī ikvienam – romiešu valdniekiem, jūdu zinātniekiem, rabīniem, vienkāršajiem ļaudīm, laicīgajām un reliģiskajām varām. Viņa dzimtās pilsētas ļaudis "brīnījās par žēlastības vārdiem, kas nāca no Viņa mutes" (Lūk. 4:22). Reiz Viņš deva cerību Naines atraītni, uzmodinādams viņas mirušo dēlu (Lūk. 7:11-17). Visa pilsēta trīcēja aiz bailēm un izsaucās: "Dievs ir atnācis pie Saviem ļaudīm." (16. p.) Jēzus vara pār dzīvību un nāvi sacēla kājās ne tikai Naini, bet arī "Jūdeju un tās apgabalu" (16., 17. p.).

Izlasī Lūk. 8:22-25, 4:31-37, 5:24-26, 7:49, 12:8! Ko šie panti atklāj par to, kāda veida autoritāte piemita Jēzum? _____

Lūka atvēlēja laiku, lai uzrakstītu ne tikai savam draugam Teofilam, bet arī nākamajām paaudzēm, ka Jēzus ar kalpošanu bija atklājis Savas autoritātes unikalitāti. Kā Dievam, kas nācis miesā, Viņam patiešām bija tāda autoritāte, kāda nav bijusi nevienam citam.

Daudzi cilvēki dara dažādas lietas Dieva vārdā, kas viņu darbībai piešķir lielu autoritāti. Cik daudz mēs varam būt pārliecināti, ka tad, kad sakām: "Dievs mani vadīja, lai es to izdarītu", Viņš patiešām ir to darījis? Pārrunājiet atbildes Bībeles izpētes grupā. _____

Kristus vislielākā svētruna

Kalna svētruna (Mat. 5.-7. nod.) literatūrā bieži tiek saukta par "kristietības ekstraktu". Lūka 6:20-49 un citur ir uzrakstījis svētrunu izlasi. Tā kā Lūka ir nolīcis svētrunu tūlīt pēc "oficiālās" mācekļu izraudzīšanas (Lūk. 6:13), daži zinātnieki ir nosaukuši to par "Divpadsmit mācekļu iesvētīšanas uzdevumu".

Kā tas ir atklāts Lūk. 6:20-49, svētruna sākas ar četrām svētībām un ar četriem "vai!", kā arī iezīmē citas būtiskas kristīgās dzīves sastāvdaļas.

Izpēti Lūk. 6:20-49 un jautā sev, kā tavā dzīvē ir ietverti šeit izteiktie principi!

1. Kristīgā svētība (Lūk. 6:20-22). Kā nabadzība, izsalkums, asaras un naidīga attieksme no citiem var būt par svētību?

2. Kristieša prieka iemesls, piedzīvojot noraidījumu (Lūk. 6:22, 23).

3. Sargies no vai! (Lūk. 6:24-26) Pārskati katru no četriem vai! Kāpēc kristietim vajadzētu sargāties no tiem?

4. Kristīgā pavēle (Lūk. 6:27-31). Šī ir visvairāk pārrunātā Jēzus pavēle un tiek uzskatīta par grūtāk ievērojamu nekā zelta likums. Kristīgā ētika savos pamatos ir pozitīva, nevis negatīva. Tā runā nevis par to, ko nedarīt, bet gan – ko darīt. Tā vietā, lai teiktu "neienīsti" savu ienaidnieku, tā saka: "Mīli savu ienaidnieku." "Zobs pret zobu" likuma vietā zelta likums prasa tīras labestības ētiku (pagriez otru vaigu). Mahatma Gandijs no zelta likuma attīstīja veselu politisku filosofiju, lai stātos pretī Jaunajam ar labo, un beigās izmantoja šo principu, lai izcīnītu Indijas neatkarību no britu koloniālisma. Līdzīgi Martins Luters Kings izmantoja zelta likuma ētiku, lai mazinātu rasu dalīšanas Jaunumu Savienotajās Valstīs. Tur, kur valda mīlestība, tronī kāpj svētība.

5. Kristieša ceļš (Lūk. 6:37-42). Ievēro Kristus neatlaidību piedošanas, brīvas došanas, priekšzīmīgas dzīves un iecietības jautājumā.

6. Kristīga augļu nešana (Lūk. 6:43-45).

7. Kristīgs celtnieks (Lūk. 6:48, 49).

Jauna ģimene

Lieli skolotāji pirms un pēc Jēzus ir mācījuši par vienotību un mīlestību, bet parasti tā ir bijusi mīlestība atsevišķas grupas ietvaros – kopienā, ko noteica pēc kastas, ādas krāsas, valodas, cilts vai reliģijas. Bet Jēzus salauza šīs barjeras, kas dala cilvēkus, un ieviesa jaunu ģimeni, kas nešķiro cilvēkus pēc tādiem principiem, kā tas notiek parasti. Zem nepelnītās, neizslēdzošās, universālās un uzpurīgās "agape" mīlestības karoga Kristus radīja jaunu ģimeni. Šī ģimene atspoguļo oriģinālo, universālo un ideālo konceptu, ko glabā 1. Mozus grāmatas radīšana, kas apliecina, ka ikviens cilvēks ir radīts pēc Dieva līdzības (1. Moz. 1:26, 27) un tāpēc visi ir vienlīdzīgi Viņa priekšā.

Izlasi Lūk. 8:19-21! Nekādā ziņā nemazinot saites un pienākumus, kas saista vecākus un bērnus, brāļus un māsas ģimenes ietvaros, Jēzus skatījās tālāk par miesu un asinīm un nolika abus uz Dieva altāra kā "Debesu un zemes ģimenes" (Ef. 3:15) locekļus. Kristīgo mācekļu ģimenei vajadzētu būt saistītai ar tikpat ciešām saitēm kā ar miesīgajiem vecākiem. Jēzum patiesas ģimenes kritērijs ir nevis asinsradniecība, bet Dieva prāta darīšana.

Ko šie panti māca par atšķirību barjerām, ko Kristus nojauca un kas tik bieži šķir cilvēkus (un bieži arī ar sliktām sekām)? _____

Lūk. 5:27-32 _____

Lūk. 7:1-10 _____

Lūk. 14:15-24 _____

Lūk. 17:11-19 _____

Jēzus misija un kalpošana, Viņa piedodošā sirds un sirsnīgā žēlastība neizslēdz nevienu, bet ietver visus, kas pieņem Viņa aicinājumu. Viņa mūžīgā mīlestība nodrošināja Viņam saskarsmi ar visiem sabiedrības slāņiem.

Kā mēs kā draudze varam labāk ievērot šo svarīgo principu? _____

Mīlestības definīcija: Līdzība par žēlsirdīgo samarieti. 1. daļa

No četriem evaņģēlijiem tikai Lūka stāsta līdzības par pazudušo dēlu un žēlsirdīgo samarieti (Lūk. 10:25-37). Pirmā ilustrē mīlestības vertikālo dimensiju, Tēva neparasto mīlestību pret grēciniekiem. Otrā parāda horizontālo dimensiju – tāda veida mīlestību, kādai vajadzētu raksturot cilvēka dzīvi, atsakoties no jebkuras barjeras starp cilvēkiem un dzīvojot pēc Jēzus “tuvākā” definīcijas: visi cilvēki ir Dieva bērni un ir pelnījuši mīlestību un vienlīdzīgu izturēšanos.

Izlasi Lūk. 10:25-28 un pārdomā divus centrālos jautājumus! Kā tie ir saistīti ar kristīgās ticības un dzīves galvenajām rūpēm? _____

1. “Skolotāj, kas man jādara, lai iemantotu mūžīgo dzīvību?” (25. p.)

Ievēro, ka likuma zinātājs gribēja zināt, kā iemantot mūžīgo dzīvību. Būt glābtam no grēka un ieiet Dieva valstībā patiešām ir viscēlākās no visām tieksmēm, kādas vien var būt cilvēkam, bet likuma zinātājs, tāpat kā daudzi, bija uzaudzis ar nepareizu priekšstatu, ka mūžīgā dzīvība ir kaut kas, ko var nopelnīt ar labiem darbiem. Acīmredzot, viņš nezināja, ka “alga par grēku ir nāve, bet Dieva dāvana ir mūžīgā dzīvība Jēzū Kristū, mūsu Kungā”. (Rom. 6:23)

2. “Kā ir bauslībā rakstīts? Kā tu tur lasi?” (26. p.)

Jēzus laikā sabiedrībā augsti stāvošiem jūdiem, tādiem kā šis likuma zinātājs, bija ieradums uz plaukstas locītavas nēsāt filaktēriju. Tas bija mazs ādas maisiņš, kurā glabājās lielākā daļa no Toras, tai skaitā arī tā daļa, kurā atradās atbilde uz Jēzus jautājumu. Jēzus norādīja likuma zinātājam, kas ir rakstīts 5. Mozus grāmatā (5. Moz. 6:5) un 3. Mozus grāmatā (3. Moz. 19:18) – ko viņš nēsāja savā filaktērijā. Viņam šī atbilde bija uz plaukstas locītavas, bet nebija sirdī. Jēzus norādīja likuma zinātājam uz lielo patiesību: mūžīgā dzīvība nav likuma ievērošana, bet gan aicinājums mīlēt Dievu pilnīgi un bez aiztures un tāpat arī visus Dieva radījumus – “tuvākos”, precīzāk izsakoties. Tomēr vai nu nezināšanas vai augstprātības dēļ likuma zinātājs turpināja sarunu, uzdodot vēl vienu jautājumu: “Kurš ir mans tuvākais?”

Kādi ārēji pierādījumi liecina, ka tu patiešām esi glābts žēlastībā? Tas ir, kas tavā dzīvē pierāda, ka esi taisnots ticībā? _____

Mīlestības definīcija: Līdzība par žēlsirdīgo samarieti. 2. daļa

“Bet viņš, gribēdams attaisnoties, Jēzum jautāja: “Un kurš ir mans tuvākais?”” (Lūk. 10:29)

Kā ekspertam jūdu likumos šim likuma zinātājam vajadzēja zināt atbildi uz jautājumu. 3. Moz. 19:18, kur ir izskaidrots otrs lielākais baušlis, teikts, ka “tuvākie” ir “tavas tautas bērni”. Līdz ar to tā vietā, lai nekavējoties atbildētu uz likuma zinātāja jautājumu vai uzsāktu teoloģisku diskusiju ar viņu un tiem, kas vēroja notiekošo, Jēzus paceļ Savus klausītājus uz augstākā pakāpē.

Izlasi Lūk. 10:30-37! Kādas ir šī stāsta galvenās domas, un ko tās atklāj par to, kā mums vajadzētu izturēties pret citiem? _____

Ievēro, ka Jēzus saka, “kāds vīrs” (30. p.) krita laupītāju rokās. Kāpēc Viņš nenosauca vīra tautību vai stāvokli sabiedrībā? Ņemot vērā stāsta nolūku, kāpēc tas bija svarīgi?

Priesteris un levīts redzēja ievainoto vīru, bet pagāja viņam garām. Lai arī kāds būtu viņu iemesls nepalīdzēt, jautājums mums ir: kāda ir patiesā reliģija un kā to vajadzētu izteikt? 5. Moz. 10:12, 13; Mih. 6:8; Jēk. 1:27.

Jūdu un samariešu attiecības bija naidīgas, un Jēzus laikā tās bija tikai pasliktinājušās (Lūk. 9:51-54, Jāņa 4:9). Tāpēc, padarot samarieti par stāsta “varoni”, Jēzus lika šajā gadījumā jūdiem saprast savu domu vēl spēcīgāk nekā citreiz.

Jēzus aprakstīja samarieša kalpošanu detaļās: viņš iežēlojās, piegāja viņam klāt, pārsēja viņa brūces, uzlēja eļļu un vīnu, aizveda viņu uz viesnīcu, samaksāja par viņa uzturēšanos un apsollīja viņa aprūpi samaksāt atgriežoties. Visas šīs samarieša kalpošanas daļas kopā parāda patiesas mīlestības neierobežotību. Arī fakts, ka viņš to visu darīja cilvēkam, kas, iespējams, bija jūds, atklāj, ka patiesa mīlestība robežas nepazīst.

Priesteris un levīts uzdeva sev jautājumu: kas notiktu ar mums, ja mēs apstātos un palīdzētu šim vīram? Samarietis jautāja: kas notiktu šim vīram, ja es viņam nepalīdzētu? Kāda ir atšķirība starp šiem diviem jautājumiem?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ar savu dzīvi un mācībām Kristus ir devis pilnīgu piemēru tai nesavtīgajai kalpošanai, kuras sākums meklējams pie Dieva. Dievs nedzīvo sev. Radot pasauli un uzturot visas lietas, Viņš nemitīgi kalpo citiem. “Viņš liek savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem.” (Mat. 5:45) Šo kalpošanas ideālu Dievs uzticēja savam Dēlam. Jēzum vajadzēja kļūt par cilvēces ceļvedi, lai ar savu priekšzīmi varētu mācīt, ko nozīmē kalpot. Visa Viņa dzīve bija pakļauta kalpošanas likumam. Tā Viņš praktiskā dzīvē īstenoja Dieva bauslību un ar piemēru rādīja, kā mums tai jāpaklausā.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 649. lpp.)

Līdzība par labo samarieti nav “izdomāta aina, bet zināms patiess notikums, kas tieši tā arī bija norisinājies. Garām pagājušais priesteris un levīts tagad bija klātesošo pulkā, kas klausījās Kristus vārdus”. (Turpat, 499. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārskati svarīgo jautājumu svētdienas tēmas beigās! Kurš gan nav dzirdējis cilvēkus apgalvojam, ka viņi kaut ko darījuši tāpēc, ka Dievs viņiem to licis? Kādos veidos Dievs runā ar mums? Vienlaikus kādas briesmas ir ietvertas Dieva autoritātes piesaukšanā, lai attaisnotu savu rīcību?

2. Vēlreiz izlasi četrus “vai!” Lūk. 6:24-26! Kā saprast, ko Jēzus šeit saka? No kā Viņš mūs brīdina šajā dzīvē?

3. Pārdomā kopumā autoritātes jautājumu! Kas ir autoritāte? Kādi atšķirīgi autoritātes veidi pastāv? Kāda veida autoritātes pārspēj citus veidus? Kā mums vajadzētu attiekties pret dažāda veida autoritātēm savā dzīvē? Kas notiek, kad mūsu autoritātes nonāk konfliktā?

SEKOJOT JĒZUM IKDIENAS DZĪVĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 11:37-54; 12:4-21, 35-53; Am. 6:1; Lūk. 8:4-15; 22:24-27.

ATMIŅAS PANTS:

“Un apustuļi sacīja Kungam: “Vairo mums ticību.”” (Lūk. 17:5)

Lai gan Jēzus bija liels skolotājs, viņš nenodibināja teoloģijas vai filosofijas skolu. Viņa nolūks bija “meklēt un glābt pazudušo” (Lūk. 19:10). Viņš nāca atklāt Dieva raksturu, kulmināciju sasniedzot pie krusta, kur Viņš ne tikai parādīja cilvēcei un nekritušajām pasaulēm, kāds patiesībā ir Dievs, bet arī samaksāja grēka sodu, lai cilvēki, neskatoties uz kritušo dabu, varētu tikt izglābti.

To darot, Viņš arī izveidoja atpestīto kopienu, kas, glābta Viņa nāves dēļ, ir izvēlējusies sev par paraugu Viņa dzīvi un mācības.

Aicinājums būt daļai no šīs atpestīto kopienas ir aicinājums nevis uz augstāku stāvokli dzīvē, bet uz pilnīgu uzticību Tam, kas aicina, – pašam Kristum. Tas, ko Viņš saka, kļūst par mācekļa dzīvības likumu. Tas, pēc kā Viņš ilgojas, kļūst par mācekļa dzīves mērķi. Nekāds ārējas labestības vai doktrināras pilnības lielums nevar aizstāt uzticību Kristum un Viņa gribai.

Mācekļība, par ko mums jāpateicas vienīgi Kristum, uzliek noteiktas prasības. Nav atļauta ne sacensība, ne aizvietošana.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. jūnijā!

Bēdz no farizejisma

No vairāk nekā 80 atsauksmēm uz farizejiem evaņģēlijos aptuveni 25% atrodas Lūkas evaņģēlijā. Farizeji bija pazīstami ar savu doktrināro konservatīvismu, pretēji saduķejiem, kas bija pazīstami liberālo uzskatu dēļ. Farizeji bieži bija burta kalpi, kas, apliecinot ticību žēlastībai, mācīja, ka glābšanu var iegūt, ievērojot likumu.

Izlasi Lūk. 11:37-54! Kāds ir Jēzus brīdinājums un kā šis pats princips atklājas šodien? Kā mēs varam pārliecināties, ka paši savos ceļos neatspoguļojam to pašu, no kā Jēzus brīdināja? _____

Pārskatot farizejiem un rakstu mācītājiem izteiktos "vai!" (Lūk. 11:42-54), mēs redzam, ka aicinājums uz patiesu reliģiju domāts visām paaudzēm, tai skaitā arī mūsējai.

Piemēram, lai gan desmitās tiesas maksāšana ir prēcīga Dieva aizgādības atzišana, tā nekad nevar aizvietot mīlestības un taisnības pamatprasības cilvēku attiecībās (42. p.).

Tie, kas neievēro "Dieva tiesu un mīlestību", mīl "pirmās vietas sinagogās" (42., 43. p.). Pārrunājiet, kā ir tad, ja neizprotam patiesas ticības būtību!

Jēzus arī brīdināja, ka tie, kas patiesu reliģiju pielīdzina ārējiem rituāliem, patiesībā ir nešķīsti, tāpat kā tie, kas pieskaras mirušajiem (Lūk. 11:44, sk. arī 4. Moz. 19:16). Cik viegli ir sajaukt parasto ar to, kas Dieva acīs ir svēts! Jēzus izteica vai! arī tiem likuma ekspertiem, kas izmantoja savu izglītību un pieredzi, lai uzliktu citiem nepanesamas reliģiskas nastas, bet "paši šai nastai nepiedur ne pirkstu" (Lūk. 11:46).

Vienlaikus farizeji godināja mirušos praviešus, bet darbojās pret dzīvajiem. Pat tad, kad Jēzus to teica, daži no viņiem kala plānus, kā nogalināt Dieva Dēlu. Svarīga ir nevis praviešu godināšana, bet viņu pravietiskās mīlestības, žēlastības un taisnības vēsts pieņemšana.

Pēdējais vai! ir briesmīgs. Tie, kam bija uzticētas Dieva valstības atslēgas, nebija uzticami. Tā vietā, lai gudri izmantotu atslēgas un ielaistu Dieva laudis valstībā, viņi bija to aizslēguši un atslēgas aizmetuši.

Bīstieties Dieva!

“Bīstieties Dieva un slavējiet viņu!” (Atkl. 14:7) – šī ir pirmā no triju eņģeļu vēstīm, kas ir tik svarīga septītās dienas adventistu dzīvei un ticībai.

Bīties Dieva nenozīmē baidīties, kā bieži uzskata. Tas nozīmē saprast, kas ir Dievs un kādas ir Viņa prasības pret mums. Tas ir ticības akts, kas ietver pilnīgu uzticību Viņam. Dievs kļūst par vienīgo mūsu dzīves – domu, rīcības, attiecību un likteņa – noteicēju un tiesnesi. Mācekļība, kas balstīta uz tāda veida “bijību”, stāv uz nesatricināma pamata.

Izlasī Lūk. 12:4-12! Ko Jēzus mums šeit saka par bailēm? _____

Panti parāda mums, no kā bīties un no kā ne. Mums nav jābaidās no spēkiem, kas var ietekmēt tikai mūsu miesu tagadējā pasaulē. Tā vietā mums jābīstas Dieva un jāpaklausa Viņam, jo Viņa rokās ir mūsu mūžīgais liktenis. Bet mūsu Dievs – kura acs ir nomodā pār zvirbuļiem (Lūk. 12:6) un kurš skaita matus uz mūsu galvas (7. p.) – ir mīlošs un gādīgs. Tas nozīmē, ka ikviens no mums ir bezgala dārgs Viņa acīs. Ja mēs patiešām tam ticētu, cik daudz laicīgu baiļu tad izzustu!

Izlasī Lūk. 12:13-21! No kā Jēzus mūs šeit brīdina? _____

Lai gan Jēzus atsakās iejaukties divu brāļu strīdā par īpašuma sadalīšanu, Viņš uzsver desmitā baušļa nozīmi (2. Moz. 20:17) pret mantkārības ļaunumu un norāda uz nozīmīgu patiesību visiem laikiem: dzīve nesastāv no tā, kas mums pieder (Lūk. 12:15). Bagātais mulķis dzīvoja šaurā pasaulītē, kas bija ierobežota ar viņu pašu. Nekas cits viņu neinteresēja. Cik uzmanīgiem mums jābūt, lai neiekristu tajā pašā slazdā! Īpaši svarīgi tas ir tiem, kas ir svētīti ar materiālām lietām.

Lai gan mēs visi priecājamies par materiālām lietām, padomā, cik nelielu gandarījumu tās patiesībā var dot, īpaši mūžības gaismā. Kāpēc tad vēl joprojām ir tik viegli piejaut kļūdu, no kuras Jēzus mūs brīdināja Lūk. 12:16-21? _____

Esiet gatavi un nomodā

“Visos laikmetos no Kristus sekotājiem ir prasīta modrība un uzticība. Bet tagad, kad mēs stāvam tieši uz mūžīgās pasaules robežas, kad mūsu rokās ir šīs patiesības, kad mums ir tik liela un pasaulei tik svarīga gaisma, mums savu uzticību vajag dubultot.” (E. Vaita “Liecības draudzei”, 5. sēj., 460., 461. lpp.)

Izlasi Lūk. 12:35-53 un uzraksti kopsavilkumu, ko šie panti nozīmē tieši tev, īpaši, ja tu esi jau ilgu laiku gaidījis uz Jēzus otro nākšanu! _____

Kristieši nevar atļauties atslābināties vai būt miegaini. Viņa drīzajai nākšanai nezināmā stundā vajadzētu pamudināt mūs visus apjozt savas drēbes un uzturēt lampas gatavībā un degošas. Eshatoloģiskajai cerībai ir jābūt mūsu dzīves un darba, gatavības un uzticības virzītājspēkam. Šī uzticība, darot Viņa prātu virs zemes, un gatavība satikt Viņu ar mieru sirdī ir tas, kas rada atšķirību starp labajiem un Jaunajiem kalpiem.

Jebkura neuzticēšanās, aizbildinoties, ka “mans kungs kavējas nākt” (Lūk. 12:45), noliek cilvēku zem dievišķā sprieduma smagākās formas (45.–48. p.). Jo lielākas privilēģijas, jo lielāka atbildība, un tāpēc no tiem, kam ir daudz dots, daudz prasīs (48. p.).

Senā pravieša spriedums “Vai! tiem, kas dus Ciānā” (Lūk. 6:1) šķiet, atspoguļojas Kristus brīdinājumā, ka būt kristīgam māceklim nav viegli. Pāvils izskaidro kristīgo dzīvi kā garīgu cīņu (Ef. 6:12). Galvenā doma ir, ka katrs kristietis ir iesaistīts kosmiskā konfliktā starp Kristu un sātanu, un krusts novelk skaidru līniju starp abiem. Tikai ar pastāvīgu ticību Kristum pie krusta cilvēks var gūt pilnīgu uzvaru.

“No ikviena, kam daudz dots, daudz prasīs un, kam daudz uzticēts, no tā vairāk atprasīs.” (Lūk. 12:48) Ko šim pantam vajadzētu nozīmēt mums, septītās dienas adventistiem? _____

Esi auglīgs liecinieks

Tēvs, Dēls un Svētais Gars savā mūžīgajā koncilā "pirms pasaules radīšanas" (Ef. 1:4) pieņēma glābšanas plānu. Tas ir, pat pirms tika radīts pirmais cilvēks un, protams, pirms pirmie cilvēki krita grēkā, Dievam bija gatavs plāns, kā glābt pasauli. Plāna saknes ir krusts, un labā vēsts par krustu ir jāpastāsta ikvienam pasaulē. Atbildība nest šo liecību ir uzticēta ikvienam kristietim. "Jūs būsiet mani liecinieki gan Jeruzalemē un visā Jūdejā, gan Samarijā un līdz pat pasaules galam." (Ap.d. 1:8) Jēzus pēdējais uzdevums parāda, cik svarīgu lomu Kungs ir piešķīris Viņa sekotāju liecināšanai.

Kādas mācības kristīgiem lieciniekiem ir jāgūst no līdzības par sējēju un augsni? Lūk. 8:4-15. _____

Kāda ir liecinieka alga, un kad viņš to saņems? Lūk. 18:24-30. _____

Ko Lūk. 19:11-27 uzrakstītā līdzība māca par uzticību un atbildību liecināšanā?

Katrā no šiem pantiem, kā arī citās vietās, ir atklātas liecināšanas un ticības bīstamība, atbildība un atalgojums. Mums ir uzticēta svinīga atbildība, bet, pārdomājot, cik daudz mums ir dots, cik maz patiesībā ir prasīts no mums!

Kalpo kā vadītājs

Izlasi Lūk. 22:24-27! Pat tad, kad mācekļi gatavojās pēdējām vakariņām, viņi strīdējās par to, kurš no viņiem būs lielākais valstībā. Kā Jēzus atbildēja uz viņu nesaprātīgumu un kas revolucionārs ir Viņa atbildē? _____

Jēzus atbilde vadīšanas vēsturē ir unikāla. Faraons, Nebukadnēcars, Aleksandrs, Jūlijs Cēzars, Napoleons un Čingishans vadīšanu saistīja ar varu un autoritāti pār citiem. Pasaule vienmēr ir daudz darbojusies varas pusē.

“Bet jūs tā ne. Lielākais no jums lai top kā mazākais, un galvenais lai ir kā kalps!” (Lūk. 22:26) To sakot, Universa Kungs mainīja vadīšanas definīciju: “Kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu kalps. Un, kas jūsu vidū grib būt pirmais, tas lai ir jūsu vergs. Jo tāpat arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai viņam kalpotu, bet lai viņš pats kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpirkšanas maksu par daudziem.” (Mat. 20:26-28)

Definēdams kalpošanu un pašizliedzību kā Sava ceļa un vadības pamatprincipus, Jēzus cilvēku attiecībās ieviesa jaunu dinamiku: piepildījums nāk nevis no varas, bet no kalpošanas, vadītājs autoritāti gūst nevis no pozīcijām, bet no kalpošanas. Pārveidošana sākas nevis ar troni, bet ar krustu. Dzīvot ir mirt (Jāņa 12:24).

Lūk. 9:46-48 Jēzus mācekļu vidū izcēlās līdzīgs jautājums par to, kurš ir lielākais. Pasaules principi vēl joprojām bija stipri iesakņojušies Viņa mācekļu prātos.

Meistara atbilde sniedzas līdz problēmas sirdij un ir viens no vissmagākajiem dzīves izaicinājumiem kopumā un īpaši kristīgajā dzīvē. Jēzus vārdi, īpaši tā daļa, kas runā par “vismazāko jūsu vidū” (48. p.), parāda, cik pilnīgi pretējas ir pasaules prioritātes.

Tā kā pasaules principi ir tik galēji pretēji tiem, ko Jēzus šeit māca, kā lai mēs izdzīvojam, ja ieviešam Viņa principus savā personīgajā dzīvē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kam pieder sirds? Kas saista mūsu domas? Par ko mums patīk sarunāties? Kam atvēlētas mūsu siltākās jūtas un mūsu labākie spēki? Ja esam Kristus pusē, tad mūsu domas ir pievērstas Viņam, mūsu vismīļākās domas — par Viņu. Viss, kas mums ir un kas mēs esam, veltīts Jēzum. Mēs ilgojamies būt Viņam līdzīgi, dzīvot Viņa Garā, darīt Viņa prātu un paklausīt Viņam visās lietās.” (E. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 58. lpp.)

“Mūsu dzīvē šeit, lai gan tā ir pārejoša, grēka ierobežota, vislielākais prieks un visaugstākā izglītība ir kalpošanā. Un nākotnes stāvoklī, ko nesaistīs cilvēcības robežas, vislielākais prieks un visaugstākā izglītība tiks atrasta kalpošanā, — vienmēr, kad mēs liecināsim, mēs mācīsimies no jauna, “cik vareni liela ir šī noslēpuma godība”, kas ir “Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība”. (Kol. 1:27)” (E. Vaita “Audzināšana”, 309. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Bagāto un veiksmīgo zemnieku Jēzus nosauca par neprātīgu (Lūk. 12:20). Cilvēks var nebūt bagāts un veiksmīgs, bet kas viņu padara Dieva acīs par muļķi?

2. Dažās draudzēs mēs redzam divas grupas: viena ir profesionāji, biznesa cilvēki, draudzes un kopienas vadītāji, kā arī tie, kam ir ietekme. Otrā grupa ir klusie un nenožīmīgie, kas iet un nāk, neviena nepamanīti. Ko tu vari darīt, lai otrie justos tikpat svarīgi kā pirmie?

3. Lai gan tagad ir viegli izsmiet farizejus par to, kā viņi samaitāja ticību, kā mēs varam būt droši, ka mēs, kas esam dedzīgi par savu ticību, nepieļaujam tādas pašas kļūdas? Kā mēs varam stipri stāvēt par to, kas ir pareizi, nekļūstot par farizejiem? Vai, vēl svarīgāk, kā mēs nosakām, kas ir pareizi un par ko ir vērts cīnīties, un kas ir tikai “odu kāšana”?

4. Kā mēs varam saglabāt modrību un gatavību Jēzus nākšanai, ja ar katru nākamo gadu kļūst arvien vieglāk un vieglāk zaudēt modrību?

DIEVA VALSTĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 11:2; Lūk. 1:32, 33; 18:16-30; Lūk. 17:23, 24; Atkl. 21:1-3; Lūk. 21:34-36.

ATMIŅAS PANTS:

“Un tie nāks no austrumiem un rietumiem, no ziemeļiem un dienvidiem un apsēdīsies pie galda Dieva valstībā.” (Lūk. 13:29)

Dieva valstība ir galvenā tēma un svarīga prioritāte Jēzus mācībās. Frāze Mateja evaņģēlijā parādās gandrīz 50 reižu, Marka evaņģēlijā 16 reižu, Lūkas – 40 reižu un trīs reizes Jāņa evaņģēlijā. Šis izteiciens, “Dieva valstība”, lai arī kur tas parādītos – Kunga lūgšanā, kalna svētrunā vai kādā citā runā vai līdzībā –, runā par to, ko Dievs vēsturē ir izdarījis cilvēces labā, risinot grēka problēmu un novedot līdz galam lielo cīņu ar sātanu. Dieva valstība nav līdzīga nevienai citai pasaules valstij, un tas ir tāpēc, ka tā nav laicīga valsts.

“Dieva valstība nenāk ārīšķīgā greznībā. Tā nāk ar Viņa Vārda iedvesmotu maigumu, Viņa Garam darbojoties sirdī, dvēseles sadraudzībā ar Viņu, kas ir tās dzīvība. Vislielākā šī spēka atklāsmē vērojama cilvēka dabā, kad tā ir pilnveidota Kristus rakstura līdzībā.” (E. Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 36. lpp.)

Šajā nedēļā pievērsīsimies šai tēmai, īpaši tam, kā tā atklāta Lūkas evaņģēlijā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. jūnijā!

Dieva valstības raksturojums. 1. daļa

Evaņģēliji ir pilni ar atsauksmēm uz Dieva valstību, kas visas kopā ap-
liecina, ka Jēzū un caur Jēzu ir sākusies jauna kārtība.

Ko Lūk. 11:2 saka par Dieva valstību? Kā valstība tā ir, un kāpēc tas ir tik svarīgi? _____

Apgalvojums, ka tā ir Dieva valstība, nenozīmē pateikt tikai acīmredzamo, bet drīzāk apstiprina, ka Dieva valstība nav ne filosofisks viedoklis, ne ētiska celtne. Tā nav sociāla, evaņģēliju pasludinoša maize un ūdens izsalkušajiem vai vienlīdzība un taisnība politiski apspiestajiem. Tā pārspēj jebkuru cilvēcisku labestību un morālu rīcību, atrodot savu vietu Dieva valdīšanas aktivitātēs iemiesotā Dēla personā, kas nāca sludināt labo vēsti par valstību (Lūk. 4:42-44; Mat. 4:23-25).

Ko Lūk. 1:32, 33 māca par to, kurš ir ievadījis Dieva valstību un kāds būs tās gala rezultāts? _____

Šie panti ir ārkārtīgi svarīgi divu iemeslu dēļ: pirmkārt, Mesija, ko gaidīja Vecajā Derībā, nav neviens cits kā Jēzus, "Visaugstākā Dēls"; otrkārt, "Viņa valstībai nebūs gala". Tas nozīmē, ka inkarnācijas, nāves un augšāmcelšanās dēļ Jēzus atspēkoja sātana izaicinājumu Dieva virsvaldībai un nodibināja uz mūžīgiem laikiem Dieva valstību. "Šīs pasaules valstības ir tapušas par mūsu Kunga un Viņa Kristus valstību, Viņš valdīs mūžu mūžos!" Konfliktā starp Kristu un sātanu pēc Ādama un Ievas krišanas sātans pieprasīja sev uzvaru. Bet Jēzus misija pierādīja sātana prasību negodīgumu. Viņš sakāva sātanu uz katra soļa, un ar Savu nāvi un augšāmcelšanos Kristus apliecināja visam Universam, ka ir atnākusi Dieva valstība.

Kā mēs varam dzīvot tā, lai atspoguļotu Dieva valstības realitāti? Vēl svarīgāk, kā mēs varam atspoguļot šo realitāti paši savā dzīvē? Ko mums kā Dieva valstības pilsoņiem vajadzētu mainīt savā tagadējā dzīvē? _____

Dieva valstības raksturojums.

2. daļa

Ko šie panti māca mums par to, ko nozīmē būt Dieva valstības pilsonim?

Lūk. 18:16-30 _____

Lūk. 12:31-33 _____

Lūk. 9:59-62 _____

Ieeja Dieva valstībā nav atkarīga no cilvēka stāvokļa vai iegemamā amata, vai arī no bagātības vai tās trūkuma. Lūka kopā ar citiem evaņģēliju rakstniekiem norāda, ka cilvēkam jānāk pie Jēzus ar nelokāmu pakļaušanos, pilnīgu atkarību un bērnišķīgu uzticību. Šādas ir to cilvēku īpašības, kas ir iegājuši Dieva valstībā. Viņiem ir jābūt labprātīgiem atdot visu, ja vajadzīgs. Jo jebkas, ko viņi negribēs atdot, kļūs par to, kas ne tikai sacenšas ar Jēzu, bet uzvar. Jēzum un Viņa tiesībām uz mūsu dzīvi visos tās aspektos ir jāklūst par augstāko prioritāti. Tam ir nozīme, tāpēc ka, galu galā, mēs eksistējam tikai caur Viņu. Tāpēc Viņam vajadzētu piederēt pilnīgai mūsu uzticībai.

Izlasī vēlreiz Lūk. 18:29, 30! Ko Jēzus mums saka, un ko Viņš apsola? Ka mums būs jāatstāj vecāki, dzīvesbiedrs un pat bērni Dieva valstības dēļ? Tā ir nodošanās ar augstām prasībām, vai ne? Jēzus nesaka, ka tāda rīcība tiek sagaidīta no visiem ticīgajiem, bet, ja kāds ir acināts to visu atstāt Dieva valstības dēļ, tad Dieva valstība ir tā vērtā. _____

Pārdomā Jēzus vārdus, lai mirušie paši aprok savu mirušos. Kādu svarīgu patiesību Viņš šeit izsaka par to, ka nav attaisnojuma atturībai sekot Viņam, kad Viņš aicina, kaut arī šie attaisnojumi var likties pamatoti? _____

Dieva valstība: jau, bet vēl ne

Jēzus nāca, pasludinādams Dieva valstību. Savā pirmajā publiskajā paziņojumā Nācaretē (Lūk. 4:16-21) Jēzus apstiprināja, ka caur Viņu tajā dienā ir iesācies Jesajas pravietojums par Mesiju un Viņa glābjošo kalpošanu.

Lūka uzraksta vēl kādus vārdus, kas apliecina valstības tagadējo realitāti. Kad farizeji jautāja, kad nāks valstība, Jēzus viņiem atbildēja, ka "Dieva valstība ir jūsu vidū" (Lūk. 17:21). Ar Jēzus ierašanos valstība jau ir atnākusi ar visiem tās elementiem, tai skaitā slimo dziedināšanu (Lūk. 9:11), evaņģēlija sludināšanu (Lūk. 4:16-19), grēku piedošanu (Lūk. 7:48-50, 19:9, 10) un ļaunā varas salaušanu (Lūk. 11:20). Tādā veidā Jēzus padarīja valstību par tagadēju realitāti katram individuāli, pārveidojot cilvēku pēc Savas līdzības. Dieva valstība ir redzama arī ticīgo kopienas vidū, kur atklājas glābšana un taisnība. Šis tagadnes aspekts ir pazīstams arī kā "Dieva žēlastības valsts jau tagad tiek celta, kad sirdis, kas bijušas grēka un sacelšanās pilnas, dienu no dienas padodas Viņa mīlestības varai". (E. Vaita "Domas no svētību kalna", 108. lpp.)

Lai gan "jau" aspekts atklāj, ka valstība ir sākusies, tas ir, grēks un sātans ir sakauts un Jēzus lielajā cīņā uzvarējis – "vēl ne" aspekts runā par fizisku ļaunuma izbeigšanos un jaunas zemes izveidošanu: "Taču Viņa godības valsts pilnībā uz šīs zemes tiks nodibināta, Kristum otrreiz atnākot." ("Domas no svētību kalna", 108. lpp.)

Ko šie panti māca par Dieva valstību laiku beigās? Lūk. 17:23, 24; 21:5-36.

Mūsu pasaule un tās stāvoklis – nemieri, ciešanas un grūtības – noteikti atspoguļo šeit izteiktos Jēzus vārdus. Lai gan daži cilvēki uzskata, ka sāpes un ciešanas šajā pasaulē pierāda Dieva neesamību, mēs varētu atbildēt, ka pirms apmēram 2000 gadiem izteiktie Jēzus vārdi par pasaules stāvokli mūsdienās palīdz pierādīt ne tikai Dieva eksistenci, bet Bībeles patiesumu pašu par sevi. (Ja pasaule tagad būtu kā paradīze, tad Jēzus vārdi nebūtu bijuši patiesi.) Tikai laiku beigās tiks nodibināta Dieva valstība visā tās pilnībā. Līdz tam mums ir jāiztur.

Valstība un Kristus otrā nākšana

Kad Jēzus runāja par Dieva valstību, Viņš runāja par divām lietām ar noteiktu pārliecību: (1) Dieva aktivitāte caur Kristu vēsturē, lai glābtu cilvēci no grēka, un (2) Dievs noslēdz vēsturi, atjaunojot izglābtos pēc Sava sākotnējā plāna, lai tie dzīvotu kopā ar Viņu mūžīgi uz jaunradītās zemes (Atkl. 21:1-3). Pirmā, kā jau minēts, tika īstenota Kristus misijā un kalpošanā. Viņā mēs jau esam žēlastības valstībā (Ef. 1:4-9). Otrā daļa – izglābto sapulcināšana godības valstībā, ir nākotnes cerība, ko gaida tie, kas ir Kristū (Ef. 1:10, Tit. 2:13). Jēzus un pārējā Jaunā Derība saista šo vēsturisko brīdi, kad uzticīgie iemantos godības valstību, ar Kristus otro nākšanu.

Kristus otrā nākšana ir pēdējā kulminācija labajai vēstij, ko Jēzus nāca pasludināt tad, kad Viņš ieradās pirmo reizi. Tas pats Jēzus, kas sakāva grēku un sātānu Golgātā, drīz atgriezīsies, lai uzsāktu procesu, kas likvidēs Jaunumu un atbrīvos šo zemi no tragēdijas, ko sātans ir uzlicis Dieva radībai.

Izlasi Lūk. 21:34-36! Savos vārdos izsaki galvenās vēsts kopsavilkumu. To darot, pārdomā savu dzīvi un jautā sev, kā šie vārdi attiecas uz tevi. Ko tev vajadzētu darīt, lai pārliecinātos, ka tu seko tam, ko Jēzus šeit saka? _____

Gaidot Jēzus atgriešanos, mēs tiekam aicināti būt "nomodā, ik brīdi lūgdami, lai jūs spētu .. stāties Cilvēka Dēla priekšā" (36. p.).

Tiem, kas ir piedzīvojuši žēlastības valstību, ir jāgaida, jābūt nomodā un jālūdz pēc godības valstības. Starp vienu un otru, starp "jau" un "vēl ne" ticīgajiem ir jānodarbojas ar kalpošanu un misiju, ar dzīvošanu un cerēšanu, ar audzināšanu un liecināšanu. Otrās nākšanas gaidīšana prasa dzīves svētdarīšanu šeit un tagad.

Liecinieki

Izlasi Ap. d. 1:1-8! Kādas svarīgas patiesības par Dieva valstību šeit ir izteiktas?

Dieva valstība bija Lūkas prātā pirmajā vietā, kad viņš rakstīja turpinājumu savam evaņģēlijam īsas agrīnās draudzes vēstures formā. Šī vēsturiskā ziņojuma – Apustuļu darbu grāmatas – ievadvārdos Lūka izsaka **tris pamatpatiesības par Dieva valstību.**

Esi drošs, ka Jēzus atgriezīsies. 40 dienas no augšāmcelšanās līdz debesbraukšanai Kungs turpināja mācīt to, ko Viņš bija mācījis mācekļiem pirms krustā sišanas, “runādams par Dieva valstību” (Ap.d. 1:3). Varenie krusta notikumi un augšāmcelšanās neko nebija izmainījuši Jēzus mācībā par valstību. Četrdesmit dienas augšāmcelties Jēzus turpināja pārliecināt mācekļus par valstības realitāti.

Gaidi Jēzu atgriežamies Dieva noliktā laikā. Pēc Viņa augšāmcelšanās Jēzus mācekļi uzdeva nopietnu un satrauktu jautājumu: “Kungs, vai tu šajā laikā no jauna uzcelsi Israēlam ķēniņvalsti?” (Ap.d. 1:6) Jēzus neatbildēja uz jautājumu, bet izlaboja mācekļu perspektīvu: Dievam vienmēr ir jābūt Dievam. Pārbaudīt Viņa prātu, paredzēt Viņa plānu precizitāti, izprast Viņa noslēpumus nav miesas un asins uzdevums. Viņš zina, kad jānāk godības valstībai, un tas notiks Viņa noliktajā laikā (Ap. d. 1:7, Mat. 24:36), tieši tāpat kā “pienāca laiku beigas” (Gal. 4:4) un Viņš sūtīja Savu Dēlu, lai ievadītu žēlastības valstību.

Esiet Jēzus evaņģēlija liecinieki. Kristus novērsa mācekļus no prātošanas par to, kas nav zināms – kad atnāks godības valstība, bet pievērsa tos tam, kas ir zināms un kas ir jādara. Otrās nākšanas laiks nav atklāts, bet mēs esam aicināti gaidīt šo godības pilno dienu un “saimniekot” līdz tam (Lūk. 19:13). Tas nozīmē, ka mums vajadzētu būt iesaistītiem Jēzus Kristus evaņģēlija izplatīšanā “līdz pat pasaules galam” (Ap.d. 1:8). Tā ir mūsu atbildība – nevis savā, bet Svētā Gara spēkā, kas ir apsolīts tapt izliets pāri visiem, kam jākjūst par lieciniekiem redzētajam un dzirdētajam (4.–8. p.).

Uzticīgajiem Jēzus sekotājiem vēl joprojām bija ļoti nepareizs priekšstats par Kristus darba raksturu. Un tomēr Kungs viņus tik un tā izmantoja. Kāda vēsts šeit ir ietverta mums par to, ka nav jāsaprot viss pilnībā, lai Dievs mūs varētu izmantot?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Par garā nabagiem Kristus saka: „Tiem pieder Debesu valstība.” Bet šī valstība nav pasaulīga un laicīga, kā Kristus klausītāji bija cerējuši. Kristus cilvēkiem atvēra savas mīlestības, žēlastības un taisnības garīgo valstību. Līdzība Cilvēka Dēlam ir zīme, ka Kristus valda mūsos. Viņa pavalstnieki ir garā nabagie, pazemīgie un taisnības dēļ vajātie. Tiem pieder Debesu valstība.” (E. Vaita “Domas no svētību kalna”, 8. lpp.)

“Tagad mēs atrodamies Dieva darbnīcā. Daudzi no mums ir neapstrādāti, grumbuļaini akmeņi, kas nāk no akmeņlauztuvēm. Bet, pieķeroties Dieva patiesībai, uz mums iedarbojas tās iespaids. Tā mūs paceļ un atņem no mums katru nepilnību un grēku, lai arī kāds tas būtu pēc savas dabas. Tā mēs tiekam sagatavoti skatīt Ķēniņu Viņa skaistumā un beidzot savienoties ar šķīstajiem Debesu eņģeļiem godības valstībā. Šim darbam mūsu labā ir jātiek padarītam šeit, virs zemes; šeit mūsu miesai un garam jāklūst derīgiem nemirstībai.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 2. sēj., 355., 356. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Fiziķis Stīvens Veinbergs, runājot par kosmosu, ir uzrakstījis slavenos (vai neslavenos) vārdus: “Jo aptveramāks šķiet universs, jo tas liekas arī bezjēdzīgāks.” Viņa vārdi radīja diezgan lielu rezonansi, un viņš beigās centās mīkstināt to, ko bija pateicis. Tomēr daži neredzēja iemeslu cīņai jautājumā par universa jēgu. “Kāpēc tam būtu jābūt jēgai?” jautāja Hārvardas astronome Marta Gellere. “Kāda tur jēga? Tā ir vienkārši fiziska sistēma, kādai tur jābūt jēgai? Šis apgalvojums mani vienmēr ir mulsinājis.” Universs, tikai sistēma, un vēl pie tam bezjēdzīga? Kā kristietis, kas gaida Jēzus otro nākšanu un pilnīgu Dieva valstības nodibināšanu, kā tu atbildētu uz šiem apgalvojumiem?

2. Katra kristiešu paaudze ir gaidījusi Jēzus atgriešanos savā laikā, un daži mācītāji un evaņģēlisti ir pat nosaukuši datumus. Bet viņi visi ir kļūdījušies. Kas nepareizs ir laika minēšanā?

JĒZUS JERUZALEMĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 19:28-40, Zah. 9:9, Lūk. 19:45-48, Mat. 21:12-17, Lūk. 20:9-26.

ATMIŅAS PANTS:

“Kad Viņš pienāca tuvāk pilsētai, uzlūkojis to, Viņš sāka raudāt.” (Lūk. 19:41)

Jēzus zemes dzīves pēdējā nedēļa sākās Jeruzalemē. Tajā nedēļā norisinājās satraucoši notikumi: triumfālā iejāšana, Jēzus raudāšana par viendzīgo pilsētu, tempļa šķīstīšana, plānu perināšana pret Viņu, pēdējo vakariņu patoss un Ģetzemanes mokas, ģirgāšanās pratināšanas laikā, krustā sišana un, visbeidzot, augšāmcelšanās. Nekad iepriekš un arī pēc tam neviena pilsēta nav bijusi lieciniece tik kritiskiem vēstures notikumiem, kas noveda lielo cīņu starp labo un ļauno līdz kulminācijai, lai gan neviens cits nesaprata, kāda nozīme ir tam, kas notiek, izņemot Jēzu.

Jēzus bija gājis cauri Jeruzalemei vairākas reizes Savā dzīvē. Matejs, Marks, Lūka un Jānis ziņo par Jēzus Jeruzalemes apmeklējumiem, galvenokārt Lieldienu nedēļas laikā. Lai gan labi zināmas ir arī citas reizes, kad Jēzus apmeklēja Jeruzalemi – kā zīdainītis tika vests uz templi (Lūk. 2:22-38), templī 12 gadu vecumā (41.–50. p.), kārdinātājs aizveda Jēzus uz tempļa augstāko vietu (Lūk. 4:9-13) –, Jēzus kalpošanas pēdējā nedēļā Jeruzalemē ir ieguvusi īpašu evaņģēliju rakstnieku uzmanību.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. jūnijā!

Triumfālā iejāšana

Viņš piedzima Bētleme. Uzauga Nācāretē. Viņš mācīja, sludināja un dziedināja visā Galilejā, Samarijā, Jūdejā un Perejā. Bet vienai pilsētai viņš bija pievērsies pastāvīgi: tā bija Jeruzaleme. Jēzus "droši vērsa Savu vaigu uz Jeruzalemi, lai dotos turp" (Lūk. 9:51). Viņa ieiešana pilsētā iesāka visdramatiskāko un izšķirošāko nedēļu pasaules vēsturē. Nedēļa sākās ar Kristus ķēnišķīgo iejāšanu pilsētā un pieredzēja Viņa nāvi pie krusta, caur ko mēs, kas bijām ienaidnieki, "guvām izlīgumu ar Dievu viņa Dēla nāvē" (Rom. 5:10).

Izlasi Lūk. 19:28-40! Iztēlojies mācekļu sajūsmu! Viņi noteikti domāja, ka šoreiz ķēniņš Jēzus kāps laicīgā ķēniņa Dāvida tronī Jeruzalemē. Kādu svarīgu mācību par nepareizām cerībām mēs varam mācīties no šī ziņojuma? _____

Kad piedzima Jēzus, gudrie vīri no Austrumiem nāca, klauvēdami pie Jeruzalemes durvīm un uzdodami griezīgo jautājumu: "Kur ir jaunpiedzimušais jūdu ķēniņš?" (Mat. 2:2) Un tagad, dažas dienas pirms krusta, kad Viņa mācekļi un pūlis drūzmējās pilsētā, no Jeruzalemes debesīs pacēlās skaļas gaviles: "Svētīts ir Ķēniņš, kas nāk Kunga vārdā!" (Lūk. 19:38)

Šī brīnišķīgā aina piepildīja pravietojumu. "Līksmo varenī, Ciānas meita, klaigā, Jeruzalemes meita! Redzi, tavs ķēniņš pie tevis nāk, viņš ir taisns un glābējs – pazemīgs, uz ēzeļa jā, uz ēzeļmātes kumeļa!" (Zah. 9:9) Tomēr Jēzus zināja, ka vēsturiskais gājiens, kas sākās ar Ozianna! saucieniem, drīz beigsies Golgātā, kur Viņš izteiks triumfālos vārdus: "Ir piepildīts!"

Lai gan tas viss bija saskaņā ar Dieva mūžīgo plānu, Viņa mācekļi bija tā iekrituši tradīcijās un mācībās, un sava laika un kultūras gaidās, ka pilnībā nepamanīja Viņa iepriekšējos brīdinājumus par to, kas notiks un ko tas viss nozīmē.

Kristus viņiem teica, bet viņi neklausījās. Vai varbūt viņi klausījās, bet tas, ko Viņš teica, bija tik pretējs viņu gaidām, ka viņi neielaida sevī šo informāciju. Kā mēs varam pārlicināties, ka nedarām to pašu ar Bībeles patiesību? _____

Jeruzaleme: tempļa šķīstīšana

“Ir rakstīts: mans nams būs lūgšanas nams, bet jūs to esat padarījuši par laupītāju midzeni.” (Lūk. 19:46)

Pēc triumfālās iejāšanas, kuras laikā Jēzus raudāja par Jeruzalemi, pirmais, ko Viņš darīja – devās uz templi.

Izlasi Lūk. 19:45-48, Mat. 21:12-17, Marka 11:15-19! Kādu svarīgu mācību mēs varam gūt no tā, ko Jēzus izdarīja? Ko no šiem ziņojumiem vajadzētu saprast mums katram personīgi un kā locekļiem kopienā, kas zināmā mērā darbojas līdzīgi templim? (Ef. 2:21) _____

Visi četri evaņģēliji min tempļa šķīstīšanu. Jānis runā par pirmo šķīstīšanu (Jāņa 2:13-25), kas notiek Jēzus tempļa apmeklējuma laikā Pashā svētkos mūsu ēras 28. gadā. Pārējie stāsta par otro šķīstīšanu Jēzus kalpošanas noslēgumā, šoreiz 31. gada Pashā svētkos. Tādējādi abas tempļa šķīstīšanas ieskauj Jēzus kalpošanu, parādot, cik ļoti Viņš rūpējās par tempļa un tajā notiekošās kalpošanas svētumu un cik stratēģiski Viņš aizstāvēja Savu mesianisko misiju un autoritāti.

Jēzus rīcība templī, īpaši otrajā reizē, kas notika tieši pirms Viņa nāves, rada interesantu jautājumu: Zinot, ka Viņam drīz jāmirst, zinot, ka templis un kalpošana tajā drīz kļūs nenozīmīga un tukša, Jēzus tik un tā izdzina no tā tirgotājus, kas to apgānīja ar savām precēm. Kāpēc Viņš to vienkārši nepameta samaitātībā, īpaši ja tas ne tikai kļūs nevajadzīgs, bet tās pašas paudzes laikā tiks iznīcināts?

Lai gan mums netiek dota atbilde, tas visdrīzāk ir tāpēc, ka templis vēl joprojām bija Dieva nams un vieta, kur tika atklāts glābšanas plāns. Kāds varētu arī apgalvot, ka, ņemot vērā Viņa gaidāmo nāvi, templis un kalpošana tajā pildīja svarīgu funkciju, jo tā bija vieta, kas palīdzēja ticīgajiem jūdiem saprast, kas ir Jēzus un ko Viņa nāve pie krusta patiesībā nozīmē. Īsāk sakot, templis, kas attēloja glābšanas plānu kopumā, varēja palīdzēt daudziem ieraudzīt Jēzū “Jēru, kas nokauts kopš pasaules radīšanas” (Atkl. 13:8, NKJV).

Neuzticīgie

Līdzība par ļaunajiem vīnkopjiem (Lūk. 20:9-19) sniedz mums mācību atpestīšanas vēsturē. Šīs vēstures centrā ir Dievs un Viņa nepārtrauktā mīlestība pret kļūdainajiem grēciniekiem. Lai gan līdzība bija īpaši adresēta Jēzus laika jūdu vadītājiem ("Tie saprata, ka šo līdzību viņš bija stāstījis par viņiem." 19. p.), tai nav laika robežu. Tā attiecas uz ikvienu paaudzi, ikvienu draudzi un ikvienu cilvēku, uz ko ir izlējusies Dieva mīlestība un uzticība un no kā Dievs sagaida arī pretī uzticību. Mēs esam mūsdienu nomnieki, un mēs varam mācīties vēsturi, kā to redz Dievs.

Izlasī Lūk. 20:9-19! Kā šeit mācītais princips attiecas uz mums, ja mēs pieļaujam tādas pašas kļūdas kā tie, par kuriem runāts līdzībā? _____

Tā vietā, lai nestu Dievam mīlestības un uzticības augļus, Dieva vīnadārza nomnieki atstāja Dievu un pievīla Viņu. Bet Dievs kā vīnadārza īpašnieks sūtīja kalpu pēc kalpa (10.–12.p.), pravieti pēc pravieša (Jer. 35:15), neatlaidīgā mīlestībā cenzdamies atgūt Savus ļaudis, lai viņi uzņemtos atbildību par namturību. Tomēr visi pravieši kļuva par atmešanas upuriem. "Vai ir kāds pravietis, ko jūsu tēvi nav vajājuši?" (Ap.d. 7:52)

Dievišķā vēsture ir ilgas mīlestības stāsts. Traģēdijas nāks atkal un atkal, bet godība beigās uzvarēs. Krustam sekos augšāmcelšanās. Akmens, kas tika atmests, tagad ir stūrakmens lielajā templī, kur būs izvietota Dieva valstība, kur visi atpestītie – bagātie un nabagi, jūdi un pagāni, vīrieši un sievietes dzīvos kā viena tauta. Viņi staigās pa eshatoloģisko vīnadārzu un baudīs tā augļus mūžīgi.

Mums šodien varbūt nav dzīvi pravieši, ko vajāt, bet arī mēs varam atmet Dieva vēstnešus tāpat kā senatnes ļaudis. Kā mēs varam pārliecināties, ka mēs, kas esam aicināti nest Kungam "vīnadārza augļus", neatmetam šos vēstnešus un viņu vēstis? _____

Dievs vai Cēzaru

Izlasi Lūk. 20:20-26! Kā mēs pieņemam to, ko Jēzus šeit māca, un attiecinām to pašī uz savu situāciju, lai arī kādā valstī mēs dzīvojam? _____

Jēzus laikā nodokļu maksāšana Romai bija strīdīgs jautājums. Ap 6. gadu mūsu ērā, saskaņā ar Jozefu, revolucionārs vadītājs Jūda Galilejietis paziņoja, ka maksāt nodokļus Cēzaram ir nodevība pret Dievu. Šis jautājums kopā ar atsevišķiem Mesijas kandidātiem ik pa laikam izraisīja sacelšanos pret Romu. Ņemot vērā šo jūtīgo kontekstu, jautājums, kas tika uzdots Jēzum par to, vai ir likumīgi maksāt nodokļus, atklāja tā autoru slēptos motīvus: ja atbildētu, ka tas ir likumīgi, tad Jēzus nostātos Romas pusē, parādot, ka Viņš nevar būt jūdu ķēniņš, kā pūlis bija paziņojis, Viņam iejājot Jeruzalemē. Ja teiktu nē, tad tas nozīmētu, ka Jēzus seko Galilejieša viedoklim un uzskata Romas noteikumus par nelikumīgiem. Tas ļautu Viņu apsūdzēt nodevībā. Viņi bija cerējuši ievest Jēzu lamatās, no kurām Viņš nevarētu izkļūt.

Tomēr Jēzus saprata viņu nodomu. Viņš norādīja uz Cēzara attēlu uz monētas un pasludināja Savu spriedumu: "Tad dodiet cēzaram, kas cēzaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder." (Lūk. 20:25) Dzīvojot Cēzara pakļautībā un ikdienas vajadzībām izmantojot viņa naudu, cilvēkiem ir pienākums pret Cēzaru. Bet ir vēl viens pienākums, kas ir lielāks un izriet no fakta, ka mēs esam radīti pēc Dieva līdzības un ka Viņam mēs esam parādā vislielāko uzticību.

"Kristus atbilde nebija izvairīšanās, bet jautājuma atrisinājums. [...] Viņš apliecināja, ka, tā kā tie dzīvo Romas varas aizbildniecībā, tiem ir jāmaksā pieprasītās nodevas, kamēr vien tas nerunā pretī augstākam pienākumam. Bet, mierīgi pakļaujoties zemes likumiem, vienmēr vispirms ir jāpaklausā Dievam." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 602. lpp.)

Kā mēs varam turpināt būt labi pilsoņi jebkurā valstī, kur dzīvojam, vienlaikus zinot, ka mūsu patiesā pilsonība ir pilsētā, "kuras meistars un veidotājs ir Dievs" (Ebr. 11:10)? _____

Kunga Vakarēdiens

Izlasi Lūk. 22:13-20! Kāda nozīme ir tam, ka vakarēdiens notika Pashā svētku laikā? _____

Jēzus iecēla Vakarēdienu pretēji Pashā svētku vēsturiskajam kontekstam. Pashā svētki izceļ cilvēka nespēju pretēji Dieva varenajam spēkam. Israēlam bija tikpat neiespējami atbrīvot sevi no Ēģiptes verdzības, cik neiespējami ir mums pašiem atbrīvoties no grēka sekām. Atbrīvošana nāca no Dieva kā Viņa mīlestības un žēlastības dāvana, un tā ir mācība, ko Israēlam bija jāmača saviem bērniem no paaudzes paaudzē (2. Moz. 12:26, 27). Tieši tāpat kā Israēla atbrīvošana bija iesakņota vēsturē, pateicoties Dieva glābjošajai rīcībai, tā arī cilvēces atbrīvošana no grēka ir pamatota vēsturiskajos krusta notikumos. Patiešām, Jēzus ir mūsu "Pashas Jērs" (sk. 1. Kor. 5:7), un Viņa pēdējās vakariņas ir "apliecinošs akts, kura laikā ticīgo kopiena parāda godības pilno un izšķirošo Kristus nāves nozīmi". (G. C. Berkouwer "The Sacraments", 193. lpp.)

Kunga Vakarēdiens ir atgādinājums, ka "tajā naktī, kad Viņš tapa nodots" (1. Kor. 11:23), naktī, pirms Viņš tika piesists krustā, Jēzus deva svinīgu vēsti Saviem mācekļiem, ko viņiem vajadzēja atcerēties: maize un vīns ir Viņa miesas simbols, kurai jātiek salauzta, un Viņa asins simbols, kam jātiek izlietām grēku piedošanai (sk. Mat. 26:28). Jēzus nāve bija Dieva vienīgais līdzeklis, kā mūs atpestīt no grēka. Lai mēs neaizmirstu, ka Jēzus nāve ir Debesu sagādātais līdzeklis mūsu glābšanai, Jēzus iecēla Kunga Vakarēdienu un lika to ievērot līdz Viņa nākšanai (1. Kor. 11:24-26).

Jēzus apgalvojums, ka Viņa asinīm ir jātiek izlietām "par daudziem .. grēku piedošanai" (Mat. 26:28), ir jāatceras līdz pat vēstures noslēgumam. Ignorēt šo apgalvojumu un izvēlēties kādu citu līdzekli glābšanai nozīmē noliegt Dievu un Viņa izvēlēto glābšanas metodi.

Izcelsim divas (no daudzām) svarīgākās mācības. Kristus nomira par mums – tā ir pirmā mācība, kas mums ir jāatceras pie Kunga galda. Otrā mācība ir, ka mēs esam viena miesa, šīs nāves dēļ, kas mūs ir savedusi kopā sadraudzībā. Pat sēžot pie galda, mēs sēžam kā Kristus atpestītā gala laika kopiena, gaidot Kunga atgriešanos. Līdz tam Kunga galds ir atgādinājums, ka vēsturei ir nozīme un dzīvei – cerība.

Kristus atdeva Savu miesu un asinis, lai dotu tev mūžīgās dzīvības apsolījumu. Kā tu vari pieņemt personīgi šo pārsteidzošo patiesību tā, lai tā pastāvīgi sniegtu tev cerību un drošību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ēst Kristus miesu un dzert Viņa asinis nozīmē pieņemt Viņu par savu personīgo Pestītāju, ticot, ka Viņš piedod mūsu grēkus un mēs esam pilnīgi Viņā. Iepazīstoties ar Jēzus mīlestību, kavējoties pie tās un uzņemot to sevī, mēs kļūstam par Viņa dabas dalībniekiem. Kas uzturs ir mūsu fiziskajam ķermenim, tas Kristus ir dvēselei. Kā ēdiens mums nedod nekādu labumu, ja mēs to neēdam, ja tas nekļūst par mūsu sastāvdaļu, tāpat arī Kristus nevar būt mums par svētību, ja mēs Viņu neatzīstam par savu personīgo Pestītāju. Teorētiska atzišana vien mums neko nedod. Viņš mums ir jābauda, Viņš mums jāuzņem sirdī tā, ka Viņa dzīvība kļūst par mūsu dzīvību; mums jāuzņem Viņa mīlestība un žēlastība.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 389. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā ainas, kurās Jēzus šķīstīja templi! Kādos veidos mēs varam pārdot savu ticību un uzticību? Kā reliģiju var izmantot peļņas gūšanai, prestiža un augsta stāvokļa iegūšanai? Vēl svarīgāk, kā mēs kā draudze varam būt droši, ka neiekritisim tādā pašā krāpšanā?

2. Ateists Aleksis Rozenbergs uzskata, ka visa realitāte, visa eksistence ir tikai materiālistiska. Tas ir, visu var izskaidrot un viss ir jāizskaidro tikai ar fiziskiem procesiem. Šie procesi ir, protams, bez nodoma, mērķa vai nolūka, bez Dieva. “Kāds ir Universa nolūks? viņš jautā. Tāda nav. Kādi nolūki darbojas Universā? Atbilde tāda pati: nekādi.” Ja tomēr Universa bezjēdzība un bezmērķīgums tevi nospiež, Rozenbergs brīdina, lai neņem savu “depresiju nopietni”. Kāpēc? Jo mūsu emocijas, tai skaitā depresija, nav nekas cits kā specifiski neironu un ķīmisku vielu sakārtojumi, un kas gan tur nopietns? Tomēr Rozenbergam ir atbilde tiem, kas ir mazdūšīgi savas dzīves bezjēdzības dēļ. Tā kā depresija ir tikai īpašs neironu sakārtojums, tad šie neironi ir vienkārši jāpārkārto – un to var izdarīt ar medikamentiem. “Ja tu no rīta vai pēc trim nedēļām nejuties labāk, tad nomaini tos. Trīs nedēļas bieži vien ir laiks, kas nepieciešams, lai sāktu darboties tādās serotonīna līmeņa paaugstināšanas zāles kā Prozac, Wellbutrin, Paxil, Zolfot, Celexa vai Luvox. Ja vienas neiedarbojas, tad citas noteikti iedarbosies.” Pārsteidzošais viņa atbildē ir tas, ka viņš to domā nopietni: ja tev ir depresija, iedzer zāles. Salīdzini šo dzīves uzskatu ar mūsu ticību Jēzum Kristum un tam, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā pie krusta. Kāpēc mūsu piedalīšanās Kunga Vakarēdienā ir atklāta un izaicinoša Rozenberga pārstāvētā nihilisma un bezjēdzības atspēkošana?

KRUSTĀ SISTS UN AUGŠĀMCĒLIES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 3:1-6, Lūk. 22:39-46, 2. Kor. 13:8, Lūk. 22:53, Mat. 12:30, 1. Kor. 15:14.

ATMIŅAS PANTS:

“Cilvēka Dēlam jātiek nodotam grēcīgu cilvēku rokās un krustā sistam un trešajā dienā jāceļas no mirušajiem.” (Lūk. 24:7)

Sau no bērnības Jēzus apzinājās, ka Viņš ir nācis uz šo zemi piepildīt Sava Tēva gribu (Lūk. 2:41-50). Viņš mācīja, dziedināja un kalpoja ar nelokāmu nodošanos paklausīt Tēvam. Tagad, pēc pēdējām vakariņām, bija pienācis laiks doties tālāk vienam, piepildīt Dieva gribu, tikt nodotam un aizliegtam, pratinātam un krustā sitam un celties augšā, uzvarot nāvi.

Visā Savā dzīvē Jēzus zināja par krusta neizbēgamību. Daudzas reizes evaņģēlijos vārds “jātiek” ir lietots saistībā ar Jēzus ciešanām un nāvi (Lūk. 17:25, 22:37, 24:7, Mat. 16:21, Marka 8:31, 9:12, Jāņa 3:14). Viņam ir jāiet uz Jeruzalemi. Viņam ir jācieš. Viņam jātiek atmestam. Viņam jātop paaugstinātam, un tā tālāk. Nekas nevarēja atturēt Dieva Dēlu no došanās uz Golgatu. Jebkuru ierosinājumu izvairīties no krusta viņš atmaskoja kā no sātana nākušus (Mat. 16:22, 23). Viņš bija pārliecināts, ka viņam ir “jāiet uz Jeruzalemi un būs daudz jācieš .. jātiek nonāvētam un .. augšāmceltam” (21. p.). Jēzum došanās uz krustu nebija izvēle, tas bija pienākums (Lūk. 24:25, 26, 46), daļa no dievišķā “noslēpuma, kas no laiku laikiem paaudžu paaudzēs bijis apslēpts, bet tagad tapis atklāts viņa svētajiem – ticīgajiem” (Kol. 1:26).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. jūnijā!

Ģetzemane: biedējošā cīņa

Vēstures rītausmā Dievs radīja Ādamu un Ievu un ielika viņus skaistā dārzā, svētīdams ar visu, kas nepieciešams priekpilnai dzīvei. Drīz notika kas ārkārtējs: uzradās sātans (1. Moz. 3. nod.). Viņš kārdināja pirmo pāri un tad iebrūda jauno zemi spēcīgā cīņā starp labo un ļauno, starp Dievu un sātanu.

Tagad pašā Dieva noliktā laikā kāds cits dārzs (Lūk. 22:39-46) kļuva par spēcīgu cīņas vietu, kur plosījās karš starp patiesību un maldiem, starp taisnību un grēku un starp Dieva plānu cilvēces glābšanai un sātana mērķi iznīcināt cilvēkus.

Ēdenē pasaule tika ierauta grēka katastrofā. Ģetzemanē tika nodrošināta pasaules galējā uzvara. Ēdene pieredzēja traģisko cilvēka sacelšanos pret Dievu, Ģetzemane parādīja sava "es" pakļaušanu Dievam un atklāja uzvaru pār grēku.

Salīdzini, kas notika Ēdenē (1. Moz. 3:1-6) un kas notika Ģetzemanē (Lūk. 22:39-46)! Kas bija lielā atšķirība starp notikumiem abos dārzos? _____

Ģetzemanē notika divas izšķirošas cīņas: pirmkārt, tur notika sātana visniknākais mēģinājums novirzīt Jēzu no Dieva misijas un nodoma; otrkārt, tas bija viscēlākais paraugs pašjāvībai uz Dieva spēku, lai īstenotu Viņa gribu un nodomu. Ģetzemane parāda, ka, lai arī cik spēcīga ir cīņa un vājš cilvēks, tiem, kas ir piedzīvojuši lūgšanas spēku, ir nodrošināta uzvara. Šeit Jēzus izteica slavenos lūgšanas vārdus: "Tomēr lai notiek nevis Mana, bet Tava griba." (Lūk. 22:42)

Visi sātana pulki bija sacēlušies pret Jēzu; mācekļi, ko Viņš tik ļoti mīlēja, bija nejutīgi pret Viņa ciešanām. Pilienu pēc piliena krita asins lāses; nodevēja skūpstis bija tikai elpas vilciena attālumā; priesteri un tempļa sargi grasījās mesties virsū. Tomēr Jēzus parādīja mums, ka lūgšana un pakļaušanās Dieva gribai dos dvēselei vajadzīgo spēku nest dzīves lielās nastas.

Kad tu nākamreiz piedzīvosi smagas kārdināšanas, kā tu vari iegūt tādu pieredzi, kāda bija Jēzum Ģetzemanē, pretēji Ādama un Ievas pieredzei Ēdenē? Kas ir izšķirošais faktors, kas rada atšķirību starp tām? _____

Jūda

"Tad sātans iegāja Jūdā, kuru sauca Iskariots, vienā no tiem divpadsmit."
 (Lūk. 22:3) *Nav šaubu, ka sātans smagi strādāja, lai iegūtu visus mācekļus. Bet kas Jūdā bija tāds, kas ļāva ienaidniekam gūt tik labus panākumus, atšķirībā no citiem mācekļiem?* _____

Lūka stāsta, kā Jēzus kalnos lūdza viens visu nakti, pirms Viņš izvēlējās mācekļus (Lūk. 6:12-16). Un Jēzus ticēja, ka šie divpadsmit bija Dieva dāvana Viņam (Jāņa 17:6-9). Vai Jūda patiešām bija atbilde uz lūgšanu? Vai šeit notiekošo mēs varam saprast citādi, nevis ka Jūdas nodevībā un atkrišanās būtu piepildījies Dieva nodoms? (Sk. 2. Kor. 13:8)

Jūda, kam bija tik liels potenciāls, kas varēja kļūt par otru Pāvilu, aizgāja pavisam nepareizā virzienā. Tas, kas viņam varēja kļūt par Ģetzemanes pieredzi, kļuva par Ēdenei līdzīgu piedzīvojumu.

"Viņš sevī loloja ļaunu mantkārības garu, līdz tas kļuva par viņa dzīves noteicošo spēku. Mīlestība uz bagātību guva virsroku pār mīlestību pret Kristu." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 716. lpp.)

Kad Jēzus ar piecām maizēm un divām zivīm pabaroja 5000 (Lūk. 9:10-17), Jūda bija pirmais, kas aptvēra brīnuma politisko vērtību un "ierosināja Kristu celt par ķēniņu ar varu". ("Laikmetu ilgas", 719. lpp.) Bet Jēzus atmaskoja šo mēģinājumu, un šeit sākās Jūdas vilšanās: "Viņš loloja lielas cerības, tādēļ arī vilšanās bija rūgta." (719. lpp.) Acīmredzot Jūda tāpat kā citi ticēja, ka Jēzus izmantos savu neparasto spēku, lai nodibinātu laicīgu valstību, un Jūda pavisam noteikti gribēja vietu šajā valstībā. Cik traģiski: viņa ilgas pēc vietas laicīgā valstībā, kas nekad netika nodibināta, bija iemesls, kāpēc viņš zaudēja vietu mūžīgajā valstībā, kas noteikti tiks nodibināta. Kādu citu reizi, kad kāda nodevusies Jēzus sekotāja izvēlējās svaidīt Viņa kājas ar dārgu svaidāmo eļļu, Jūda nosauca viņas rīcību par ekonomisku zaudējumu (Jāņa 12:1-8). Viss, ko Jūda varēja redzēt, bija nauda, un viņa mīlestība uz naudu aizēnoja mīlestību uz Jēzu. Šī naudas un varas mānija noveda Jūdu pie tā, ka viņš pielika cenas zīmi pie nenovērtējamās Debesu dāvanas (Mat. 26:15). No tā laika "sātans iegāja Jūdā" (Lūk. 22:3). Un Jūda kļuva par pazudušu dvēseli.

Nav nekā slikta stāvoklī, varā vai naudā. Problēmas rodas, kad šīs lietas (vai jebkas cits) aizēno mūsu uzticību Dievam. Kāpēc ir svarīgi vienmēr izmeklēt sevi, lai mēs nepiekrāptu paši sevi tā, kā to izdarīja Jūda? _____

Par vai pret Viņu

Līdz ar visu citu, ko tas ietver, krusts ir arī lielais vēstures dalītājs: tas atdala ticību un neticību, nodevību un atzišanu, kā arī mūžīgo dzīvību un nāvi. Runājot par krustu, nevienam cilvēkam nav neitrāla stāvokļa. Beigās mēs būsīm vai nu vienā pusē, vai otrā.

“Kas nav ar mani, tas ir pret mani, un, kas ar mani nesavāc, tas izkaisa.” (Mat. 12:30) Spēcīgi vārdi, un tie var likt mums justies mazliet neērti, bet Jēzus vienkārši izsaka to, kas ir reāls, un ko patiesība nozīmē tiem, kas ir iesaistījušies lielajā cīņā starp Kristu un sātānu. Mēs esam vai nu ar Jēzu, vai ar sātānu.

Jā, tas ir tik galēji.

Kā tālāk minētie cilvēki attiecās pret Jēzu, un kādas mācības mēs varam smelties no viņu piemēra, kas var palīdzēt mums mūsu attiecībās ar Dievu un attieksmē pret krustu? _____

Sinedrijs (Lūk. 22:53). *Kādas kļūdas pieļāva šie cilvēki, kāpēc viņi tās pieļāva, un kā mēs varam pasargāt sevi no tādas pašas rīcības, attiecībā uz to, kā viņi raudzījās uz Jēzu? _____*

Pilāts (Lūk. 23:1-7, 13-25). *Kas lika Pilātam teikt, ka viņš neatrod “pie Viņa nekādas vainas” (Jāņa 19:4) un vienlaikus piespriest Viņam nāvessodu pie krusta? Ko mēs varam mācīties no viņa kļūdas, apzināti neizdarot to, kas bija pareizi? _____*

Hērods (Lūk. 23:6-12). *Kas bija viņa lielā kļūda, un ko mēs varam mācīties no tās? _____*

Divi zagļi (Lūk. 23:39-43). *Divi grēcinieki raugās uz vienu un to pašu krustu, bet reaģē dažādi. Kā šī aina atklāj glābšanas aspektu – ka mēs atrodamies vai nu vienā, vai otrā pusē lielajā cīņā? _____*

Viņš ir augšāmcēlies!

Svētdien agri no rīta sievas devās uz kapu ar vienu mērķi – lai pabeigtu apbedīšanas rituālu. Neskatoties uz kopā ar Jēzu pavadīto laiku, viņas nebija sapratušas, kam jānotiek. Viņas noteikti negaidīja, ka kaps būs tukšs vai ka Debesu vēstneši teiks: "Šeit Viņa nav, Viņš ir augšāmcēlies." (Lūk. 24:6)

Tikai dažās pirmajās Apustuļu darbu nodaļās vien ir vismaz astoņas atsauksmes uz Jēzus augšāmcelšanos. Ap. d. 1:22; 2:14-36; 3:14, 15; 4:1, 2, 10, 12, 33; 5:30-32. Kāpēc Jēzus augšāmcelšanai apustuļu sludināšanā un agrīnajā draudzē bija tik centrāla loma? Kāpēc tā vēl joprojām ir tik svarīga arī mūsdienās? _____

Sievietes bija pirmās Jēzus augšāmcelšanās aculiecinieces. Viņas steidzās līdzdalīt labo vēsti citiem, bet neviens viņām neticēja (Lūk. 24:11). Apustuļi noraidīja vislieliskāko stāstu atpestīšanas vēsturē kā blēņas no nogurušu un sērojošu sieviešu lūpām (10., 11. p.).

Cik drīz viņiem nācās uzzināt, cik ļoti viņi bija kļūdījušies!

Kristus augšāmcelšanās ir pamatā Dieva glābjošajai rīcībai un kristīgai ticībai un eksistencei kopumā. Apustulis Pāvils skaidri pasaka: "Bet, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad jau veltīga ir mūsu sludināšana un veltīga jūsu ticība." (1. Kor. 15:14) Tā ir tukša jeb veltīga, jo tikai Kristus augšāmcelšanā var rast cerību, kas mums pieder. Bez šīs cerības mūsu dzīve šeit beidzas, un tā beidzas uz mūžīgiem laikiem. Kristus dzīve nebeidzās kapā, un lielais apsolījums ir, ka arī mūsējā tur nebeigsies.

"Ja Kristus nav augšāmcēlies no mirušajiem, tad visi Dieva glābšanas procesa darbi, lai izglābtu Viņa ļaudis, beidzas ar strupceļu, kapā. Ja Kristus augšāmcelšanās nav realitāte, tad mums nav pārliecības, ka Dievs ir dzīvs Dievs, jo nāvei pieder pēdējais vārds. Ticība ir veltīga, jo šīs ticības objekts nav pierādījis sevi kā dzīvības Kungu. Tad kristīgā ticība ir ieslodzīta kapā kopā ar pēdējo un augstāko Dieva pašatklāsmi Kristū – ja Kristus patiešām ir miris." (George Eldon Ladd "A Theology of the New Testament" (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans, 1974), 318. lpp.)

“Visam ir jātiek piepildītam”

Izlasi Lūk. 24:13-49, kas stāsta mums par notikumiem tūlīt pēc Kristus augšāmcelšanās! Uz ko Jēzus norāda dažādās sarunās, lai palīdzētu šiem cilvēkiem saprast, kas bija noticis ar Viņu, un kāpēc tas ir tik svarīgi, pat mūsdienās liecinot pasaulei? _____

Jēzus augšāmcelšanai vajadzētu būt pietiekamam pierādījumam, lai apstiprinātu, ka Jēzus ir Mesija. Pirms krustā sišanas Jēzu sita un pret Viņu izturējās nežēlīgi, tad Viņu ietina liķautā un ielika kapā. Pat ja Viņš būtu izdzīvojis gan pēc krusta, gan apbedīšanas, kā daži izsmejoši ir izteikušies, diez vai kāds uzskatītu asiņaino, sasisto un novājināto Jēzu par uzvarošu Mesiju.

Tomēr te nu Jēzus bija, dzīvs un pietiekami vesels, lai noietu vismaz dažas jūdzes kopā ar vīriem uz Emmausas ceļa. Un tomēr pat pēc tam, kad Viņš bija atklājies, kas Viņš ir, Jēzus norādīja uz Rakstiem, iedodot viņiem stipru, Bībelē balstītu ticības pamatu.

Kad Viņš parādījās mācekļiem miesā un ēda kopā ar viņiem, Jēzus izdarīja vēl vairāk: Viņš norādīja viņiem uz Dieva Vārdu: “Tā ir rakstīts, ka Kristus cietīs un augšāmcelsies no mirušajiem trešajā dienā, un Viņa vārdā visām tautām, sākot no Jeruzalemes, tiks sludināta atgriešanās, lai saņemtu grēku piedošanu; jūs tam esat liecinieki.” (Lūk. 24:46-48)

Šeit Jēzus arī ne tikai norāda uz Rakstiem (papildus pierādījumiem, ka Viņš ir dzīvs un viņu vidū), bet Viņš izmantoja Rakstus, lai palīdzētu viņiem saprast, kas tieši ar Viņu bija noticis. Viņš arī tiešā veidā saistīja Savu augšāmcelšanos ar misiju sludināt evaņģēliju visām tautām.

Pat ar visiem spēcīgajiem pierādījumiem par to, kas Viņš bija, Jēzus vienmēr norādīja Saviem sekotājiem uz Dieva Vārdu. Galu galā, kā mēs bez Dieva Vārda varētu zināt par savu aicinājumu un misiju sludināt evaņģēliju? Kā mēs zinātu, kas ir evaņģēlijs? Tāpēc Bībele mums ir tikpat svarīga kā Jēzum un Viņa mācekļiem.

Cik daudz laika tu pavadi ar Bībeli? Kā tas ietekmē tavu dzīvi, izvēli un izturēšanos pret citiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristus nāves nozīme būs redzama svētajiem un eņģeļiem. Kritušie cilvēki nevarētu dzīvot Dieva paradīzē, ja Jērs nebūtu nokauts jau no pasaules radīšanas. Vai tad lai mēs nepaaugstinām Kristus krustu? Eņģeļi slavē un godā Kristu, jo pat viņi nav drošībā, kā vien uzlūkojot Dieva Dēla ciešanas. Krusta spēks ir tas, kas pasargā Debesu eņģeļus no atkrišanas. Bez krusta viņi nebūtu vairāk pasargāti no ļaunuma kā eņģeļi pirms sātana krišanas. Eņģeļi zaudēja pilnību Debesīs. Cilvēki zaudēja pilnību Ēdenē, svētlaimes paradīzē. Visiem, kas vēlas drošību virs zemes un debesīs, ir jāraugās uz Dieva Jēru.” (E. Vaita “The SDA Bible Commentary”, 5. sēj., 1132. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā kristiešiem mums jādzīvo ticībā. Tas nozīmē, ka mums ir jātic kaut kam tādām, ko pilnībā nevar pierādīt, kam nav tiešu aculiecinieku pierādījumu. Protams, cilvēki to dara visu laiku daudzās lietās. Piemēram, runājot par zinātņi, kāds autors rakstīja: “Kopumā ņemot, ir pārsteidzoši maz lietu, kam mēs ticam, kurām būtu tieši pierādījumi.” (Richard DeWitt “Worldviews: An Introduction to the History and Philosophy of Science” 2nd edition (Chichester, West Sussex, U. K.: John Wiley and Sons, Ltd., 2010), 15. lpp.) Tomēr mums ir daudz ļoti labu pamatojumu ticībai. Izlasīsim, ko Jēzus teica mācekļiem lielā misijas uzdevuma kontekstā: “Un šis Valstības evaņģēlijs tiks pasludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals.” (Mat. 24:14) Tagad padomājiet par laiku, kad Jēzus teica šos vārdus! Cik plašs bija Viņa sekotāju loks tajā laikā? Cik daudz cilvēku ticēja Viņam vai cik daudziem bija izpratne par to, kas Viņš ir un ko Viņš darīs? Pārdomājiet arī visu pretestību, ar ko gadsimtiem ilgi vajadzēja saskarties agrīnajai draudzei Romas impērijā. Paturot prātā visus šos faktus, pārrunājiet, cik ievērojams paredzējums bija šis Jēzus apgalvojums un kā tam vajadzētu palīdzēt mums uzticēties Dieva Vārdam.

2. Pārdomājiet E. Vaitas iepriekš rakstīto! Kā tas palīdz mums saprast, cik universāls patiesībā ir grēka jautājums? Pat eņģeļi nav pasargāti, ja neraugās uz Jēzu. Ko tas nozīmē?

SATURS

lpp.

Jēzus piedzimšana	5
Kristības un kārdināšanas	12
Kas ir Jēzus Kristus?	19
Aicinājums kļūt par mācekli	26
Kristus – sabata Kungs	33
Sievietes Jēzus kalpošanā	40
Jēzus, Svētais Gars un lūgšana	47
Jēzus misija	54
Jēzus – skolotāju Skolotājs	61
Sekojoš Jēzum ikdienas dzīvē	68
Dieva valstība	75
Jēzus Jeruzalemē	82
Krustā sists un augšāmcēlies	89